

Giới thiệu Hận Không Thể Ngừng Yêu Em

Người nhìn qua một lần thì giống đàn ông...

Nhìn lần thứ hai lại thấy giống phụ nữ...

Nhìn kĩ lại lần thứ ba thì lại thấy không giống người...

Người kỳ lạ như vậy trên đời chỉ có một: Là anh - Tạ Tử Thiên...

Tính tình ấu trĩ, lại vô cùng trẻ con, thân là giám đốc của cả một tập đoàn đá quý Phúc Nhật hùng mạnh nhưng lại rất nhỏ nhen, hay dễ bụng so đo với người khác. Mặc dù vẻ ngoài của anh ta ti lệ nghịch với tính cách bên trong.

Có người như vậy lại gặp được người con gái khác nhờ một nhân duyên thật tình cờ

Bạn đang đọc truyện *Hận Không Thể Ngừng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Tránh vỏ dưa gặp vỏ dưa

- Nhanh lên nhanh lên! Mau mau xếp xếp đồ nhanh một chút. Tiểu Hòa, còn đứng ngay ra đó làm gì? Nhanh cái chân lên. Trời đất ơi! - trưởng phòng Trương mới sáng sớm liền gào thét dữ dội.

Tất cả cũng bởi cuộc gọi đêm qua đã làm mấy ngàn nhân viên phải nhón nháo đến tận sáng hôm sau. Giấy tờ tài liệu đều được kiểm duyệt một cách đàng hoàng chỉnh chu, không được phép có bất kì sai sót dù là nhỏ như hạt đậu, à không, là hạt bụi mới đúng. Tập đoàn Phúc Nhật từ sáu giờ sáng đã rộn ràng hẳn lên, đồ ăn sáng còn chưa kịp nuốt. Bây giờ đã tám giờ hơn nhưng mồ hôi vẫn còn nóng sặc từ ngoài cổng chính đến tận trong nhà vệ sinh.

Vậy mà cô - một nhân viên phòng nhân sự nhỏ bé lại chập vật trong nhà vệ sinh nữ thế này. Thật là đúng không còn gì để nói. Trưởng phòng Trương tối qua đã nhắn tin cho tất cả nhân viên rằng nếu sáng mai ai không tập trung đầy đủ dưới sảnh, nhờ mà bị giám đốc phát hiện thì coi như cuộc sống ở Phúc Nhật từ đây chấm hết. Ô, cô đương nhiên sợ muốn tè dầm nhưng biết làm sao. Từ sớm đã thấy bụng không khỏe, liền trốn nhui trốn nhủi trong phòng vệ sinh suốt mấy tiếng đồng hồ không dám ra ngoài, chỉ có thể từ trong này nghe ngóng chút âm thanh từ ngoài kia.

Có điều hiện tại vẫn ồn ào như vậy, chắc là đang bận rộn chuẩn bị công việc. Vậy cô phải mau mau chớp lấy thời cơ tốt này để ra ngoài? Ồi cái bụng... cô lại chạy đôn chạy đáo vào nhà vệ sinh. Sáng nay có lẽ vì không ngăn nổi cơn thèm sữa đậu nành mà đã mua bừa bên lề đường. Chắc không phải là hàng không đảm bảo vệ sinh chứ?

Sao cái số cô lại đen đui như vậy? Khó khăn lắm mới vào được Phúc Nhật. Là cơ hội tích đức mười kiếp rồi mới được, tại sao vào ngày quan trọng thế này lại xảy ra chuyện? Vậy cũng kỳ lạ. Nghe tổng giám đốc gì đó từ chi nhánh thành phố B trở về. Đột ngột như vậy, cũng làm mấy ngàn người thất kinh. Huống hồ kể từ khi cô được nhận vào làm ở đây cũng đã ba năm mà, anh ta còn chưa bao giờ đặt chân đến. Lần này về là có mục đích gì?

Cô cứ mãi suy nghĩ vẩn vơ. Mồ hôi làm dính những sợi tóc tơ lên trán. Con đau bụng miễn cưỡng cũng coi như đã hết. Dạ dày cô vốn rất tốt. Mấy cơn đau này chút nữa sẽ hết ngay thôi. Nghĩ đến đó, cô mỉm cười dội nước lên mặt, vỗ vỗ má mình cho tỉnh táo lại một chút, tự tin bước ra ngoài.

Có gì đó khác thường. Cô nhíu mày nhìn xung quanh. Tại sao văn phòng lại vắng người thế? Chắc không phải là đã xuống sảnh lớn hết rồi chứ. Không được, không được! Bây giờ phải làm sao đây.

Cô đi đi lại lại trên hành lang, chốc chốc lại nghe ngóng bên ngoài nhưng hoàn toàn bất lực. Hơn nữa đây là tầng 17, làm sao nghe được... Thảm rồi, vậy là xong, có khi bây giờ tổng giám đốc đại nhân đang ở dưới đó. Cô phải mau mau trốn vào một góc, như vậy sẽ không ai phát hiện, đợi khi giám đốc đại nhân đã an vị trong phòng, lúc đó cô sẽ đi ra như không có chuyện gì.

Tự cho là suy nghĩ của mình rất chính xác, cô cố gắng tìm cho mình nơi trú ẩn thật an toàn. Đúng rồi. Phúc Nhật cao tận 38 tầng. Chắc chắn sẽ không ai đi thang bộ đâu nhì. Cô nhanh chóng mở cửa thoát hiểm, ngồi trên bậc cầu thang. An toàn. Rất an toàn là đằng khác. Suýt nữa là ngủ gục trên thành cầu thang. Có tiếng người đã đánh thức cô. Cô giật mình, sợ rằng sẽ có người phát hiện mình ở đây. Không biết mọi người đã về chưa. Nếu ra ngoài mà bị phát hiện thì đời cô coi như xong, nhưng người kia, bây giờ còn làm gì ở lối thoát hiểm không một bóng người này chứ. Không lẽ là nhân viên dọn dẹp hay sửa chữa?

Không được. Tuy là nghĩ như vậy nhưng chân cô cứ như đeo chì, không tài nào nhúc nhích nổi. Cô sợ đến muốn bật khóc, nhưng cũng chính vì vậy nên cô sẽ không khóc. Nếu đã tiến thoái lưỡng nan như vậy chỉ bằng..

- Cô là ai? - cô ngẩng đầu lên nhìn vội người đàn ông toàn thân một cây đen, rồi lại cúi đầu nghĩ ngợi.

Giọng người này rất trầm. Cô đoán chắc cũng khoảng 30. Mặc dù không nhìn được mặt. Đương nhiên vì anh ta đội nón với đeo kính đen, nhưng xét về

bộ đồ vest anh ta đang mặc, chắc chắn không phải nhân viên tầm thường như cô. Có lẽ cũng là trưởng phòng tròn như cô chẳng, cho nên mới che chắn kĩ như vậy?

Nghĩ đến người kia có thể có cùng chí hướng với mình. Cô liền e dè hỏi:

- Anh... anh cũng trốn giám đốc à?

Mặc dù đeo kính râm nhưng anh ta vẫn cố nheo mắt nhìn rõ gương mặt của cô. Lần đầu tiên có người nào lại xấu hổ đến mức không dám nhìn thẳng mặt người mình đang nói chuyện cơ đấy. Dù sao cũng là nhân viên Phúc Nhật. Thật kỳ lạ! Liếc nhìn bảng tên rồi anh lấy lại nhịp thở, ngồi xuống cầu thang.

Cô nghĩ có lẽ mình đã đoán đúng, cho nên anh ta mới thờ phào nhẹ nhõm như vậy. Lấy hết can đảm ngồi xuống cạnh chàng trai lạ mặt đó, có lẽ nhân viên công ty quá đông nên cô chưa từng gặp người này bao giờ. Nhưng cảm giác cũng không quá tệ.

- Anh làm ở bộ phận nào? Anh không có bảng tên à? - cô liếc không thấy bảng tên anh nên hỏi.

- Tôi là nhân viên mới đến.

- À... - câu trả lời ngắn gọn nhưng cũng không thừa không thiếu rất đúng với cung cách chuẩn mực. Có lẽ anh là người bên kế toán hay bộ phận quảng cáo nên lời lẽ có chút... - anh cũng trốn giám đốc đến đây à?

- Trốn? Sao phải trốn? - anh nheo mắt hỏi. Một tia hiếu kì xuyên qua.

- Anh không biết sao? Hôm nay giám đốc đại nhân của chúng tôi đến. Thành ra tất cả nhân viên phải tập trung ở đại sảnh để đón tiếp ngài ấy.

- Vậy tại sao cô không đến? - anh rất tự nhiên hỏi lại.

- Không phải tôi không muốn đâu, không đến là bị đuổi việc đó. - cô nhìn anh rất nhanh ca thán, rồi lại ừ ừ - chỉ là hôm nay số tôi không được tốt, tự nhiên bị tào tháo rượt từ sáng đến giờ, bây giờ muốn xuống cũng đâu được. Thế còn anh?

- Tôi... hôm nay tôi đến nhậm chức, nhưng thấy nhân viên đông quá không tiện nên tôi đi cửa sau.

- Ồ... vậy sao? Anh may thật đấy! - cô gật đầu cười nhẹ.

- Vậy, vị giám đốc đó... cô đã từng gặp mặt chưa? - giọng anh có chút hoài nghi.

- Làm sao có thể? Huống hồ tờ thư ký giám đốc ở tầng 38 cũng chỉ có thể nói chuyện qua Skype với anh ta. Làm sao một nhân viên như tôi có thể được gặp.

- Vậy cô cũng chưa từng thấy anh ta trên mạng sao?

- Có chứ. Nhưng người ta chỉ đăng những mẫu phỏng vấn nhỏ thôi. Giám đốc đại nhân là ai chứ? Làm gì có thời gian để tạo kiểu chụp ảnh. - nghe giọng của cô, có thể đoán ra một chút phiền não.

- Cô thất vọng đến thế sao? - nghe câu hỏi kì cục đó, cô liền giật mình, vội xua tay.

- Đâu có. Anh đừng đùa vậy. - cô ngại ngừng cười, nhẹ nhàng vén tóc - chỉ là tôi luôn có cảm giác, làm việc trong một công ty mà mình không biết mặt chủ, cảm giác giống như, đang làm việc cho một tổ chức buôn lậu đá quý vậy... - cô bật cười ngớ ngẩn vì lời nói của mình.

Mà anh ngồi bên cạnh cũng phải cười mếu. Gì chứ? Phúc Nhật lại là công ty buôn lậu đá quý sao?

- Sao vậy? Anh hối hận khi vào đây làm việc sao? - thấy anh im lặng, cô hỏi.

- Không. Tôi chỉ thắc mắc, cô nghĩ thế nào về anh ta thôi? Thật ra tôi cũng muốn tìm hiểu thêm về giám đốc của mình... - anh sợ cô nghi ngờ liền nói.

- À, thật ra cũng chỉ qua lời kể của mọi người mà thôi, đặc biệt là trên webfan của công ty, giám đốc thật ra... - cô hơi ngập ngừng càng làm anh hiếu kì - thật ra...

Cô bật cười khúc khích, có vẻ là điều tốt?

- À không, thật ra rất buồn cười. Tôi thật sự cũng nửa tin nửa ngờ. Nghe nói giám đốc rất trẻ con, lại hay ngủ nướng, hay bắt nạt phó giám đốc, mặc dù không biết năng lực điều hành công ty ra sao nhưng tính cách vô cùng cổ quái...

(webfan: một trang mạng xã hội của riêng tập đoàn Phúc Nhật)

- ... - mặt anh lập tức có vài vệt đen. Cô vẫn vô tư cười không biết gì - còn...

- Còn... về sau, hay là anh lên đó đọc thử đi, thật sự, tôi không thể nói tiếp nữa. Nhưng mà tôi nghĩ anh ta cũng thật kỳ quái. Nửa đêm nửa hôm điện thoại muốn đặt vé máy bay về đây, làm chúng tôi muốn nổ cả mắt đọc hết đồng tài liệu cũ, cả đêm đến cả ngum nước còn chưa động tới, hẳn là rất khó

chịu đi.

- À... vậy sao. - anh trầm ngâm không nói gì, mặc cho cô cười thoải mái.

Hôm nay coi như là cô có điểm phúc. Không bị trưởng phòng Trương phát hiện, lại được đồng nghiệp kể lại chuyện tốt là giám đốc đột nhiên không đến nữa, làm cô cũng thở phào nhẹ nhõm. Dù sao lời đồn có khi cũng là thật, anh ta thực sự rất kỳ quái.

Bạn đang đọc truyện *Hận Không Thể Ngừng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Giám đốc đại nhân giá lâm

Rầm. Cánh cửa bằng gỗ trạm đồng mở toang ra. Hàng loạt người lớn kẻ bé đều đồng loạt đứng dậy. Phía trước là tổng giám đốc đại nhân oai phong lừng lẫy, hiện ngang đi vào, phía sau là phó giám đốc cùng một thư ký khác. Nhìn dáng vẻ có vẻ rất bức dọc chuyện gì đó. Về mặt anh ta đúng là có thể giết được người.

- Chào mừng giám đốc trở về.

- Ngài có cần một cốc cà phê không? Có lẽ chuyến bay rất mệt.

Tiếng đế giày da được đặt hàng từ Ý vang lên lộp cộp trong phòng. Ngay cả một con muỗi còn không dám động đậy. Một số người muốn tranh thủ những lần đầu gấp gối để kiểm miếng ăn sau này. Nhưng về mặt đó vẫn không chút biến sắc. Thậm chí còn chưa thèm liếc nhìn ai lấy một cái. Ngay cả phó giám đốc luôn kẻ kẻ bên cạnh cũng chưa biết lý do chính là gì nên chỉ im lặng không nói.

Cuối cùng cũng ngồi xuống ghế. Anh lật nhanh đồng tài liệu trên bàn rồi quăng sang một bên, nhìn một lượt từ trước đến sau giống như muốn lột sạch tất cả mọi thứ trên người bọn họ. Trưởng phòng Trương run run dùng khăn lau mồ hôi trên trán. Đúng là đã có tuổi mà còn bị giới trẻ ngày nay hù dọa cho một phen muốn lên huyết áp.

- Hay là sau này chúng ta đổi phong cách họp. Họp đứng nhé? - anh lên giọng. Ai cũng tự động yên vị chỗ ngồi của mình, ho khan vài tiếng.

Đồng tài liệu này sờ dĩ hôm nay anh không ngó ngang đến là bởi vì bọn họ tối qua đã thức cả đêm, điều động cả công ty chỉnh tời chỉnh lui, không đứng cũng thành đứng, không lãi cũng thành lãi, vậy nên anh không thèm xem.

- Giám đốc hôm nay đến công ty bằng công nào vậy ạ? Sáng sớm chúng tôi đã đứng ở cổng chính nhưng không thấy? - một vị giọng khàn khàn hỏi.

- À... tôi đi bằng cổng sau. - anh thần nhiên trả lời - không phải dạo này Phúc Nhật thường hay thịnh hành xu hướng đi bằng cửa sau lắm hay sao? - cả phòng họp lại chìm vào căng thẳng. Ai cũng cầu mong mình không nằm trong danh sách bị điều tra của giám đốc.

Đi bằng cửa sau? Ý là ám chỉ hối lộ sao? Ai biết được trong đây có bao nhiêu người nhờ địa vị cao mà huênh hoang. Người muốn mở miệng nói thêm vài tiếng nịnh nọt cũng đành ngậm lại. Anh cười như không quan sát biểu hiện của từng người. Anh đột nhiên ngồi thẳng dậy, mười ngón tay đan vào nhau nâng cằm nhìn.

- Đừng hiểu lầm. Ý của tôi không phải nói vài vị ở đây ăn hối lộ đâu. - anh càng nói, bọn người kia càng run rẩy hơn. Thế chẳng khác nào là nói trắng ra mà là có lẽ rất nhiều đấy nhỉ?

Phó giám đốc đứng bên cạnh cũng nom nớp lo sợ tên này sẽ lại làm ra chuyện kì cục gì nữa nên vội ho khan vài tiếng. Anh nghiêng mặt rồi nhẹ nhàng đứng dậy.

- Đến đây thôi.

Anh nghĩ có lẽ hôm nay dọa bọn họ là đủ rồi. Không cần làm đến quá như vậy. Nếu không bệnh viện lại gọi điện đến than phiền có người lên cơn đau tim. Dù sao những người ở đây làm việc cũng khá lâu năm rồi. Bọn họ ít nhất còn có giá trị.

Ngồi vào chính văn phòng của mình, cảm giác thoải mái của ghế dựa làm anh thư giãn hơn. Anh lại phóng tầm mắt ra ngoài cửa sổ. Thành phố này vẫn thật đẹp. Đã bao lâu rồi anh không về đây? Nâng tách trà trên bàn, anh cảm thấy đã nguội ngắt nên phứt chốc hứng thú thưởng thức phong cảnh cũng chẳng còn, đành thất vọng đặt cái "cạch" xuống. - Tạ tổng, hôm nay rốt cuộc cậu bị làm sao vậy? Sáng sớm đã không thấy tăm hơi đâu, làm lịch trình bị đảo lộn hết cả lên, rồi đột nhiên xuất hiện bất ngờ hù dọa đám lão từ đó như vậy. - Hồ Minh Triết, phó tổng Phúc Nhật, lên tiếng.

- Thích thế thôi. - anh trả lời nhẹ nhàng.

- Chỉ thích thôi sao? - dù sao cũng hiểu được tính cách kì quái của bạn mình thế nào nên cũng mỉm cười cho qua. Rồi hấn tiến vài bước đứng cạnh chiếc ghế anh đang ngồi, cùng phóng tầm nhìn ra ngoài cửa kính - về quê nhà... tốt không?

- Tốt chứ. Rất tốt là đằng khác. - anh mỉm cười. Nhưng sự yên tĩnh chưa duy trì được bao lâu Minh Triết liền nổi cáu.

- Này, đừng có đánh trống lảng. Cậu từ hồi về đây, đã cho mình tăng ca đến nỗi mắt sưng vù lên ba mẹ nhận còn không ra. Đáng trách hơn nữa là, bạn gái Na Na của mình đã ba ngày rồi không liên lạc cũng chỉ vì mình không được đi chơi với cô ấy. Tất cả là tại ai hả tên cầm thú? - thật muốn đem tên trước mắt vứt cho hổ báo ăn.

Anh cười giả lả:

- Thật sao? Vậy là quá tốt, cậu có thể tu tâm dưỡng tính một chút, hơn nữa cũng tốt cho cô gái đó, đỡ quen thứ bệnh hoạn như cậu.

- Cậu... - Minh Triết tức đến không nói nên lời - chỉ vì tôi lỡ tay lên mạng nói vài điều về cậu nên cậu hành tôi ra thế này chứ gì. Được lắm Tạ Từ Thiên cái tên nhỏ nhen này!

Minh Triết hậm hực giậm chân đi một mạch ra ngoài không thèm quay đầu lại. Từ Thiên ngửa cổ, ngã lưng ra sau ghế, cười nhạt. Hắn rồi sẽ rất nhanh hết giận thôi. Bọn họ dù gì cũng đã làm bạn gần chục năm. Nói anh tính tình trẻ con, bây giờ anh thấy hắn còn trẻ con hơn.

- Thật sao? - cô vừa ăn bánh mỳ vừa há hốc mồm nghe đồng nghiệp kể về chuyện sáng nay, mắt vẫn thỉnh thoảng nhìn lên kính ngạo.

- Đúng đấy. Nghe trưởng phòng Trương kể, anh ta bước vào hùng dũng như một vị thần. Do trong phòng họp tối quá, hơn nữa cũng khá căng thẳng nên đầu ai dám nhìn thẳng vào mắt anh ta, cho nên cũng chưa thể khẳng định được nhan sắc ra sao. Nhưng nghe nói anh ta chỉ nói vài câu liền làm ai nấy nói không nên lời.

- Còn có một số tin đồn của thư ký, những người lần đầu thấy anh ta ngoài đời thực. Nghe nói nhìn một lần thì thấy giống đàn ông, nhìn lần thứ hai lại thấy giống phụ nữ, nhìn lần thứ ba lại thấy không phải người...

- Vậy chứ là cái gì?

- Là... đại thần, là mỹ nam hiếm có đấy!

- Ày, nói điều... - cô liền không tin - nghe nói nhan sắc của giám đốc đại nhân tỉ lệ nghịch với tính cách. Nếu cô nói anh ta như mỹ nam, vậy chẳng lẽ tính cách lại tệ đến vậy?

- Ai biết được. Nghe nói tính tình cổ quái. Cũng không biết là có mắc bệnh biến thái gì không nữa. Đừng nói nữa, nổi cả da gà đây này...

Đám nhân viên tụ tập tan dần. Cô vẫn đứng thần ngẩn ở đó. Nghe nói tổng giám đốc không xuất hiện bằng cổng chính, không lẽ đi bằng trực thăng đến sân thượng. Cũng có thể như vậy, tiền nhiều như nước, muốn xuất hiện kiểu nào mà không được. Dù sao cô qua được kiếp nạn này quả thực đã rất may mắn, nên là trở lại làm việc chăm chỉ đi thì hơn. Hôm nay trời mưa. Cô đưa tay ra ngoài trời, hứng những giọt mưa nhỏ. Có lẽ xe buýt sắp đến, cô nên chạy ra trạm thì tốt hơn. Hít một hơi thật sâu rồi dùng cặp sách che đầu, lao một mạch vào trong cơn mưa.

- Từ Thiên, xin lỗi, giữa đường bị kẹt, có lẽ phải mất nửa tiếng mới đến được. Hay chúng ta đi taxi về đi?

- Được rồi. - anh nhú mày rồi vội vã lên taxi. Chợt ánh mắt dừng phải dáng người nhỏ bé đang chạy dưới mưa, trong đầu hiện lên vài suy nghĩ thú vị - cậu tự đi một mình đi.

Vừa dứt lời, anh lấy áo vest trùm lên đầu, chạy về hướng ngược lại.

- Này... Tạ Từ Thiên! Cậu đi đâu thế? Mưa to thế này cơ mà! - Minh Triết lo lắng nhìn trời mưa, mãi cũng không có dấu hiệu ngừng.

Cuối cùng cũng lên được xe buýt. May mà vừa kịp. Hết chỗ ngồi, cô đành phải đứng. Anh cũng vừa kịp lên xe, tóc có hơi ướt nhưng cũng không sao. Mặc dù trước đây chưa từng đi loại xe này nhưng nhìn theo cô vẫn có thể biết được. Anh nhẹ nhàng nắm tay cầm trên trần xe.

Chiếc xe chậm chạp di chuyển, lắc lư lắc lư. Đến trạm kế tiếp, chưa ai xuống xe, nhưng lại có một nhóm người khác chen chúc đi lên, làm xe đã chật lại còn chật thêm. Cô dịch sang phải một chút lại vô tình đứng gần anh hơn. Anh nhếch môi cười.

Vừa hay có người đi xuống, anh liền chen vào chỗ đó ngồi, ngay trước mặt cô. Cô hơi ngạc nhiên nhưng cũng không để ý, có lẽ lần trước anh che chắn kỹ quá nên nhìn không ra chăng? Anh đứng từ nãy đến giờ chân cũng muốn tê cứng. Chẳng lẽ cô không lạnh?

- Bà ơi, bà đi được chứ ạ? - cô vội đỡ lấy bà cụ vốn đã đi không nổi lại còn chen lên xe buýt. Thiết nghĩ lúc này chàng trai này cũng vừa ngồi, cô liền lên tiếng - anh này, anh cảm phiền đứng dậy, cho bà cụ này ngồi một chút được không?

Anh ngược mặt nhìn cô. Vốn tưởng cô nhận ra mình, chính ra lại đang nhờ vả giúp cho bà cụ nào đó không quen. Anh cười nhạt. Thật quá lo chuyện bao đồng đi đến chuyện của mình còn lo chưa xong.

- Tại sao tôi phải đứng dậy? Ở đây có đánh dấu tên của cô sao? - anh xoay trái xoay phải giả bộ tìm kiếm rồi lại ngẩng mặt - không có đó. - cô lần đầu gặp loại người cổ chấp này thì tròn mắt.

- Nhưng mà, anh là anh thanh niên, còn bà cụ này đã già, sức khỏe yếu lắm rồi

- Hai về đó có liên quan gì tới nhau sao?
 - Anh... đây là kỹ năng xã hội cơ bản khi đi xe công cộng, anh không biết sao? Bộ anh lần đầu đi xe công cộng hả?
 - Ừm. Là lần đầu. - anh không hề nói dối, đúng là lần đầu mà. Nhưng câu nói này lại làm cô tức phát điên lên. Bà cụ thấy cô khó xử thì kéo kéo tay áo.
 - Thôi cô gái, già này không sao. Đừng có cãi nhau.
- Cũng may là lúc đó xe dừng ở trạm của cô, cho nên cô đành bỏ qua chuyện này, thầm mong lần sau đi xe buýt không gặp phải loại người thối này nữa.
- Anh bước xuống xe cùng trạm với cô thì trời cũng tạnh mưa, rút điện thoại gọi cho Minh Triết báo xe đến đón. Chắc giờ này hết kẹt xe rồi.
- Ngồi trong xe, anh cứ nhìn ngoài cửa sổ mà không nói lời nào làm Minh Triết cũng thấy khó hiểu:
- Cậu đi bằng cái gì đến đó vậy? Đừng nói là bằng xe buýt nha?
 - Ừm.
 - Chẳng phải cậu nói xe buýt vừa chật vừa hôi vừa thối sao? Vả lại chưa từng đi còn gì? - hấn ngạc nhiên, mới về mà đã có thay đổi lớn như vậy.
 - Đúng vậy. Lúc đầu đúng là tưởng thế thật. Nhưng sau khi đi lần đầu tiên mới phát hiện... - anh dăm chiêu.
 - Phát hiện cái gì?
 - Phát hiện sự thật còn tệ hơn, không những vật chất tệ, mà cả người đi xe buýt cũng vô cùng khó ưa.
 - Không lẽ cậu gặp người quen?
 - Cũng không hẳn là người quen.

Minh Triết không thể nào hiểu được cái học thuyết cao siêu của Từ Thiên. Cái gì mà “Những người thường thì đâu có hiểu người thông minh họ nói cái gì. Thành ra lúc nào những người thông minh cũng bị gọi là điên vì thực tế chứng tỏ chỉ có 3% dân số là có trí thông minh thực sự”. Mà chính anh đã tự thừa nhận bản thân là người thông minh. Cho nên, hấn chọn im lặng.

- Mà Laveria sao rồi? Đã chăm sóc kĩ chứ? - suýt nữa thì anh quên một chuyện vô cùng quan trọng.
- Đương nhiên rồi, bảo bối của cậu mà.

Minh Triết vội vàng khoe khoang thành tích. Chỉ có chuyện này hấn nhất định phải nhớ. Nếu không số ngày lao dịch của hấn sẽ tăng theo cấp số nhân mất. Như vậy đừng nói là hèn hèn, ngay cả khả năng về nhà ăn bữa cơm cũng khó.

- Vậy tốt.

Bạn đang đọc truyện *Hận Không Thể Ngừng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Trả đũa

Một tuần ở trụ sở chính trôi qua rất nhanh. Công việc đồ độn rất nhiều. Thời gian ngủ của Từ Thiên cũng rất ít. Ai nấy đều phải dốc sức làm việc. Dưới sự rà soát của giám đốc mà tò về lười biếng được mới là lạ

Cô đạo này cũng rất ít khi ngủ, da mặt càng khô hơn. Không ổn, tối về phải đắp dưa leo mới được. Cô mệt mỗi bước ra từ công ty. Hôm nay thời tiết có vẻ tốt hơn nên cô quyết định đi từ từ ra trạm xe buýt. Vừa đi vừa ngân nga điệu nhạc giáng sinh. Đứng rồi, sắp tới giáng sinh rồi. Trời lạnh lắm rồi. Cô luống tay mình vào áo khoác

- A! - cô la lên 1 tiếng. Cảm thấy cả chân lạnh buốt. Thì ra là do chiếc ô tô kia. Đi vào vũng nước, tạt ướt hết cô

Cô vừa ngẩng mặt lên, chiếc xe kia cũng vừa dừng lại. Cô nghĩ chắc là đang định xin lỗi đây mà cho nên đứng yên. Nhưng thực tế hấn chỉ chồm ra cửa sổ phụ để liếc nhìn cô sau đó liền lái xe bỏ đi, ngay cả 1 câu xin lỗi cũng không có. Làm sao lại có loại người như vậy. Đi xe sang trọng, mặt mũi trông cũng không tệ, tại sao lại vô văn hóa như vậy?

Cô vẩy vẩy nước, mặt khổ sở vì lạnh cóng, cắn răng đi bộ tiếp. Dù sao cũng đâu bắt kịp được với xe xịn

Khi xe đã đi được 1 đoạn xa. Anh mới cười tự mãn. Sờ dĩ hôm nay muốn tự mình đi xe vì hôm nay là thời điểm thích hợp. Vừa hết mưa nhưng vùng nước vẫn còn đọng lại. Vốn dĩ lúc này anh dòm ra cửa sổ là định xem cô bị tạt ước đến cỡ nào, để lần sau còn phát huy, tạt lên 1 xú nữa. Nhìn gương mặt tức muốn thổ huyết của cô, tưởng bở rằng anh muốn xin lỗi, Từ Thiên lại cười không ngập được mồm

Đây là cái gì? Là trả thù vật, là trả thù vật đó! Đã qua lâu như vậy còn nhớ rất dai. Vậy bảo giám đốc đại nhân không trẻ con thì là gì?

- Cái gì? Triệu Hạ Phong? Không lẽ cậu đòi sở thích, muốn hẹn hò với đàn ông? - Minh Triết nhướn mày trêu chọc, nhưng tay vẫn gõ vào máy tính tìm kiếm nhân viên

- Đùng đũa nữa. Tìm rồi biết - ngay cả anh ban đầu cũng hơi bất ngờ. Mắt vẫn đọc kỹ hợp đồng trên tay

- Là nữ sao? Hạ Phong là nữ? Cũng thật là hiếm có đấy - Minh Triết nhảy dựng lên, nhìn kĩ ảnh thẻ - thành tích không có gì là đặc biệt, gia cảnh cũng thế, có điều gương mặt hiền lành thanh tao, mang cảm giác trong sáng lạ thường, cậu cũng thật biết chọn đó. Sao? Muốn làm gì?

- Muốn làm gì sao? - Từ Thiên ngừng bút, ngẩng mặt lên, sờ sờ đôi môi mông kiêu ngạo của mình cười nham hiểm

- Không phải cậu định làm khổ con gái nhà lành người ta chứ?

- Minh nghĩ cậu sắp có bạn đồng hành

- CÁI GÌ? - Minh Triết nhìn về mặt gian xảo của hắn rồi nhìn vào tấm hình đang mỉm cười xinh xắn của người trong ảnh, thầm hỏi “Cô đã làm gì để làm trời dậy con thú điên trong người tên này vậy?”

Đến giờ nghỉ trưa rồi. Hạ Phong vờn vai thờ phào. Cuối cùng cũng được nghỉ ngơi rồi

- Tiểu Phong, đi ăn thôi!

- Ừm - cô mỉm cười cảm ơn đi xuống căn tin. Nhưng chưa bước ra khỏi cửa phòng, tiếng loa phát thanh lại vang lên

“Xin mời nhân viên Triệu Hạ Phong ở phòng nhân sự lên phòng giám đốc có việc gấp. Nhắc lại, xin mời nhân viên Triệu Hạ Phong.....”

Hạ Phong phải mất 1 lúc, đến khi trưởng phòng gọi cô mới tỉnh lại. Triệu Hạ Phong? Không phải Triệu Hạ Phong cô chứ? Ở đây có nhiều người trùng tên lắm mà phải không? Nhưng mà.....ở phòng nhân sự thì chỉ có mỗi cô thôi. Thiết nghĩ bản thân chưa từng đụng độ với giám đốc, đã xảy ra chuyện gì. Không lẽ là vì chuyện cô trốn không ra tiếp anh ta. Nhưng chuyện đó đã là nửa tháng trước, lại còn, anh ta đâu có đến bằng cổng chính

Vừa suy nghĩ, cô vừa cảm thấy bồn chồn. Con số màu đỏ trên thang máy vẫn chạy liên tục. 35..... 36.....37.....38.....Tiếng “tinh” của thang máy làm cô giật mình. Suy nghĩ vẫn vơ vẩn rồi, có thể là gọi nhầm tên cũng không chừng

Cửa vừa mở, 1 người đàn ông lịch thiệp với bộ vest màu trầm chào cô. Hạ Phong cúi đầu chào lại, đi theo sự chỉ dẫn của hắn ta

- Anh là..... - cô vẫn còn chưa biết người này là ai

- Cô không biết tôi sao? Rõ ràng hôm đó tôi có đi vào công ty trước sự chứng kiến của tất cả nhân viên mà. Làm sao cô lại không biết tôi - giọng điệu nửa thực nửa đùa của hắn làm cô sợ muốn hét lên. Toi rồi, hôm đó....hôm đó cô có tới đâu....

- À, vâng.....tôi xin lỗi.....trí nhớ tôi dạo này kém quá..... - cô cười giả là chứ thực chất là đang khóc trong lòng

Người trước mặt thật hoàn mỹ, từ góc cạnh gương mặt cho đến tính tình hòa nhã. Nhưng sao đứng cạnh nhau thế này cô thấy như đang dùng dây thần kinh của mình để chơi nhảy dây vậy. Không thể nói ra sự thật đáng xấu hổ đó, càng không thể không tôn trọng người này, dù sao ở tầng 38 này ai cũng là người quan trọng cả. Cho nên cô càng phải cẩn thận

Ngộ nhờ có bại lộ, thì cũng phải diễn cho đến cùng. Nhất định tối nay phải lên webfan để xem mặt người này mới được

- Mời! - Minh Triết mời cô vào căn phòng đó. Cái cửa này cũng thật là quá khổ đi, mở làm sao được chứ - cô muốn uống gì để tôi pha

- Vâng. Cho tôi trà là được rồi. Cảm ơn

- Vậy cô đợi chút, vào trong ngồi đi, giám đốc ở trong đó - Minh Triết từ đầu vẫn rất để ý cô gái này, có chút gì đó sợ hãi, lại có vẻ đáng yêu ngại ngùng, từ nãy đến giờ chưa từng nhìn trực diện vào mặt hắn, rốt cuộc tên bại hoại kia thấy hứng thú ở chỗ nào chứ?

- Chờ chút đã, anh này..... - Hạ Phong đột nhiên có cảm giác không lành, liền bấu víu lấy tay áo của hắn như phao cứu hộ. Minh Triết ngạc nhiên nhìn cô, rồi nhìn cánh tay trên áo. Cô xấu hổ liền buông ra

- Có chuyện gì sao?

- Anh chắc chắn không gọi nhầm người chứ? Tại vì tôi.....

- Chắc chắn. Là giám đốc chỉ đích thân cô đấy cô Triệu

- À, tôi biết rồi.....cảm ơn anh, tôi đi đây - cô cố nặn nụ cười cho qua chuyện rồi quay lưng đối mặt với cánh cửa to lớn kia. Vạn lần muốn thổ huyết cho chết đi nhưng không biết bản thân đã gây nên nghiệp chướng gì

Bạn đang đọc truyện *Hận Không Thể Ngừng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Ai là người trẻ con?

Cộc cộc.....cô gõ cửa 2 cái rồi nhẹ nhàng mở. Xuất hiện trước mắt là căn phòng rộng gấp 2 lần phòng nhân sự của cô. Mà phòng nhân sự của cô đến 10 con người ở, ở đây lại chỉ có mình giám đốc đại nhân. Thật sự quá khoa trương mà!

Cô mãi mê nhìn ngắm xung quanh mà không để ý anh cũng đang nhìn cô với ánh mắt buồn cười. Thậm chí nhân vật quan trọng hơn cả cái phòng này đang ngồi trên ghế salon vậy mà 1 nhân viên nhỏ bé còn có thời gian ngắm cảnh

Thấy người đang ngồi, cô không do dự liền cúi gập người 90 độ

- Xin chào giám đốc. Tôi là Triệu Hạ Phong ở bộ phận nhân sự. Không biết.....không biết.....giám đốc gọi tôi có chuyện gì..... - lúc này vì quá vội nên cô chỉ kịp định hình dáng ngồi của anh ta. Quả thực..... nhìn vừa giống nam vừa giống nữ

- Ngồi đi - nhưng giọng nói lại rất nam tính. Không lẽ bẩm sinh, anh ta đã có tướng ngồi đặc biệt này. Thấy cô vẫn còn chần chừ, anh tiếp tục nói - nếu không tôi cho cô nghỉ việc vì tội..... - không cần đợi về sau, cô liền giật nhanh ngồi thẳng lưng nghiêm túc trên ghế. Anh mặc dù rất buồn cười, rất muốn nhìn thấy gương mặt của cô khi phát hiện ra anh - 1 người QUEN. Có lẽ sẽ rất đau khổ. Tự trách tại sao IQ bản thân lại thấp đến mức âm luôn như vậy

- Vâng.....giám.....giám đốc có gì cần dặn...? - xem ra cô rất căng thẳng. Không giống như lúc ở trên xe buýt hùng hăng hồ hồ nhỉ? Làm anh đang bình thường cũng tự nhiên biết ơn ba mẹ vì để lại khối tài sản lớn như vậy cho mình

Lời chưa kịp nói, cửa phòng đã mở ra. Minh Triết bung trà trên khay đặt lên bàn

- Cảm...cảm ơn anh..... - mở hời cô bây giờ muốn chảy ròng ròng tựa hồ có thể dùng để giặt 1 thau đồ. Vậy mà còn trà gì ở đây nữa

Nhưng cô vẫn cảm thấy cổ họng khô đến mức rất. Liền vội uống 1 ngụm cho hạ hỏa

- Cần thận! - Minh Triết đã không ngăn kịp cơn khát của cô

- A..... - Hạ Phong bị phỏng lưỡi, liền để tách trà vung về trên bàn. Không may tách trà bị nghiêng, nước trà tràn ra bàn, ướt luôn cái thảm trải phòng

Minh Triết há hốc mồm nhìn cô. Tự hỏi anh đã làm gì khiến cô gái này sống không bằng chết vậy. Đáp lại cũng chỉ là cái nhún vai của anh. Anh chưa làm gì cả. Chỉ là cô ta tự mình dọa mình thôi. Hạ Phong lúng túng đặt lại tách trà. Bây giờ cảm giác bỏng rát cũng không để ý nữa, quan trọng là cô đã gây ra họa lớn. Cái thảm.....thảm thật rồi!

- Được rồi. Để đó đi chút nữa sẽ có người dọn. Cô ngồi xuống đó!

- Tôi xin lỗi.....tôi xin lỗi..... - cô liên tục cúi đầu xin lỗi, mắt mắt chết đi mắt, lần đầu tiên gặp giám đốc mà đã.... - để tôi dọn cho. Tôi làm được mà.... - vừa nói cô vừa cúi xuống, tay chưa chạm đến thảm, anh đã nhủ mày

- Nếu không..... - như 1 động lệnh, cô liền ngồi im thin thít trên ghế. Quả thật anh đã làm được 1 việc kì tích, huấn luyện động vật thành công. Minh Triết còn ngạc nhiên hơn, không ngờ Từ Thiên còn có năng lực này đành bật cười

- Cô Triệu này, hình như cô không biết tôi thì phải? - để pha loãng không khí căng thẳng này, hắn liền hỏi. Nhưng đúng thật thắc mắc của hắn cũng không phải không có lý. Thông thường nhân viên gặp hắn sẽ nói 1 câu “phó tổng Hồ”, 2 câu “phó giám đốc”. Nhưng từ nãy đến giờ cô vẫn chưa hề nói lời nào- Đương nhiên rồi, bữa đó, cô ta đâu có tập trung tại sảnh lớn đâu mà biết cậu - anh nói giọng điệu giễu cợt làm Minh Triết hơi bất ngờ, còn có nhân viên làm trái lệnh cấp trên vậy mà Từ Thiên bây giờ mới tra khảo

- HẢ? Làm sao.....làm sao anh biết? - cô tròn to mắt lấp bắp hỏi ngay Từ Thiên

Khi ánh mắt sợ hãi của cô vừa chạm đến mắt nghiêm nghị của anh, thì như loài động vật ăn cỏ gặp phải động vật ăn thịt, được 0.5 giây liền cúi đầu lại. Minh Triết hôm nay thực sự được đưa từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Cô gái này thật có lai lịch bất thường. Bình thường phụ nữ nhìn Tạ Từ Thiên ở trong hoàn cảnh này đều phải mất tận 5 giây để xác định có phải là người hay không? Nhưng cô gái này ngay cả 1 giây cũng chưa đủ. Thật sự đáng sợ đến vậy sao? Nổi sợ lẫn át cả bản năng phụ nữ

Cái bản năng phụ nữ gì đó thì cô không biết, nhưng người này, cô thấy thật quen. Mặc dù không nhìn kĩ nhưng đôi mắt cô nắm bắt thông tin rất nhanh. Người này.....sống mũi cao, rất cao, cũng rất thẳng....đôi mắt nghiêm nghị nhưng cũng đầy đùa cợt. Da.....đặc biệt da mặt như phụ nữ, trắng trắng làm

tôn lên đôi môi.....đôi môi.....rất quyến rũ. Hạ Phong giật mình với tính từ mình vừa mới liên tưởng tới. Làm sao chỉ với 1 cái liếc nhìn cô lại thấy bản thân xấu hổ như vậy. Cho nên đầu lại càng cúi thấp hơn

Phải làm sao cho đúng? Cô ta cứ ngập ngừng không chịu nhìn thẳng mặt anh thì làm sao mà kịch bắt đầu được. Chẳng lẽ thật sự không nhớ sao?

- Vậy để tôi giới thiệu luôn, đây là phó tổng giám đốc Hồ Minh Triết, còn tôi là tổng giám đốc, đừng nói ngay cả tên tôi cô cũng không biết chứ? - đó đó, lại bắt đầu cái trò hành hạ tâm lý người khác của anh ta rồi, Minh Triết lắc đầu cười khò

- À, tôi..... - Hạ Phong nheo mắt, rõ ràng tối tuần trước cô còn lên webfan coi hồ sơ giám đốc kia mà. Sao bây giờ lại quên rồi, lại không thể ngẩng mặt lên nhìn bảng tên hay cái bảng trên bàn. Phải làm sao đây?

Đội 1 lúc lâu, Minh Triết thật sự quá ngạc nhiên, đừng nói nhân viên này không nhớ tên tổng giám đốc của chúng ta nha. Nếu không, anh ta tối về sẽ nổi điên lăn lộn trên giường, rồi mất hàng giờ đồng hồ giắc ngủ ngàn vàng của hắn để chửi mắng cô. Rồi sẽ ngồi tự kỷ đến chết vì có nhân viên không biết tên hắn. Kì lạ hơn hắn sẽ bắt tất cả nhân viên công ty chép phạt tên hắn, tên cả dòng họ hắn 100 lần, nếu không muốn thêm chữ “mỗi tháng”

Thăm rồi, thăm rồi, nhìn mặt Từ Thiên càng ngày càng đen lại vì sự chậm chạp lè mề của cô gái này, xem ra sắp chịu không nổi rồi. Mau lên mau lên nhớ ra đi cô nhân viên ơi! Số phận tháng này của cả Phúc Nhật đều phụ thuộc vào 3 chữ mà cô không nhớ đây

- A.....tôi biết rồi.....là Tạ Từ Thiên....đúng rồi, giám đốc Tạ.....Từ.....Thiên..... - Hạ Phong mừng rỡ reo lên vì cuối cùng cũng nhớ được tên liền ngẩng đầu lên nhìn anh. Nhưng rồi lại cúi đầu xuống, miệng lí nhí dần

Nhưng tiến bộ đó là cô đã nhìn anh lâu hơn 1 chút. 1 giây chẳng? Tuy vậy vẫn không nhớ ra à? Không nhớ ra anh là ai?

- Xem ra IQ của cô thật sự là số âm nhi? Đi làm 3 năm ngay cả cái tên giám đốc chỉ có 3 chữ cũng không nhớ giống như sống ở nhà mà không biết tên ba mẹ vậy - chửi cô thậm tệ như vậy. Có phải giám đốc rất giận hay không? - cô vào đây bằng cửa nào vậy, cửa chính hay cửa phụ?

- À.....tôi.....tôi thật sự là được nhận vào mà....tôi không có đi cửa sau.....hơn nữa từ khi tôi đến đây làm chưa có nghe tới giám đốc vì anh đang ở chi nhánh khác, nên tôi không biết. Và lại..... - cuối cùng cô cũng lấy lại được giọng nói bình thường của mình - tôi không có ở nhà ba mẹ, ba mẹ tôi cũng mất rồi.....nhưng tôi vẫn nhớ tên 2 người họ mà.....

Minh Triết cảm thấy như cô gái này sắp khóc vậy, nên ra hiệu với Từ Thiên ngừng lại ngay nhưng đáng tiếc, anh ta không thấy

- Tôi đâu có hỏi cô về gia cảnh của mình. Tưởng mắt ba mẹ là tốt lắm hay sao mà khoe khoang, tôi cũng đã mất đi ba mẹ của mình thôi. Cô tưởng ở đây có chỗ cho sự thương hại sao hả cô gái bị tiêu chảy ngồi ở cầu thang?

Minh Triết nghe về đầu đã thấy như cửa vào tìm hướng chỉ cô gái này, chắc phải tổn thương dữ lắm. Nhưng mà cái biệt hiệu dài ngoằng ngoèo “cô gái bị tiêu chảy ngồi ở cầu thang” là sao? Làm hắn suýt nữa phụt cả máu mũi

Chưa bao giờ cô bị xúc phạm giữ dội như vậy nên bản thân rất tức giận. Vốn muốn ngẩng mặt mắng cho người trước mặt 1 trận nhưng cô thấy có gì đó kì lạ ở đây. “Cô gái bị tiêu chảy ngồi ở cầu thang”? Làm sao giám đốc đại nhân lại gọi cô như vậy? Hôm đó.....hôm đó.....Hạ Phong từ từ nhớ lại.....HÔM ĐÓ! Hôm đó chỉ có cô và.....và người đàn ông.....người.....người đàn ông.....

Câu nói của đồng nghiệp lại văng vẳng bên tai cô “Giám đốc không đi bằng cổng chính đâu“....”không đi bằng cổng chính đâu“.....”cổng chính đâu“.....CỔNG CHÍNH?!! Không đi bằng cổng chính vậy..... vậy đi bằng cổng sau sao? Vậy người đàn ông mặc vest đen hôm đó là.....là.....là tổng giám đốc?

Vừa phát hiện ra bí mật động trời, Hạ Phong liền ngẩng mặt che miệng, mắt tròn tròn khiếp sợ. Tại sao? Không phải mà, không phải cô đen đui như vậy đâu mà. Tại sao trong hàng ngàn nhân viên, cô lại trở thành con mồi như vậy chứ?

Lần này thì đúng rồi, cô đã nhìn anh lâu hơn rồi đấy. Đứng khoảng có thể nhận ra gương mặt điển trai này đã từng gặp ở đâu đó rồi. Minh Triết nghe thấy câu chuyện này thì thật hiếu kỳ, cô gái này có biểu cảm thật là phong phú. Giống như tờ giấy trắng, trong sáng không tỳ vết, vô tư biểu hiện cảm xúc của mình ra bên ngoài. Thành ra này giờ hắn cũng rất buồn cười

- Sao? Nhớ ra gì đó sao? Làm tôi có cảm giác như cả thế kỉ trôi qua chỉ để đội cô nhớ ra mặt của giám đốc công ty mà mình làm việc suốt 3 năm vậy. Chắc người ngoài nhìn vào sẽ nói tôi như 1 gã khờ không chăm lo nhân viên của mình quá! - anh tự chế giễu mà thực ra đang muốn đánh vào tâm lý của cô

Hạ Phong nuốt ngụm nước miếng. Người lại bắt đầu vờ mờ hồ. Vậy nếu anh ta đã biết mặt cô, hắn sẽ thù vạ chuyện cô nói xấu giám đốc hôm đó. Hơn nữa, hơn nữa dựa vào tính cách này giờ của anh ta, cô nghĩ anh sẽ trả thù sớm tại vì chuyện đó đã qua khá lâu rồi. Hơn nữa còn.....Cô đang mãi nghĩ thì đột nhiên như có sợi xích liên kết. Trả thù? LÀ TRẢ THÙ?!! Đúng rồi. Hèn gì cô thấy mặt anh rất quen, lại còn.....

- Xe.....xe buýt..... - Hạ Phong tròn mắt ngẩn ngơ hết phát ra từ cổ họng mình. Vậy mà Từ Thiên còn cười ngọt, rất hài lòng với biểu hiện hối hận này của cô, anh nghiêng đầu tiếp tục kiên nhẫn mà đợi cô nhớ ra tiếp

- Có cần tôi nhắc cô chuyện tạt nước ngoài đường không?

Khóe môi cô giật giật. Chuyện gần đây thì cô có nhớ, nhưng mà.....lúc đó trời cũng khá nhem tối, với lại anh chỉ nghiêng đầu nhìn thoáng qua nên cô không để ý lắm. Không ngờ.....không ngờ.....tin đồn trên mạng là thật. Anh ta điên thật rồi. Chuyện như vậy.....sao lại thù dai như vậy chứ? Lại còn, bây

giờ gọi cô lên văn phòng nữa chứ. Muốn giết cô rồi

Bạn đang đọc truyện *Hận Không Thể Ngừng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Khai mào trò chơi

Thư ký gõ cửa

- Giám đốc, chủ tịch bên công ti xây dựng Thượng Hàn muốn gặp anh - cô thư ký tiếp tục đứng đợi câu trả lời của anh. Tạ Từ Thiên nghe xong rồi nhìn biểu hiện run rẩy của cô hiện giờ, chắc chắn rất muốn anh đi gặp vị kia, cũng muốn nhân cơ hội đó để về văn phòng của mình

- Được, kêu ông ấy đợi tôi 1 chút - nhìn thấy biểu hiện có chút mừng rỡ của cô, anh lại tàn nhẫn nói tiếp - còn cô, ở đây sám hối, nghĩ kĩ những gì mình sắp nói, đợi khi tôi về, cho cô 2 phút

- Giám đốc nhưng tôi, giờ nghỉ trưa sắp hết rồi - cô muốn tìm thật nhiều thật nhiều cơ để rời khỏi nơi quỷ quái này, cô sắp chịu không nổi nữa rồi

- Cô muốn làm gì thì tùy, nhưng việc có cho cô nghỉ việc hay không là việc của tôi. Vì vậy để chứng minh IQ của cô còn đương thì suy-nghĩ-cho-kĩ-vào - anh tùy ý can thiệp, nhưng thực sự, thực sự bức ép người ta quá đáng mà. Từ Thiên cười nhạt rồi dứt tay vào túi quần, chững chạc bước ra khỏi phòng

Cô thở phào nhẹ nhõm, đúng là khiến người ta đau tim mà

- À mà..... - Hạ Phong vừa thoải mái 1 chút liền như có nam châm hút người thẳng đây - cô nghĩ khi đi rồi tôi có thể dễ dàng bỏ qua vậy sao? Vậy thì trong từ điển sẽ không có 2 chữ “trả thù” đâu. Với lại, thư ký bảo người dọn lại phòng cho tôi, tôi không muốn cho người nào đó làm hỏng tấm thảm bạc triệu của tôi đâu - anh vừa nói vừa ra hiệu tay tỏ vẻ nhảm chán. Minh Triết cười khẽ rồi cùng anh đến phòng họp

Không phải như vậy là quá đáng lắm rồi sao. Hành hạ người khác cũng đã đành rồi, nay lại thêm trò ăn nói khó nghe như vậy. Cô nếu có thể thì cũng đã đứng lên cãi lại anh ta rồi. Mà làm sao anh ta biết cô muốn nhanh rời khỏi đây nhỉ? Không lẽ chính anh cũng cảm thấy không khí của căn phòng này rất buồn nôn sao? Nói gì thì nói, bởi vì như vậy mới gọi là giám đốc đại nhân của chúng ta, quyền hạn vô biên, muốn sa thải ai thì sa thải, cho nên mới có những người như cô làm thú vui cho họ

Nói vậy.....nói vậy thật sự cô đã được gặp vị giám đốc đại nhân trong truyền thuyết rồi đó sao? Hơn nữa lại không có cảm tình gì, trong khi người khác cố nịnh nọt đủ thứ thì cô lại gây họa. Cô có nên tìm công việc mới không nhỉ? Nhưng mà người đó kêu cô nên chuẩn bị những gì muốn nói. Nói? Nói cái gì bây giờ? Biện hộ cho chuyện mình làm là ngu ngốc, hay thừa nhận cô có chỉ số IQ thật sự là âm. Như vậy.....nhục lắm đó biết không Triệu Hạ Phong?

- Cô.....quen biết giám đốc sao? - A, người này thì cô biết. Là Anna là một trong 2 thư ký của giám đốc. Cô gái này á, vừa xinh đẹp, tính nết dịu dàng, lại rất giỏi đó. Đền ông trong công ty muốn được nói chuyện với cô ấy có thể trải dài cả 1 khu phố

- À, tôi.....cũng không phải gọi là quen đâu? - lần đầu nói chuyện với người mình ngưỡng mộ, Hạ Phong gãi đầu ngại ngùng

- Vậy sao? Tại tôi thấy giám đốc mới về trụ sở lại lần đầu nói chuyện đàng hoàng với nhân viên như vậy cho nên..... - đôi môi như hoa anh đào nở rộ của Anna làm cô cũng xuyên xao như không muốn làm cô ấy bị tổn thương vậy

Nói chuyện đàng hoàng???!!! Làm ơn đi, cô ở ngoài đó nên không biết ẩn sau cái mặt phong tình đó là thứ quỷ dữ gì đâu. Tôi.....tôi Triệu Hạ Phong đây chưa gặp tên nào như vậy. Có lẽ.....suốt đời sẽ không quên nổi đâu. Lúc ăn mà nhớ đến chắc cũng sẽ mắc nghẹn đến chết Cô chỉ nở nụ cười miễn cưỡng với Anna. Thôi thì cứ giữ hình tượng cho anh ta vậy. Dù sao miệng mồm nên giữ kín thì cái mạng nhỏ này mới mong được bảo toàn. Khi Anna cùng nhân viên đã dọn dẹp xong, chuẩn bị rời khỏi phòng, cô liền kéo lại:

- Chờ chút, cô Anna này, tôi..... - cô thấy chuyện này hơi tế nhị nên nhỏ giọng - cho tôi hỏi.....cái tấm thảm này bao nhiêu tiền vậy?

- Nếu tính bằng tiền mặt chắc cũng khoảng...6 triệu? - Anna ước chừng

- May quá! Cũng không quá mắc.... - Hạ Phong vuốt ngực thở đều, nếu có làm hư thì cô vẫn có thể trang trải được chút đỉnh

- À, ý tôi là 6 triệu.....đô.....cô Triệu - nhìn biểu hiện siêu cấp trầm trọng đến mức không ngờ của cô, Anna chỉ mỉm cười rồi lẳng lặng rời khỏi phòng. Hạ Phong lại lẩm bẩm tính ra tiền mình, con số thật sự khiến cô có thể hoảng sợ

Chốc lát căn phòng lại trở về về yên tĩnh của nó. Chỉ có mình cô bơ vơ. Căn phòng này, nhìn thế nào....cũng thấy rất cô đơn. Trống trải. Tĩnh lặng đến đáng sợ. Nghe nói.....nghe nói ba mẹ anh cũng mất. Cho nên anh mới ở trong căn phòng này suốt sao. Đúng là phòng nào chủ nấy. Tại sao cùng 1 hoàn cảnh, anh và cô lại khác nhau đến thế chứ?

Cạch.....Hạ Phong giật mình đến suýt nữa té xuống ghế. Cô run run ngồi im 1 chỗ. Từ Thiên nhướn mày quan sát. Thật ra người này rất dễ quan sát. Chỉ cần liếc qua 1 cái có thể đoán ra tâm trạng cô ta như thế nào. Có thể nói,.....rất giống 1 con chuột chỉ dón đến đường cùng, vung vẩy thoát thân

- Được rồi. Bây giờ không có tên Triết gì đó quấy rối. Cô có 2 phút - trời đất! Tại sao phó tổng lại không vào? Muốn để cô tự sinh tự diệt với yêu quái hay sao?

1 phút trôi qua. Hạ Phong vẫn chưa hé răng chút nào. Dù sao anh cũng không bắt ngờ lắm. Loại người đến nhìn mặt người khác, cho dù là người có nhan sắc như anh cũng không thì đừng nói gì đến nói chuyện bình thường được

- Còn 40 giây..... - nhưng cô nghĩ rằng, nếu bây giờ mình không nói, có lẽ sẽ bị đuổi việc thật mất. Nhìn mặt anh ta đáng sợ vậy mà

- Anh.....rốt cuộc anh muốn gì.....? - cô cho dù tức giận cùng lắm cũng chỉ liếc nhìn anh, đầu không cúi nữa thôi chứ cũng chẳng thể làm gì hơn

- Đây là thái độ thành khẩn của cô đó sao? Thậm chí còn không dám nhìn vào mặt tôi - anh hơi tức giận. Làm gì có loại người nào nhút nhát đến vậy chứ? Làm anh cụt mắt cả hứng

- Tôi..... - Hạ Phong khó xử cắn cắn môi, cô không biết phải làm thế nào. Cho dù là yêu cầu vô lý thì cũng phải nói để cô còn suy nghĩ đã chứ. Cứ im lặng như vậy.....cô biết phải làm sao?...

- Nếu cô chịu nhìn vào mặt tôi 5 giây.....có lẽ.....hôm nay tôi sẽ cho cô về phòng.....

“5 giây?”. Tim cô thất lại. Những 5 giây. Tại sao lại là 5 giây cơ chứ? Đối với 1 người bình thường, có được yêu cầu này có lẽ đã như một món quà. Nhưng với cô.....rất khó khăn

- Sao? Ngay cả chuyện đơn giản như vậy cũng không được? - Từ Thiên sắp mất kiên nhẫn. Anh còn nhiều việc, không còn hứng thú ngồi đây đùa giỡn với phụ nữ

-

- Vậy tôi đành..... - xong, coi như cô đã bỏ lỡ cơ hội ngàn vàng này.....Từ Thiên nhướm người đứng dậy thì khựng lại

- Được.....tôi làm là được chứ gì..... - Hạ Phong giữ tay áo sơ mi của anh lại. Anh hơi ngạc nhiên, cũng chịu chủ động, anh bình tĩnh ngồi xuống lại

- Ok.....

Hạ Phong hít 1 hơi thật sâu, nhắm chặt mắt, ngẩng gương mặt đối diện với Từ Thiên. Anh thiết nghĩ, được ngắm nhìn gương mặt của anh đã là 1 đặc ân rồi, làm sao phải giống như đang chịu cực hình vậy chứ? Anh đang tạo điều kiện để cô thoát khỏi sự rụt rè là sai sao?

Lông mi khẽ cử động. Đôi mắt to tròn của cô rất chính xác mà nhắm thẳng vào mắt anh. Giây đầu tiên không có gì đặc sắc, cô vẫn bình thường. Giây thứ 2, Từ Thiên nhận ra mắt cô có màu cafe rất đặc biệt, tại sao lại không nhìn thẳng vào người khác, như vậy chắc chắn sẽ tạo thiện cảm, còn cô lại cảm thấy mắt của anh cũng thật cuốn hút, nhưng đáng tiếc vô dụng với cô rồi

Sang giây thứ 3 cô nhận thấy biểu hiện bất thường của mình, tim đập nhanh dần, tay bắt đầu vã mồ hôi. Giây thứ 4, Từ Thiên nhìn ra trong mắt cô là sự sợ hãi đến kinh hoàng, giống như gặp quỷ, cô bắt đầu ngồi không vững, làm anh tưởng rằng mặt mình thật sự rất đáng sợ. Giây cuối cùng, Hạ Phong vì sợ hãi đã bầu chặt lấy thành ghế salong đến mức muốn hét lên, tim cô đập nhanh đến mức muốn nổ tung, lồng ngực càng ngày càng nặng trĩu. Cô lập tức vọt chạy

- O.....CÔ TRIỆU? - Minh Triết vừa muốn đến nghe ngóng tình hình liền bị cô đụng phải, hơn nữa nhìn bộ dạng, giống như..... - Từ Thiên, cậu làm gì người ta thế?

- Ai biết. Chỉ yêu cầu cô ta 1 chút đã làm không được. 1 người như vậy sao có thể làm việc ở Phúc Nhật được? - anh ngồi chéo chân. Trong đầu vẫn còn suy nghĩ về hành động lúc nãy của cô

- Còn không phải những yêu cầu của cậu rất quá đáng sao? Lần nào cũng vậy, nếu không dọa người ta đến chuyển nhà thì cũng sẽ mất việc. Rốt cuộc cậu bị làm sao thế? - Minh Triết thấy quá tội nghiệp cho cô gái kia. Nhìn vẻ mặt không còn giọt máu nào

- Tùy cậu muốn nói gì thì nói. Dù sao có nợ thì phải trả thôi - Từ Thiên không quan tâm lắm. Tiếp tục về bàn làm việc

Bạn đang đọc truyện *Hận Không Thể Ngừng Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Cuộc sống mới

Thiếu Tấn nhìn đi nhìn lại vẻ mặt sưng húp của cô. Hắn kéo ghế lại gần, lau nước mắt rỉ ra từ đôi mắt đỏ hoe đó. Đã lâu rồi hắn không thấy cô rơi lệ. Hôm nay chẳng lẽ có sự kiện đặc biệt gì hay sao? Làm thế nào lại khiến 1 người kiên cường như cô lại khóc

- Sao thế? - hấn hỏi cô bằng giọng ngọt ngào như thường

- Em.....em.....gặp 1 tên tòi..... - Hạ Phong cắn môi, nước mắt cũng ngừng rơi

- Tên đó làm gì em à?

- Hấn bắt em.....nhìn vào mắt hấn.....5 giây..... - cô ấy đã chịu làm sao? Rốt cuộc thần thánh phương nào có thể nhìn được mắt cô những 5 giây thế? Thiếu Tấn tuy về mặt đã không được tự nhiên nhưng cũng miễn cưỡng hỏi tiếp

- Vậy sau đó?

- Em đương nhiên là làm theo, nếu không sẽ bị sa thải. Nhưng mà.....lần đầu tiên.....lần đầu tiên em cảm thấy sợ hãi.....Thiếu Tấn! Em....em lại thấy.....lại thấy hấn.....em..... - Hạ Phong lại nắc lên đến nỗi nói không thành lời

Thiếu Tấn nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, xoa xoa đầu cô. Để cô bình tĩnh thờ 1 chút. Mùi thuốc sát trùng sộc vào mũi cô, nhưng Hạ Phong vẫn cảm thấy an toàn

- Không sao rồi. Chẳng phải đã có anh rồi sao? Em mà bình an đến đây còn kể lể khóc lóc với anh vậy là tốt rồi

- Anh đừng có đùa nữa - Hạ Phong đánh nhẹ vào ngực hấn. Thiếu Tấn cười sáng khoái

- Được rồi - Thiếu Tấn béo má cô - có muốn ăn mỳ bò không?

- Được - cô nhe răng cười, gật đầu cái rụp

- Vậy đợi anh ngoài cổng

- Ok

Đôi mắt hấn ánh lên niềm vui nhưng cũng là nỗi buồn. Mặc dù đã điều trị 7 năm rồi. 7 năm nhưng vẫn chưa có tiến triển gì. Cô vẫn không thể nhìn hấn được quá lâu, làm cho tình cảm mà hấn muốn truyền đạt đều trở nên vô dụng. Cho dù về ngoài có như thế nào, đối với cô cũng hoàn toàn bất lực. Hấn tự cười giễu mình. Thiết nghĩ nếu tên kia biết cô như vậy, anh ta sẽ xử sự như thế nào?

Nhưng không sao. Thiếu Tấn hấn chờ đợi 7 năm, thêm vài năm nữa cũng không sao. Dù sao bây giờ người thân nhất với cô cũng chỉ có hấn. Sớm thôi, hấn sẽ mang cô về nhà

- Ờ? Đó không phải là cô Triệu sao? Sao lại ở bệnh viện nhĩ? - Minh Triết nhìn ra ngoài cửa sổ. Ánh mắt của anh cũng hiếu kỳ mà nhìn theo - À, thì ra là chờ bạn trai. Bạn trai cô ấy cũng thật phong độ

- Hừ. Loại người như vậy cũng có người thích sao? - anh cười lạnh rồi lại cúi xuống tiếp tục đọc tài liệu

- Này, cái gì mà “loại người như vậy” chứ? Chỉ là cô ấy hơi nhút nhát thôi mà - Minh Triết bĩu môi

- Hời? Quá nhút nhát thì có. Minh chỉ..... - anh nhớ lại chuyện lúc trưa mà lòng còn khó hiểu

- Chỉ sao? - đang nghe đột nhiên ngưng nói là sao?

- Không có gì - dù sao cũng chẳng quan trọng, không nên để trong lòng làm gì. Dù sao hấn cũng đã lâu chưa thấy anh có hứng thú với phụ nữ. Hôm nay lại được chứng kiến lại, trong lòng không khỏi xốn xáo. Cho nên Minh Triết hiện tại rất muốn tìm hiểu về người này - có phải công việc mình giao cho cậu chưa đủ nhiều không?- Biết rồi biết rồi mà - Minh Triết cười khổ, dơ tay đầu hàng, lại chọc giận ai đó rồi. Không nên không nên.....

Sáng sớm hôm nay vừa đến công ty liền bị đám nhân viên vây quanh. Ai bảo hôm qua tự nhiên phát loa, làm tất cả không ai không biết nhân vật Triệu Hạ Phong phòng nhân sự. Ban đầu người ta chỉ nghĩ đơn giản nhân viên gặp giám đốc vì nghĩ ai tên Phong cũng là nam. Nhưng lời đồn càng ngày càng lan rộng, vì ai cũng nghe được Hạ Phong là nữ. Thật là hết nói nổi

- Tiểu Phong, gặp giám đốc thế nào? Có đẹp trai không? Có giống người mẫu không?

- Tiểu Phong sướng thật đấy, được gặp giám đốc đại nhân lận cơ. Chắc mình tu 10 kiếp chưa được

- Rốt cuộc 2 người đã nói chuyện gì vậy hả?

Đối mặt với những câu hỏi như vậy, cô chỉ biết cười trừ. Có những người chưa gặp lần nào cũng gọi cô thân mật như vậy “Tiểu Phong“. Đi đâu cũng tiểu Phong, tiểu Phong, riết người ta cứ tưởng tiểu Phong là con chó nhỏ chạy lung tung trong công ty. Viện có có tài liệu cần đưa, cô đang lang thang ngoài văn phòng nửa tiếng đồng hồ

Sáng giờ vẫn chưa làm được gì cả. Cho nên tâm trạng hiện giờ của cô rất không ổn

- Ô..... - đang tản bộ buồn hiu lại gặp ngay Anna. Hạ Phong cũng cúi đầu chào rồi nhích sang phải 1 bước. Anna cũng nhích sang. Rồi cô nhích sang trái, Anna cũng nhích theo - cô..... - thấy kì lạ, cô liền lên tiếng

- Giám đốc muốn gặp cô, cô Triệu

- HẢ? Lại nữa sao? - cô há hốc mồm. Không phải hôm qua đã vậy, hôm nay lại tiếp tục nữa hay sao? - Anna à, không đi, không được hả?

- À,.... - Anna mỉm cười thân mật - giám đốc cũng biết trước cô sẽ nói câu này cho nên đã dặn trước “Không đi có thể tùy cô nhưng việc sa thải hay không là việc của tôi”

Khỏi nói tiếp cô cũng biết, chắc chắn câu sau anh ta sẽ nói gì đó liên quan đến chỉ số IQ âm dương cho mà coi. Được rồi, dù sao cô cũng sẽ bám trụ ở đây dài dài, ăn lương dài dài, cho nên không được bỏ cuộc, không được sợ hãi

- Được. Tôi đi với cô

Lại bước vào căn phòng quen thuộc, đồ đạc quen thuộc, con người quen thuộc. Vẫn cô cũng chẳng hứng thú gì nhiều, cứ vào thẳng vấn đề chính, cô đã chuẩn bị tâm lí sẵn sàng rồi. Không đợi anh ta mời, Hạ Phong cư nhiên ngồi xuống ghế

- Hi! - Minh Triết vẫy tay chào cô. Hạ Phong cũng gật đầu chào lại

- Chào phó tổng

- Không cần chào hỏi - Minh Triết liếc anh 1 cái, cái tên nhạt nhẽo - chắc cô cũng biết tính cách của tôi rồi chứ? - anh ngồi chéo chân, dựa lưng ra đằng sau

- Tính cách? - Tính cách? Tính cách gì? Làm sao cô biết tính cách anh ta là gì chứ? Đầu phải mẹ anh

- Tôi đặc biệt đánh giá cao những người có những chuẩn mực cư xử xã hội cơ bản, có tinh thần lo chuyện bao đồng và thích nói xấu sau lưng người khác như cô Triệu đây.... - đầu cô đã thấp, nay lại càng cúi thấp hơn. Bộ anh ta không thể nói 1 lời nào nghe lọt lỗ tai hay sao? Minh Triết nghe đến đó cũng bật cười khúc khích - cho nên tôi quyết định....

Quyết định? Quyết định cái gì? Cắt chức cô sao?

- Quyết định....từ nay cô vẫn sẽ là nhân viên văn phòng.... - chỉ vậy thôi sao? Minh Triết cũng chớp mắt ngạc nhiên, sao hôm nay từ bi quá vậy - kiêm người giao thức ăn trưa

- Người giao thức ăn trưa?

- Gì? - cô nghe còn không lọt nổi

- Nghe không rõ sao? Người giao thức ăn trưa. Đến giờ ăn trưa cô phải đứng thức ăn mà tôi yêu cầu lên đây. Sau khi tôi ăn xong, cô mới được đi về - anh tự mỉm cười, trà thù quá tốt. Rất tốt!

- Ô.....nhưng.....còn tôi, tôi ăn trưa như thế nào? - Hạ Phong méo mặt, không lẽ giờ ăn trưa ngàn vàng của cô cũng bị cướp mất sao?

- Không biết. Nếu tôi ăn nhanh, cô có thể kịp giờ ăn trưa của mình, bằng không..... - anh không nói ra, chắc cô cũng tự hiểu

Không thể tin được. Bóc lột người trắng trợn như vậy. Không lẽ sau này mỗi giờ ăn trưa xong, cô phải trốn trong nhà vệ sinh ăn 1 mình hay sao? Thật đáng thương mà. Nhà vệ sinh khó ngủ như vậy cô.....nhưng mà nếu như bây giờ cô từ chối, công việc trong tay sẽ bay đi mất. Tất cả cũng chỉ tại anh ta suốt ngày cứ luôn miệng tùy cô tùy cô. Thật là muốn bức chết cô đây mà

Nhìn điệu bộ co gối cắn móng tay suy nghĩ của cô, Minh Triết thấy cũng tội, mà thôi cũng kệ. Biết làm sao được, nhưng dù sao hình phạt này cũng tạm cho là không quá độc ác đi. Chắc Từ Thiên cũng không ép người ta tới mức cơm trưa cũng không cho nuốt chứ

Bạn đang đọc truyện *Hận Không Thể Ngừng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Ngày đầu tiên “đi làm”;

Hạ Phong vừa đắm chiêu suy nghĩ vừa đi bộ chậm chậm về nhà. Lời nói của anh ta cứ văng vẳng bên tai “Đến giờ trưa cô phải lập tức chạy xuống căn tin lấy thức ăn mà đầu bếp người Pháp làm riêng cho giám đốc, sau đó đưa đến đây, không được trễ giờ dù chỉ là 1 phút. 11h30, tôi cho cô 10 phút“. Giờ với cô chắc, 10 phút?!!!! 10 phút làm sao đủ thời gian chạy xuống tận tầng 1 rồi chen lấn với đám nhân viên sau đó lại chạy lên tầng 38 để đưa thức ăn. Dù sao cô cũng là người kia mà

Cô bực bội huơ tay đập trúng cành cây ven đường, muốn lập tức rút hết lá trên đó đi. Nhưng thấy cũng vô ích nên thôi. Qua mấy ngày nay, rốt cuộc Hạ Phong cũng tích lũy được kinh nghiệm ngàn đời, giám đốc đại nhân tuyệt đối không phải là người nên day vào! Cho nên chính vì chỉ 1 lần lỡ miệng nói xấu anh ta, anh ta liền thù vặt đến tháng sau

Không những vậy, cô vừa mới nhận được thông báo của trưởng phòng Trương, lúc đầu còn nói cái gì mà có thanh tra về kiểm tra, bảo cô đem đồng tài liệu này về nhà xử lý, lúc sau lại nói trắng ra, không biết cô đã gây thù chuốc oán gì với họ Tạ kia. Đúng rồi, tính cách thích trả thù kia thì cho dù công hay tư cũng đều không ảnh hưởng. Triệu Hạ Phong, năm nay có lẽ sẽ rất dài dẫu!

- Ô, chú! Chú đến sao lại đột ngột đến thế? - Từ Thiên vừa từ phòng họp trở về. Lúc này anh cũng nghe thư ký thông báo có khách, cũng chính anh ra lệnh cho ông ta ngồi đợi trong phòng mình. Tuy vậy vẫn giả vờ mỉm cười thân thiện

- Hừ, không phải cháu cũng biết ta sẽ tìm đến đây sao? - ông ta cười lạnh ngồi xuống, như đã chờ anh rất lâu rồi

- Vậy sao? À hôm nay chú mới ra tù phải không? Đúng rồi, sao cháu lại vô tâm thế nhỉ, mới vậy mà án tù 5 năm của chú đã hết rồi sao? - anh cười chế nhạo, miệng húp ngụm trà ấm, tư thế thư thái vô cùng

- Rốt cuộc cháu muốn nói gì? - ông ta dường như sắp chịu không nổi trò đùa nghịch này của thằng cháu trai

- Câu này cháu phải hỏi chú mới đúng chứ. Cháu để chú giữ công ty 1 thời gian dài như vậy, rồi lại đẩy chú vào tù, không phải chú nên nói vài lời trách móc hay sao? - nhìn bộ dạng thảm thương của ông ta, anh cũng thấy đáng thương

- Dù sao lúc đó công ty cũng đang thiếu người, cháu lại còn đang rất nhỏ.....

- THIẾU NGƯỜI???!! - mắt anh lên vài tia bức xúc - chú đừng diễn sâu quá chú à, ở đây không có ai ngoài 2 chú cháu mình đâu. Nếu không phải sớm phát hiện chú có dã tâm chiếm đoạt công ty, NẾU KHÔNG PHẢI CHÚ NHỐT TÔI Ở ĐÂY 1 MÌNH, ĐỂ TÔI NHÌN ĐỜI QUA CÁI LẮNG KÍNH MÀU HỒNG....thì có lẽ.....tôi sẽ thương tình mà không nhốt chú vào tù - 1 tầng sương mù phủ trước tròng mắt. Anh nóng giận đến mức không thể kìm nén được mặc dù chuyện cũng qua khá lâu

Ông ta không thể nói 1 lời nào nữa, đành im lặng cúi đầu. Ngồi 5 năm trong tù, ông nhận ra được nhiều điều

- Tôi sẽ cho chú 1 khoảng tiền, lập tức đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa. MAU LÊN!

Hạ Phong giật thót tim, suất nửa hộp cơm cũng rơi xuống đất. Đột nhiên khi gần tới cửa nghe thấy tiếng hét thất thanh của anh. Cho dù là tức giận, hét lên cũng thật là dọa người ta. 1 lúc sau cô lại thấy 1 ông chú từ trong bên lên chạy ra, cô cũng cúi đầu chào 1 tiếng, ông ta chỉ liếc nhanh cô rồi vội đi mất. Cô hơi sợ. Có lẽ giám đốc đại nhân còn tức giận, nếu bây giờ cô vào, có khi nào lại bị ăn năn hay không? Nhưng nếu bây giờ không vào, lại bị quy cho tội đến trễ, vậy cô càng chết hơn nữa. Ai da, tại sao luôn phải là cô? Tại sao bắt cô phải lựa chọn những thứ khó như vậy

Hạ Phong hé mắt vào phòng, liếc ngang liếc dọc. Ồ! Giám đốc đại nhân đang ngồi ôm đầu ở ghế salon. Cô hít thật sâu rồi cũng mở cửa đi vào

- Tôi đã bảo là bất cứ ai cũng không được vào kia mà - đầu cũng không ngẩng, anh thẳng trầm nói

- Tôi....đâu có nghe nói đâu - Hạ Phong ngơ ngơ lên tiếng. Không lẽ cô lại làm sai nữa sao?

- Để đó rồi đi đi - anh cũng quên mất lời dặn của mình với thư ký, nên không lên tiếng trách móc cô

- Ờ.... - Hạ Phong thở phào vì hôm nay giám đốc đại nhân dễ tính, còn cho cô thời gian ăn trưa nữa, có phải cô nên cảm ơn ông trời hay không? Nhẹ nhàng đặt hộp cơm xuống bàn, nhẹ nhàng quay lưng rồi đi

- Chờ đã.... - nhưng niềm vui chưa được bao lâu. 2 chữ “đợi đã” của anh làm cô như chết đứng giữa ban ngày

- Vâng, giám đốc..... - cô cố nặn nụ cười nhìn anh, cũng may là đang cúi đầu. Nói thật, tối qua cô đã rất mệt rồi, vậy mà hôm nay anh ta còn bắt cô làm chuyện kì quái gì nữa

- Đúng đó đến khi tôi ăn hết - anh lập tức mở hộp cơm ăn

Hạ Phong tròn tròn mắt. Lúc này còn tốt tính, sao giờ lại thay đổi rồi. Đúng là tính tình của người đàn ông này thay đổi còn nhanh hơn cả thời tiết. Nhìn tốc độ ăn của anh, có lẽ cô cũng đoán được hôm nay cô sẽ phải đứng ở đây rất lâu

Từ Thiên đột nhiên thấy cơm không còn ngon nữa. 1 là vì chạy nhanh, hộp cơm bị xóc lên, nhìn chẳng ra thể thống gì nữa, 2 là vì mới cãi nhau với ông ta. Mặc dù ông ta chẳng mở miệng được bao nhiêu câu, chỉ cần nhìn thấy bản mặt đó, anh lại rất nổi giận. Vì vậy cơm canh anh cứ vọc vọc mãi

Chẳng để ý thời gian, cũng đã gần hết giờ ăn trưa rồi. Cơm không ăn hết, thôi thì đem đồ vậy. Từ Thiên ngẩng mặt, đập vào mắt là cái tư thế kì dị hiện giờ của cô. Hạ Phong vì đói, mà vì chân cũng rất đau, lại mang giày cao gót, hiện tại đi cũng rất khó. Tên kia ăn lại lâu như vậy, không biết đã qua mấy thế kỉ rồi

Từ Thiên hơi ngạc nhiên, anh không để ý có người trong văn phòng của mình. Lại không ngờ cô cứ đứng ở đó mà không ca thán câu nào, tay liên tục xoa bóp cổ chân, vẻ mặt nhăn nhó đến khổ sở. Đúng là anh không cố ý, nhưng cũng coi như cô xui xẻo. Sắp hết giờ ăn trưa, mà anh lại chưa ăn hết

- Cô đem cái này về ăn đi - anh hần giọng, hất mặt về phía cô. Hạ Phong không chần chừ mà lại gần

Cái gì đây? Đây còn gọi là thức ăn sao? Do đích thân đầu bếp người Pháp gì đó làm, vậy mà nhìn xem anh ta giống như đang bằm thành cháo, nhìn còn thâm hơn cơm trưa cần tin nữa đó

- Thôi, anh ăn nhanh 1 chút rồi tôi đi về, dù sao cũng còn chút thời gian - cô khó nhọc cười

- Chó còn không chê đồ chủ. Cô thật sự không ăn?

Chó.....chó không chê đồ chủ? Từ khi nào cô từ nhân viên trở thành chó nhà anh vậy? Hạ Phong mặc dù rất uất ức nhưng vì bản thân cũng quá mệt mỏi nên không còn sức cãi vã với anh nữa, đành ngậm đắng nuốt cay mà im lặng

- Nếu không ăn thì mang đi đổ đi, tôi no rồi - Từ Thiên đứng dậy đi về phía bàn làm việc. Để 1 mình cô tro trọi

Hạ Phong còn biết nói gì, cô chỉ lẳng lẳng mang hộp cơm đi đổ thôi, có chết cô cũng không ăn thứ thức ăn đã đựng vào của người đàn ông này. Cô vừa ra khỏi phòng liền không thương tiếc quăng ngay hộp cơm vào thùng rác, hậm hực đi về

- A, đau quá! - Hạ Phong khẽ cử động cổ chân, vẻ mặt vô cùng khó nhìn

- Biết đau sao còn hại bản thân ra nông nỗi này - Thiếu Tấn tức giận nạt cho 1 trận, tay vẫn nhẹ nhàng thoa thuốc

- Tại bị phạt thôi, nên đứng lâu 1 chút. Ngày mai em sẽ không mang giày cao gót đi làm nữa - cô bĩu môi

- Biết vậy thì tốt. Nếu mai em còn mang đôi giày này đi làm, về đây anh cura chân luôn cho đỡ tốn tiền mua giày

- Anh nói gì ác quá! - cô nhú mày

- Đáng đời! - hần lấy băng băng cổ chân thon thả này lại, nhưng về mặt lại cười hiền hòa, rõ ràng là rất hạnh phúc - Tuần sau....tuần sau em có rãnh không? Chủ nhật đấy!

- Ừm.....chắc là sẽ rãnh thôi - cô nghĩ ngợi 1 chút rồi nói

- Vậy cùng anh đi xem phim, được không? - băng bó xong, anh ngửa mặt lên nhìn thẳng cô mà hỏi. Hạ Phong bị nhìn đến bất ngờ liền dời tầm mắt

- Được....được thôi, dù sao cũng lâu rồi em chưa coi phim - nhìn biểu hiện của cô, hần có chút man mác buồn, nhưng rồi cũng lấy lại nụ cười

- Vậy được, đến lúc đó anh sang đón em - ánh mắt hần đầy sự tự tin, nhất định, nhất định hần sẽ làm cô 1 ngày nào đó hồi tâm chuyển ý, tự nguyện mà nhìn vào mắt hần

Bạn đang đọc truyện *Hận Không Thể Ngừng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Bị bệnh

Từ Thiên lật xấp tài liệu hợp trên bàn, mặt đắm chiêu nghiên cứu. Chốc lát lại liếc nhìn đồng hồ trên tay. Minh Triết có mùi cũng để ý thấy biểu hiện lạ kì này của anh. Không lẽ anh có việc gì gấp sao?

- Này, cậu không thích ở cạnh mình đến thế sao? Canh từng phút cơ đấy - Minh Triết cuối cùng cũng chịu không nổi bức xúc

- Giờ ăn trưa rồi đúng không?

- Ừm, đúng thế. Sao? - hần vẫn mong đợi câu trả lời của anh, nhưng anh lại hỏi 1 câu chẳng liên quan

- Tại sao còn chưa có đồ ăn? Muốn nghỉ việc? - anh liếc nhìn cái bàn trống hươ trống hoác kia rồi suy nghĩ

- A, cô Triệu tới giờ sẽ mang thức ăn lên cho cậu đúng không? Đúng là có tiền thì có quyền mà - Minh Triết còn không ngờ, anh sẽ duy trì việc trả thù này đến chừng nào

Từ lần trước, với tốc độ ăn bình thường của anh, cô đương nhiên có thể còn thừa thời gian để mà ăn trưa phần mình. Nhưng mà hôm nay tự nhiên lại không thấy đến. Cô ta mà đến trễ thì biết hậu quả là gì rồi đấy. Anh sẽ phạt, phạt, phạt, ra sức phạt

- Cô nghĩ tại sao Phúc Nhật lại buồn lậu đá quý? - tiếng nhai chóp chép vang lên, anh vừa ăn vừa hỏi

- Đó chỉ là....chỉ là nói đùa thôi, giám đốc đừng tin thật - sao chuyện đã qua lâu vậy vẫn còn tra khảo chứ? Nếu anh không hỏi có lẽ cô cũng quên mất mình từng nói câu này

- Cô không hỏi chắc tôi cũng sẽ tin rằng mình đang bỏ bê trụ sở ở đây quá - anh vừa cười khinh vừa nói, lại để ý mắt cô cứ dán vào hộp com của anh không chớp, chắc là thấy ngon, muốn ăn lắm đúng không? Anh biết mà, đồ ăn này rất thượng hạng, người thường tuyệt đối đừng mơ tưởng đến. Cô ở đây nhìn cũng đã là 1 điểm phúc rồi - muốn ăn không? - anh nói như đùa

- Không đâu - cô không ngần ngại lắc đầu

- Vậy chứ cô nhìn cái gì?

- Tôi....tôi chỉ mong anh ăn nhanh nhanh 1 chút, để tôi còn ăn phần của mình nữa - cô tủm tỉm cười, tưởng tượng mùi thức ăn bốc lên ngun ngút làm bụng cô lại kêu cồn cào

- Vậy tôi có nên ăn chậm lại không?

- Giám đốc đại nhân, tôi van anh, anh có thể đừng đùa như vậy được không? Tôi sắp đói chết rồi đây này - Hạ Phong chịu không nổi cũng bỏ đi về ngoài lịch sự, nhõng nhẽo đứng đờng đưa qua lại, nhìn thật quá trẻ con

Từ Thiên là lần đầu thấy thái độ này của cô. Da cũng có thể miễn cưỡng được gọi là sáng, nhưng không quá trắng, chỉ ở giữ mức hồng và sáng. Mắt lúc nào cũng cúi gằm gằm xuống đất, ăn mặc thì lúc nào cũng quần jean áo pull hết sức nhảm chán, nhưng mặc lên người cũng không quá tệ. Đặc biệt lần đó, nhìn thấy ánh mắt đó, anh cũng bị dọa 1 trận

- Nhìn đi! - anh nhảm chán quăng hộp com rỗng lên bàn - ăn com với cô chán quá! Mau đi đi! - Từ Thiên đứng dậy đi về bàn làm việc tiếp

- Xong rồi sao? Cảm ơn anh - Hạ Phong mừng rỡ reo hò, ôm hộp com lập tức nhào ra khỏi phòng. Từ Thiên liếc nhìn cánh cửa khép lại mà ánh mắt tràn đầy ý cười.À, thì ra đó là lần gần đây nhất anh gặp cô ở văn phòng. Thái độ, thái độ của cô đã dần thay đổi. Tuy đôi lúc vẫn sẽ sợ sệt anh đến phát khóc nhưng cũng có những lúc không kìm chế được, bộc phát bản tính con người cũ. Thật sự, quá đơn giản, quá dễ đoán đi, loại người này.....rất dễ bị ức hiếp

Anh lại nhìn đồng hồ. Đã 12h, có nên gọi điện cho....à, anh quên mất mình không có số điện thoại của cô. Mà tại sao phải phiền phức như vậy? Nói Anna xử lý chuyện này là được rồi. Minh Triết này giờ cứ muốn đoán thử rốt cuộc trong cái đại não thông minh đang nghĩ cái gì mà suy tư lâu như vậy

- Giám đốc, đầu bếp người Pháp gửi thức ăn lên cho anh. Bảo hôm nay không thấy cô gái kia nữa đâu nên ông ấy đã tự ý mang đến đây - vừa định gọi, Anna đã đem hòm com đến rồi, tuy nhiên cái nguyên nhân kia làm anh hơi bất ngờ. Không phải cô ấy sẽ không dám cãi lại lệnh của anh, hơn nữa mấy tuần nay cũng đang làm rất tốt đó sao?

- Được rồi, cô để đó đi - Minh Triết thấy anh trầm ngâm không trả lời thì kêu Anna lui ra. Trong phòng yên tĩnh chỉ còn lại 2 người, hẳn cảm thấy chuyện này rất thú vị, liền nhướn người tới nhìn kỹ vào biểu cảm hiện giờ trên mặt anh mà tự cười - Thì ra là vì chuyện này mà không tập trung?

- Ôn ào cái gì vậy. Đạo này mình mới phát hiện bệnh nói nhảm của cậu lại tái phát nữa phải không? - anh nghiêm mặt chỉnh

- Ày, ăn nói cay độc như vậy, hẳn đang rất khó chịu, có cần tìm hiểu 1 chút tại sao “cô gái bị tiêu chảy ngồi ở cầu thang” của cậu không?

- Từ khi nào là của tôi vậy? - nói anh cay cú là không đúng, phải là rất cay cú. 1 thói quen đột nhiên bị thay đổi, ai mà không khó chịu - không cần - Từ Thiên vẫn lấy đùa ra ăn com như bình thường

- Ok ok - Minh Triết làm dấu gạt đầu. Còn bày đặc tả về, thật sự rất quan tâm, cũng rất tức giận khi người ta không đến. Vậy mà cứ làm như bản thân rất mạnh mẽ. Hẳn bủn rủn đi ra ngoài

Minh Triết vừa đi ra. Anh liền buông đầu xuống. Cảm thấy tay nghề của đầu bếp thực sự đã có vấn đề, thịt sao lại nhạt như vậy? Lưỡi ông ta bị mất cảm giác chắc. Anh ấn nút điện thoại

- Anna, lập tức mang thứ này ra khỏi phòng tôi

Thiếu Tán sốt hết cả ruột. Từ cuộc gọi tới qua của cô đã cảm thấy không bình thường. Đã vậy sáng nay gọi lại không bắt máy. Hẳn đứng trước cửa nhà cô, nhấn chuông liên tục nhưng không thấy người ra mở cửa

- Thiếu Tán? - Hạ Phong với đôi mắt lơ đãng cùng giọng nói yếu ớt mở cửa, dọa cho hấn 1 trận. Nhìn cô như sắp đứng không vững, hấn liền chạy tới đỡ

- Hạ Phong, em bệnh đến nỗi nhìn không ra người nữa sao? Người đến nhà em đương nhiên là anh rồi - hấn đỡ cô về giường nghỉ ngơi. Tiện thể hỏi hết mấy cái dụng cụ y tế khám cho cô 1 chút. Có lẽ là bị cảm rồi

- Em không phải lười biếng đâu, nhưng không hiểu sao chân không nhấc nổi nữa, có lẽ bị gì rồi ấy - cô nói giọng đáng thương, bản thân thật không muốn nói nữa

- Anh đã nói rồi, Tiểu Phong, tốt nhất sau này em phải đến bệnh viện anh hằng ngày, chân em vì không chăm sóc nên vết thương lần trước đã nhiễm

trùng rồi đây này - Thiếu Tấn có vẻ rất tức giận, thậm chí còn không thèm nhìn mặt cô nữa, làm Hạ Phong rất mất tinh thần

- Em xin lỗi, tại em không để ý..... - cô lí nhí nói

- Được rồi, ngồi yên đây anh đi mua thuốc cảm rồi nấu cháo cho em ăn - Hạ Phong chỉ gật gật đầu, rất ngoan, làm hắn rất yên tâm. Thiếu Tấn thu dọn đồ rồi rời đi

- Thiếu Tấn.... - cô giữ lấy vạt áo của anh - liệu.....liệu em có phải چرا chân không hả anh? - đôi mắt hỏi lỗi như cún con của cô làm hắn muốn giận cũng không được

- Được rồi, là anh gờn thôi - hắn xoa xoa đầu cô - nghỉ ngơi 1 chút đi

- Vâng - cô mỉm cười nằm xuống, ngủ 1 giấc ngon

Đột nhiên cô mở tròng mắt ra. Lục đục tìm đồng hồ. Toi rồi! 3h chiều, quá giờ ăn trưa đã lâu. Mặc dù cô đã xin nghỉ làm nhưng cũng chưa có nói với giám đốc đại nhân, không biết trưa nay anh có ăn cơm không nữa. Nhưng mà....có lẽ cô lo thừa rồi, anh ta đương nhiên là ăn rồi, hơn nữa còn vạch sẵn kế hoạch trả thù cô. Có lẽ chắc sẽ không chấp vãn người bị bệnh đầu nhĩ

- Đi thôi! - anh khàn khàn ra lệnh

Chiếc xe đen chậm chậm rời đi. Từ Thiên nhìn gói thuốc trên tay rồi ném sang 1 bên

- Sau này đừng đưa tôi đến tiệm thuốc nữa

Tài xế mặc dù không hiểu tại sao anh lại nói vậy nhưng cũng gật đầu. Hôm nay nghe Anna báo cáo cô xin nghỉ vì bị đau, có lẽ anh cũng không ngờ tới tình huống này. Cứ nghĩ có lẽ anh giao quá nhiều việc, hay trưa cô ăn vội vàng mà hại cô bị bệnh, còn tiện đường mua giúp gói thuốc. Không ngờ còn có bạn trai chăm sóc giúp. À, anh nhớ rồi, bạn trai cô ta là bác sĩ, hèn gì lúc đó cũng chờ ở bệnh viện. Xem ra sau này cuộc sống về già của cô sẽ rất an nhàn

Trời nhá nhem tối, Thiếu Tấn gọi cô ra ăn miếng áo. Vừa ăn, Hạ Phong vừa liếc mắt nhìn biểu hiện của hắn. Chưa bao giờ Thiếu Tấn thấy cô nhìn hắn nhiều như vậy nên đâm ra buồn cười, chắc có chuyện

- Em muốn nói cái gì? - hắn cuối cùng cũng buông muống hỏi dồn

- À.....em.....không có gì - cô chỉ cười nhạt rồi tiếp tục húp cháo, hắn thấy nghi ngờ nhưng cũng cho qua. Được 1 lát sau cô lại ngẩng đầu lên nói - Thiếu Tấn, anh có thể mượn giúp em cái nạng được không?

Bạn đang đọc truyện *Hận Không Thể Ngừng Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Nhờ cái chân

- A, Tiểu Phong, em làm sao vậy? - đồng nghiệp thấy cô đi làm lại, hơn nữa còn vác theo cái nạng, nhìn thật đáng thương, ai ai cũng xúm lại hỏi han cô vài câu

- Đúng vậy, nghỉ có 1 ngày, chân đã thành ra như vậy, có phải tối qua giám đốc đại nhân hơi lỗ mắng không?

- Đúng đó, năng lực trên thương trường rất mạnh, nên chắc kĩ năng giường chiếu cũng không tệ nhỉ?

A, chờ chút, chờ chút.... Sao cô nghe giống tiếng người sao Hòa vậy? Lúc đầu là hỏi chuyện của cô, sao dần dần lại quay sang kĩ năng giường chiếu của giám đốc đại nhân, có liên quan gì sao? Hạ Phong vẫn không hiểu, nên tiếp tục hỏi:

- A, xin lỗi, mọi người,....hiện đang nói cái gì thế?

- Ai do, đừng giả vờ nữa, cả cái công ty này ai mà không biết hiện tại bạn gái của giám đốc là cô chứ? - 1 đồng nghiệp kéo kéo tay áo cô

- Ồ..... - Hạ Phong cũng ngờ nghệch gật đầu

- Cho nên..... - nghe vậy, người kia rất yên tâm mà hỏi tiếp

- CÁI GÌ????!!!!

Tiếng hét của cô tựa hồ có thể vang vọng đến tầng 38, có thể khiến cho người trong phòng bật cười hải lòng. Minh Triết đứng cạnh thấy khó hiểu, ngày

hôm qua mặt còn hầm hầm, hôm nay đã như 1 người khác

- Sáng nay cậu có nghe tin đồn gì hay không? Cả cái Phúc Nhật này loạn hết lên rồi. Mới có 1 đêm, không biết người nào xằng bậy đồn là cậu và cô Triệu đang hẹn hò với nhau. Còn có người ác hơn, nói cô Triệu không đi làm được là do tối qua “vận động” mạnh quá! Hừ, cậu thấy có nực cười không? - đảm bảo khi nghe tin giật gân này, chắc chắn Từ Thiên sẽ cho lục soát từng người một trong công ty

- Ha.....ừ..... - nhưng ngược lại, anh còn cười. CÒN CƯỜI ĐƯỢC?!!!! Minh Triết dụi dụi mắt, không phải hôm nay uống lộn thuốc đấy chứ? - Rất vui, rất thú vị mà! - anh vẫn còn cười

- Thú vị? - hần giật giật khoe môi, dùng từ thú vị liệu có đúng không?

- Ừm, thú vị mà, cậu không thấy thú vị sao? - Từ Thiên vừa cười vừa tiếp tục nghiên cứu tài liệu. Hắn là rất mong nhìn thấy biểu hiện này của cô đi

- Chắc là thú vị - Minh Triết lắc đầu, nghĩ 1 chút, hần lại hỏi - không lẽ....

- Đúng vậy.....mình là người tung tin đồn đấy - anh mỉm cười, đáy mắt hiện chút gian mãnh

Thật không ngờ, cô lại bị anh hót tay trên. Cô đã nghĩ ra chiều này, anh lại còn thâm sâu hơn. Không muốn đưa com cũng phải đưa thôi. Cho dù chân có bị sao đi nữa cũng phải lên hỏi anh ta cho ra nhẽ, dù cho trưa nay phải nhịn, cô cũng phải nhất định, nhất định....

- Cô Triệu, chân cô.... - Minh Triết thấy cô cực nhọc tiến tới thì lại hỏi

- À, chào phó tổng, tôi không sao, anh cứ mặc tôi - mặc kệ vị kia đẹp trai lo lắng thế nào, cô vẫn cứ cố chấp bước qua. Minh Triết thấy cô kì lạ như vậy cũng đoán được 1 phần nguyên do nên cũng cho qua, cứ để họ tự giải quyết

Lần này không nhẹ nhàng như mọi hôm nữa, cô cứ mở cửa mà không phải liếc nhìn về mặt của người nào đó. Từ Thiên liếc nhìn đồng hồ, quả nhiên đến rất sớm. Chân còn bị thương? Phải chống nạng? Nhưng nhìn thái độ của cô chắc cũng không nhằm nhò gì với cơn giận trong lòng. Anh kiên nhẫn đợi cô từng bước đến trước bàn làm việc của mình- Ngồi đi

- Không cần, cảm ơn - cô trả lời rất ngắn gọn xúc tích. Mặc dù không đoán được trong mắt cô đang hiện thứ gì nhưng qua giọng nói cũng biết chắc cô đang rất oan ức

- Nếu không lại có người kiện tôi làm tàn phế nhân viên. Đã bệnh còn không biết giữ sức - anh khoanh tay, ngã người lên ghế. Nghĩ kĩ anh cũng nói rất đúng, nên Hạ Phong dù bị hao hụt phong độ nhưng vẫn cắn răng ngồi xuống - chuyện gì?

- Anh.....tại sao anh lại đối xử với tôi như vậy, giám đốc? - Hạ Phong nghĩ thế nào vẫn thấy ức, anh ta thật ức hiếp người quá đáng đi mà! Nhìn đồng hồ tròn xoe cứ liên tục đưa qua đưa lại nhưng vẫn không thể nào nhìn anh được, anh thật thấy người này 1 chút sức sát thương cũng chẳng có

- Đừng nói với tôi là cô quên hôm qua cô đã làm gì, có oán phải báo thôi

- Nhưng mà....tôi là bị bệnh mới xin nghỉ, tôi đâu phải cố ý, anh xem - cô còn đưa đôi chân băng bó của mình ra làm vật chứng nữa

- Nhưng cô đâu có nói với tôi

- Tôi làm sao nói với anh được?

- Chẳng lẽ cô không có điện thoại?

- Nhưng tôi đâu biết số anh

- Không biết thì hỏi, chẳng lẽ cô không có miệng

- Tôi....số điện thoại của giám đốc, làm sao tôi dễ dàng xin được chứ?

- Số của cô?

- Há?

- Tôi nói cô đọc số của mình - thấy cô chần chừ 1 lúc anh lại nói - là để chặn những người thích là phiền người khác như cô đấy. Còn không mau nói - Hạ Phong biết ngay thế gì cũng nghe được từ miệng anh ta những lời khó nghe

- Vậy....anh sẽ bỏ qua cho tôi hả? - sau khi đọc số, cô chần chừ hỏi

- Không. Dù sao cô cũng đâu điện thoại cho tôi - anh cắt điện thoại, lạnh lùng phán

- Không có ngoại lệ?

- Không

Nhìn thấy thái độ kiên quyết như vậy, cô cũng không còn gì để nói, biết chắc có ngàn cái miệng cũng không thay đổi được tin đồn này. Đành đợi cho nó lắng xuống thôi. Nhưng chừng nào cô còn lên đây, hẳn tin đồn sẽ còn lan nhanh hơn nữa. Tất cả cũng chỉ vì giám đốc đại nhân này nói có 1 câu, liền làm cuộc sống vốn yên bình của cô sụp đổ trong chốc lát. Nhưng mà làm sao chỉ trong 1 đêm có thể có biến động lớn như vậy chứ? Cô vẫn không thể nào hiểu nổi

- Cho tới khi cô hết đau chân, không cần đem đồ ăn lên đây. Tôi không muốn có nhân viên của mình là kẻ tàn phế - Hạ Phong nghe được thông báo, thật sự là đại phúc, chắc chắn tối nay sẽ mở tiệc cảm tạ thần linh. Nhưng mà nghe lời anh ta nói, sao cô lại thấy mình bị tổn thương nhỉ? Dù sao cũng nghe quen rồi, không sao cả, cô là người rất mạnh mẽ mà

- Được thôi - Hạ Phong gật đầu cười tùm tùm suốt, đến nỗi bỏ quên luôn anh đang nhìn cô này giờ

- Đi được chưa? Có người thần kinh không bình thường ngồi cạnh, tôi không làm việc được - cô nhìn anh nuối tiếc, chút niềm vui nho nhỏ cũng không để người ta tận hưởng hết được, đúng là độc ác, không cười hưởng ứng chút nào, Hạ Phong đành tui ngưu bỏ về

Thiếu Tấn để ý thấy cô cứ cười mãi suốt từ chiều thôi. Hắn nghiêng đầu nhìn cô hỏi

- Có chuyện gì vui hả? - hắn uống ngụm rượu vang

- Đúng đó, rất vui, giám đốc đại nhân cuối cùng cũng nhờ chân em nên tạm tha cho đấy. Anh thấy có phải chuyện này rất đáng chúc mừng không? - miệng cô như có móc treo lên, không thể ngừng cười được

- Tính ra tên đó cũng thật là nhỏ nhen đi, hại em cả tháng nay đứng ngồi không yên rồi

- Đúng vậy - cô gật đầu thừa nhận

- Vậy, hôm nay em vui như vậy.....có phải nên trả lời anh rồi không?

- Hừm? Trả lời cái gì? - cô nghiêng đầu hỏi hắn, có thể thấy trong ánh mắt, cô hoàn toàn rất vô tư

- Mà thôi, không có gì. Em ăn đi, chút nữa còn uống thuốc

- Vâng

Đợi từ từ, 1 chút nữa thôi, đợi khi cô có đủ can đảm nhìn vào mắt hắn, hắn sẽ thổ lộ tình cảm bấy lâu nay của mình. Nhìn cô đang ăn ngon, lại vui vẻ như vậy, hắn không nỡ phá hỏng tâm trạng này của cô

- Thiếu Tấn, có phải anh đưa lộn thuốc cho em không? - mới sáng sớm bước chân xuống giường, Hạ Phong đã gọi điện rồi riết cho hắn

- Sao vậy?

- Đột nhiên chân em không còn cảm giác nữa.....lạnh rồi.... - cô thẫn thờ nhìn mấy ngón chân đang ngoeo ngoáy của mình

- Em làm anh hết hồn, chắc là do tác dụng thuốc, cũng là do khả năng phục hồi của em rất nhanh thôi. Chuyện đáng mừng mà

Không thèm nghe lời chúc mừng của Thiếu Tấn, cô vội vàng cúp máy. Không phải ông trời lại đối xử với cô như vậy chứ? Mới có 3 ngày, tính ra cô mới được ăn vô tư thoải mái được 2 ngày nay, chân lại liền khỏi rồi. Cái gì mà khả năng phục hồi nhanh chứ? Tại sao lại như vậy? Thuốc thần thuốc được gì mà mới 3 ngày đã hết đau thể chứ

Hạ Phong rần rục từ nhà đến công ty, mặc dù vẫn phải vác theo nặng. Dù hết, nhưng có thể anh ta không biết cũng biết chừng, có thể như vậy lắm chứ. Hoặc nếu lâu lâu 1 chút, có thể loại mình ra khỏi cái mục tiêu trả thù của giám đốc đại nhân. Hạ Phong vừa cười vừa bước xuống xe buýt, cùng lúc đó có chiếc xe đen quen thuộc vừa đi vụt qua

Bạn đang đọc truyện *Hận Không Thể Ngừng Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Tôi gặp rắc rối với giám đốc đại nhân

- Chào mọi người - sáng sớm cô đã mang nụ cười trên môi tới công ty, làm mọi người còn tưởng cô sắp có đại hỷ

- Hi Tiểu Phong, nhìn hôm nay có sức sống hẳn nhỉ? Đạo này không ăn trưa giám đốc có thấy cô đơn không?

- Không phải đâu, bọn họ buổi tối còn hẹn nhau....

- KHÔNG PHẢI ĐẤU MÀ..... - Hà Phong tức giận đến mức không biết giải thích ra sao. Suốt ngày bị người khác soi mói cũng chẳng thoải mái gì

- O.....giám đốc.... - đồng nghiệp vừa bắt chuyện với cô liền mặt cắt không còn giọt máu nào

Nghe tên gọi, Hà Phong lập tức quay mặt lại, bắt gặp ngay ánh mắt giận dữ như muốn nuốt chửng cả thế giới, tơ máu nổi lên làm cô sợ đến phát run. Miệng chưa kịp chào hỏi, cô đã lập tức bị anh lôi đi không thương tiếc, đến cả cái nạng cũng bị vứt ở đó

- A, đau chân! - mặc cho cô có hét đau chân đến thế nào, người ngoài nhìn vào ra sao, anh vẫn không quan tâm mà cứ đẩy cô vào thang máy, nhấn đến tầng 38

Trong thang máy chỉ toàn phủ 1 lớp mạ vàng, gương bao xung quanh, cô xoa xoa cổ tay của mình, phát hiện đây là thang máy chỉ dành cho giám đốc. Nói vậy, cô là 1 trong số những người may mắn được đặt chân vào đây sao?

Trong cái không khí ngột ngạt này là gì? Lần đầu tiên....cô thấy giám đốc nổi giận với mình, hơn nữa cô còn không biết mình lại phạm phải tội gì. 3 ngày, chỉ mới 3 ngày không gặp mà nhìn anh....cũng chẳng khác đi mấy. Hình như ốm hơn thì phải. À không, thân hình anh vốn là như vậy

- Cô..... - Hà Phong run run nhích người. Cả người cô nóng ran, tim thì đập liên hồi đến muốn nghe thấy tiếng, vậy mà vị họ Tạ này không biết muốn hù chết người ta đến thế nào nữa - không muốn sống nữa phải không?

Làm sao lại không muốn sống chứ? Cô đương nhiên là muốn sống rồi. Nếu không tại sao lại bán thân làm trâu làm ngựa cho anh trong 1 thời gian dài như vậy. Nhưng mà....đây đâu phải câu hỏi, là đe dọa thì đúng hơn. Anh ta làm sao nữa vậy, mấy hôm nay còn tốt, sao đột nhiên....mặc dù rất muốn hỏi anh tại sao nhưng cuối cùng, cô cũng chỉ biết lắc đầu

- Cô giả bệnh tốt lắm, rốt cuộc là đã giả từ lúc nào? - vì ở trong thang máy nên tiếng phát ra của anh rất lớn

- Tôi.....làm sao anh biết tôi hết bệnh? - hết cách rồi, anh ta mà biết thì có mà chạy đằng trời - không lẽ....anh theo dõi tôi?

- Đương nhiên là tôi có cách của mình. Nếu như sáng nay tôi không đi ngang qua, thấy cô tung tăng chạy nhảy bình thường, lại còn vác thêm nạng, không muốn giả bệnh thì là cái gì?

- Tôi.....thật sự hôm nay tôi mới khỏi bệnh mà thôi.... - cô ú ớ giải thích

- Hôm nay mới khỏi, vậy thì hôm nay cô lại giả bệnh, rồi lại tiếp tục ngày mai, ngày mai nữa....có phải định lừa tôi mãi không? Cô xem tôi là đồ ngốc hả? - xem ra anh ta thật sự rất giận rồi. Máng cũng không thèm nghe cô nói lấy 1 câu

- Không phải vậy đâu.....

Vốn dĩ Hà Phong còn định giải thích thêm nhưng cửa thang máy đã mở rồi. Từ Thiên đi ra ngoài, cô vốn định theo nhưng bị anh ngăn lại. Từ Thiên vô cảm nói:- Thật sự.....đứng cùng 1 phòng với tôi khó khăn đến vậy sao?

- Tôi.... - Hà Phong thấy ánh mắt đượm buồn của anh, dù chỉ là 1 phần ngàn giây, nên thấy bản thân có chút lỗi

- Từ nay tôi không muốn cô xuất hiện trước mặt tôi nữa. Triệu Hà Phong, cô chính thức bị đuổi việc - khi cánh cửa thang máy đóng lại, cũng là lúc quyết định đuổi việc của cô được tuyên bố

Hà Phong ngồi thụp xuống trong thang máy. Chẳng lẽ....cô đã làm tổn thương giám đốc đại nhân rồi sao? Không thể nào, cô ít nhất cũng biết anh ta là 1 người độc miệng lại thích trả thù vật, làm sao với chuyện của 1 nhân viên.....nhưng ánh mắt lúc này, nhìn anh.....rất tội nghiệp.....

Cô lắc đầu vài cái. Quả nhiên trận chiến này cô theo không nổi. Có lẽ anh ta nên tìm 1 người can đảm hơn để tiếp tục chơi với mình. Còn cô, vì không theo kịp, nên bây giờ ngay cả công việc làm công ăn lương này cũng giữ không nổi. Vậy còn tiền hợp đồng? Dù sao so với anh, đó cũng chỉ là 1 khoảng tiền nhỏ không đáng kể thôi. Phòng nhân sự sẽ giải quyết cho cô thôi mà

- Tiểu Phong, làm sao vậy? Sao lại đột ngột như vậy? - trưởng phòng Trương vừa thấy mặt cô liền hỏi

- Mọi người biết rồi sao? - nhanh vậy ư? Có lẽ anh thực sự ghét cô

- Đương nhiên rồi, đích thân giám đốc mới gọi điện, dọa cho tụi này 1 trận. 2 người....cãi nhau sao?

- Chắc vậy..... - cô nói bừa như chuyện này chả quan trọng

- Giám đốc còn lập tức hạ lệnh nội trong tuần sau phải sa thải cô, nếu không.....

- Tôi biết rồi....mọi người cứ làm việc đi, đừng để ý đến tôi

Hà Phong buồn hiu, khác hẳn vẻ mặt lúc sáng, về nằm dài trên bàn, đến công việc cũng chẳng buồn động vào. Cơm trưa cũng không ăn. Từ khi về phòng đến khi ra về, cô cũng chưa từng nhích chân. Nói chung nhìn chẳng khác nào người đã chết

- Tiểu Phong, về thôi!

- Vâng!

Tuy miệng nói vậy nhưng cô vẫn còn nằm cho đến tận tối. Chốc lát công ty đã không thấy bóng người. Đèn cũng tắt tối thui. Cô nghĩ mình cũng nên về nhà thôi. Nhìn thì có vẻ buồn cười, nhưng cô giống như nhân viên chăm chỉ còn tăng ca

Bước xuống sảnh lớn. Cô ghen ngào nhìn xung quanh, rất tối, rất lạnh lẽo. Có lẽ xe buýt giờ này cũng không còn chuyển cho cô nữa. Đột nhiên cô thấy mũi mình cay nồng

- Oa.....Tại sao chứ?

Hạ Phong bật khóc, ngồi thụp xuống, co gồi lên mà khóc lớn. Tất cả cũng chỉ là câu hỏi “Tại sao?” Có phải nếu lúc đó cô ngoan ngoãn chịu đựng 1 chút, xuống đây đứng đợi thì có phải những chuyện kinh dị này sẽ không xảy ra? Tại sao ông trời lại quá bất công với cô như vậy, chẳng lẽ cô còn chưa đủ thảm hay sao?

Rồi sau này, cô biết đi đâu tìm việc bây giờ. Bây giờ nhân viên văn phòng đòi hỏi trình độ rất cao. Liệu cô có đủ không? Liệu họ có nhận 1 người xui xẻo như cô không chứ? Càng nghĩ cô càng thấy mình hết đường đi, thấy tuyệt vọng cho số phận, thấy thật thảm bại. Càng như vậy, cô càng khóc lớn hơn

- Cô Triệu? - nghe tiếng gọi, cô từ từ ngẩng cổ

- Phó tổng? - cô sụt sùi nước mũi, đứng dậy lau nước mắt

- Cô sao vậy, làm sao lại ngồi đây khóc 1 mình? - hần nhẹ nhàng hỏi

- Tôi.....tôi khổ quá!!!! - vừa nín 1 lúc, cô lại khóc òa lên, nói không nên lời

- Từ từ đã, cô hãy nói cho tôi biết đã xảy ra chuyện gì?

- Chờ chút.....anh có đi cùng giám đốc không? - cô chợt nhớ ra, liền xem xét xung quanh

- Không có, tôi quên tài liệu nên đến lấy

- May quá! - nhìn cô, hần đoán ra ngay

- Có chuyện gì giữa cô và giám đốc đúng không? - Minh Triết nheo mắt thăm dò

Hạ Phong chậm chậm gật đầu, nhưng không nói rõ. Hần biết ngay mà. Lúc chiều đột nhiên nghe anh rủ đi đánh tennis, hần đã nghi ngờ. Từ lúc về đây đã hơn 1 tháng rồi có nghe anh nhắc gì đến chuyện chơi bởi gì đâu. Hôm nay rõ ràng là có chuyện, nếu không làm sao rủ hần đi chơi. Chủ nhật nào giám đốc đại nhân cũng chỉ dành thời gian ở nhà với Laveria mà thôi

- Được thôi, vậy để tôi chỉ cô cách này, đảm bảo sẽ làm giám đốc hết giận - Minh Triết ngoắc ngoắc ngón tay

Bạn đang đọc truyện *Hận Không Thể Ngừng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Rượu bia thật phiền toái

- Alo, Thiếu Tấn, em có thể đến trễ chút không? - Hạ Phong vừa xỏ đôi giày vào vừa giữ điện thoại bên tai mình

- Sao vậy?

- Tại em còn phải đưa cơm cho giám đốc đại nhân nữa.....

- Chẳng phải hôm nay chủ nhật, công ty nghỉ làm sao?

- À, tại em cãi nhau với anh ta, nên bây giờ muốn làm hòa thôi. Anh ráng đợi em chút xíu - Hạ Phong năn nỉ. Cô chưa muốn nói cho Thiếu Tấn biết chuyện mình vừa bị sa thải, cô không muốn hần lo

- Hay là anh qua chở em đi, dù sao cũng chỉ là đưa cơm - đúng rồi, chỉ đưa cơm thôi, sẽ không đợi anh ăn hết rồi cô mới đi đâu

- Được

Tại sân Tennis.....tiếng “bộp, bộp” của trái banh nhỏ xanh cứ vang lên. Suốt từ này đến giờ, Minh Triết dù hăng hái đến đâu cũng cảm thấy như sắp tắt thở. Hắn đã bị người kia hành hạ từ sáng sớm đến tận bây giờ. Chưa được nghỉ 1 hiệp nào cả. Đến bây giờ, đến bây giờ....hắn mệt muốn đứt hơi. Tại làm sao.....cô Triệu kia lại chưa đến để ngăn cản trò điên rồ này lại chứ?

- Này, cậu.....đạo này.....thừa calo.....lắm sao? - anh không trả lời câu hỏi nhảm nhí của hắn, tiếp tục đánh, ánh mắt vô định hình không quan tâm - A, CÔ TRIỆU!!! - cuối cùng cũng tới

Nghe đến 2 chữ “cô Triệu”, Từ Thiên liền giật mình quay lại. Làm sao cô lại ở đây được chứ? Từ xa, cô cố gắng nở nụ cười thật tươi chạy lại. Lần đầu tiên cô đến sân cỏ lớn như vậy nên rất thích thú

- Chào phó tổng, giám đốc - cô cúi gập người chào - đồ ăn trưa của 2 người

- Cảm ơn cô, cô thật là 1 người giao thức ăn trưa tốt quá! - Minh Triết nhận đồ ăn rồi cười tươi - cô cũng cùng ăn với chúng tôi đi

- Không cần đâu - cô ngại ngùng xua tay. Nhìn trang phục của cô từ đầu đến cuối. Lần đầu thấy cô mặc váy, chiếc váy jean yếm và áo pull trắng làm cô đáng yêu hơn hẳn. Chiếc túi nhỏ nhỏ đeo chéo càng làm cô giống học sinh cấp 3 hơn

- Sau này không cần giao thức ăn trưa nữa - anh lạnh lùng quay lưng đi, lấy khăn lau mồ hôi

Hạ Phong cắn cắn môi nhìn Minh Triết. Hắn cũng hết cách, nếu bây giờ mở miệng, hên thì nói chuyện được, xui thì bị phạt tiếp. Hắn mới vừa thoát nạn, không nên phạm lỗi nữa thì hơn. Nhìn hắn lắc đầu, cô cũng nãy nê ra về, vậy là hết hi vọng thật rồi sao. Giám đốc nổi tiếng là người nhỏ nhen, giận rất dai, xem ra cô nên yên phận về thu dọn đồ đạc đi thì hơn

- Vậy.....2 người ăn vui vẻ. Tới....về đây.... - cô quay trở lại xe, cố gắng nặn nụ cười với Thiếu Tấn - đi thôi

Chiếc xe chậm chậm rời đi. Còn rú bạn trai đến đây, có phải là da mặt không được mỏng hay không? Nghĩ đi nghĩ lại, cô ta thật chẳng có chút lòng thành, cũng chẳng nể nài gì lấy 1 câu, như vậy có thể anh sẽ động lòng 1 chút. Vậy mà cô ngay 1 câu cũng không nói, cứ như vậy đi hẹn hò cùng bạn trai

- Này, cơm ngon thật đấy! - Minh Triết hít hà hương thơm hấp dẫn từ hộp cơm

- Không ăn, tự ăn 1 mình đi - Từ Thiên hừ lạnh rồi lấy túi đi về- O.....KHÔNG ĂN À?..... - vậy là mọi thứ hắn làm cho cô đều trở nên công cốc rồi, anh vẫn chẳng thay đổi thái độ gì so với ngày hôm qua

Thiếu Tấn cùng cô dạo bước trên đường. Trên tay còn cầm những mẫu kẹo bông gòn màu hồng. Hạ Phong ăn rất ngon, mất lúc nào cũng híp thành 1 đường. Xe cô qua lại tấp nập, nhưng không phải vì công việc, mà là bọn họ đang dành thời gian cuối tuần cùng nhau

- Tiểu Phong

- Hừm? - nghe hắn gọi, cô quay đầu lại. Đường như tất cả vạn vật đều động lại trong đôi mắt màu cafe đó, đôi mắt rất đẹp, nhưng chẳng bao giờ dùng để nhìn người khác

- Anh thích em - Hạ Phong mắt tròn xoe, chưa kịp tiếp thu những gì hắn vừa nói. Cô chỉ khẽ nhìn biểu hiện của hắn, rất chân thành - anh đã đợi em 7 năm rồi, tiểu Phong....

-..... - Hạ Phong cúi đầu. Chuyện này.....cô biết, cô cũng rất buồn, cô cũng muốn đón nhận tình cảm của hắn, muốn thử làm quen với chuyện hắn, nhưng Thiếu Tấn nói, hắn luôn muốn đợi. Đợi đến khi cô dừng cảm nhìn vào mắt hắn, trả lời câu hỏi của hắn. Nhưng thật sự quãng thời gian đó đã quá lâu rồi

Lâu đến mức, cô vừa đủ nhận ra, mình không thể làm việc đó. Và cô không thể cứ để Thiếu Tấn đợi mãi mình như vậy được. Hắn còn có tương lai của hắn nữa

- Em.....

- Anh sẽ tiếp tục đợi. Anh chắc chắn sẽ đợi được. Vì vậy, em không cần vội, cứ từ từ.....được không? - Thiếu Tấn khấn trương nói như sợ chỉ cần trễ 1 giây, cô sẽ lập tức từ chối hắn mà không cần suy nghĩ

- Ừm... - Hạ Phong mỉm cười, lại tiếp tục quay đầu bước đi. Cô không muốn vì chuyện này mà mối quan hệ giữa 2 người trở nên bất thường

Đồng nghiệp đều lần lượt ôm Hạ Phong lần cuối, có người còn không kìm được nước mắt, dù sao cũng đã làm việc cùng nhau 3 năm còn gì. Chỉ riêng cô, mặc dù rất buồn, nhưng không thể khóc ở đây. Hạ Phong ôm thùng đồ rồi lặng lẽ rời khỏi Phúc Nhật. Tối nay cô có tiệc chia tay với đồng nghiệp, phải về nhà mau chóng chuẩn bị mới được

- Không nở sao? - Minh Triết đút tay vào túi quần, phóng tầm mắt nhìn hình ảnh nhỏ bé đang chập vọt với thùng giấy ở dưới kia. Hắn liếc nhìn anh, không thể nào đoán được anh đang toan tính cái gì

- Chẳng có gì là không nở cả, dù sao đồ chơi chơi chán thì vứt thôi

- Hừ.....nói dối.... - Minh Triết nhìn thái độ hờ hững của anh rồi cười lạnh

Hắn thừa biết anh chính là ánh mắt không nở. Dù sao lúc cô ở đây, rõ ràng Từ Thiên đã dịu tính hơn rất nhiều, ít nhất còn có những lúc cười, cho dù là vì trêu chọc cô đi chăng nữa. Bây giờ không còn cô nữa, liệu mọi chuyện có thay đổi chút nào?

Trong tiếng nhạc sập sinh của vũ trường, người người hòa vào điệu nhạc mạnh mẽ. Quay cuồng, thác loạn, vô lo. Và trong 1 góc nào đó, phòng nhân sự đang tập hợp để làm tiệc chia tay cho Hạ Phong

- Ha ha.... - trưởng phòng Trương thấy cô uống quá chén, lại còn đứng dậy nghiêng ngả nữa nên đỡ lấy cô

- Cần thận tiểu Phong, hôm nay cô uống nhiều quá rồi đấy! - nhìn trang phục của cô bây giờ so với tình huống này, chắc người ta sẽ tưởng là học sinh đi vào vũ trường chơi quá

- Buông ra.... - Hạ Phong nửa say nửa tỉnh hất mạnh trưởng phòng Trương, cố chấp uống hết chai rượu trên tay, rồi cô lại tiếp tục lấy chai khác

- Ấy.... - đồng nghiệp cố ngăn nhưng không kịp - đừng uống nữa....say lắm rồi....

- Mấy người biết cái gì.....suốt ngày.....hức.....suốt ngày cứ tiểu Phong tiểu Phong.....tôi là chó nhà mấy người sao?

- Trời ơi, tiểu Phong say lắm rồi, đưa em ấy về đi - 1 đồng nghiệp sốc nặng. Chưa bao giờ cô nói những lời thô thiển như vậy với người khác. Đây đâu phải là tiểu Phong nhút nhát của phòng nhân sự

- TÔI KHÔNG SAY! - nhìn cô làm dữ quá, ai cũng chẳng dám động vào, sợ làm cô bị thương - mấy người.....tên giám đốc chết tiệt!

- Trời đất, nó còn dám chửi cả giám đốc!

- Anh là cái quái gì chứ, xem người ta là cái gì... - Hạ Phong gục người xuống, suýt nữa đụng đầu vào cạnh bàn, may mà có đồng nghiệp đỡ - tên hách dịch, tôi chỉ muốn được sống bình thường. KHÔNG ĐƯỢC SAO?....hức.....anh có sao chỉ vì tôi nói lại những lời đồn, hành hạ tôi sống không bằng chết như vậy.....hức..... - lẽ nhè 1 lúc, nước mắt cô lại rỉ ra. Đôi mắt chưa từng nhìn người khác quá 5 giây đỏ hoe - Tại sao?.....tại sao lại là tôi.....tôi đã làm gì sai?.....Hức....

- Mấy người biết không.....trưa nào cũng bắt tôi....giao đồ ăn trưa....thực chất.....thực chất chỉ kêu tôi....hức....đứng đó như ma nơ canh thôi.....vậy mà còn bị người ta.....hức.....nói ra nói vào....yêu đương cái khi gì chứ.....hức.... - cô tiếp tục lẽ nhè, vỗ vỗ ngực mình

- Say quá rồi! - đồng nghiệp ngồi im che mặt. Tiếng chửi của cô lớn đến mức những người vách bên cạnh cũng phải phàn nàn. Nhưng cũng chỉ có thể mặc kệ cô chửi bởi

- Hức.....xin lỗi.....xin lỗi anh..... - Hạ Phong chửi xong lại ủ rũ 1 mình -tôi không nghĩ anh lại bị tổn thương, lúc đó tôi cũng.....hức.....tôi cũng..... - cô bước chân này trọ qua chân kia, không cần thận lại ngã

Cô cảm thấy da mình ẩm ẩm, chạm phải 1 chất liệu vải sần sùi, thơm thơm mùi nước hoa. Hạ Phong lờ mờ ngẩng mặt lên, hiện tại người cô đã nằm trọn trong vòng tay của người nào đó. Anh nhú mồm nhìn cô, mùi rượu nồng sặc. Miệng cô vẫn còn mấp máy 2 chữ “.....thấy có lỗi.....”

- Giám đốc! - ai cũng đứng dậy chào anh, không tỉnh cũng phải tỉnh

- Không sao, ngồi xuống hết đi - anh ra hiệu, cúi đầu nhìn cái người mất mớ mắt nhắm. Sao lại uống nhiều thế chứ?

- Tôi ra chuẩn bị xe - Minh Triết vội đi ra ngoài

- Ô..... - Hạ Phong đang ở yên trong lòng anh, đột nhiên vực dậy khiến ai nấy đều giật mình, đầu tóc đã lòa xòa lắm rồi - anh là ai...? - cô vùng thoát ra ngoài, chỉ tay vào ngực anh. Gò má ửng hồng, đôi mắt cô tuy vậy nhưng nhìn anh rất chăm chú, giống như cố gắng để nhớ ra - à.....là giám đốc đại nhân..... hức.....

Hạ Phong cười ha hả rồi chỉ chỉ vào người anh. Từ Thiên đứng ngây ở đó, bắt đầu cảm thấy mất mặt

- Làm sao.....hức.....người sang trọng như anh cũng tới đây sao?

- Không tới làm sao nghe được có người nói xấu tôi - anh dút tay vào túi quần, xem thử cô tính làm gì

- Hức.....không dám.....nghe nói.....ở đây không tiếp.....những người cô quái như anh.... - cô thật không biết sợ là gì nữa rồi, chỉ thẳng vào ngực anh rồi ngẩng đầu cười híp mắt. Từ Thiên chịu không nổi nữa, túm lấy cổ tay cô lôi đi, nếu còn ở đây, anh sẽ bị cô làm cho nhục chết mất

- Cô thật....đủ lông đủ cánh muốn làm gì thì làm hả? Uống rượu bậy bạ rồi ăn nói lung tung, tôi mà không ở đó thì để cô bôi nhọ hình tượng của tôi - anh dịu cô ngồi ở vệ đường, trên một cái bồn hoa. Minh Triết làm gì còn chưa tới

Bạn đang đọc truyện *Hận Không Thể Ngừng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: "Anh đã ăn tôi sao?"

Hạ Phong gật gù gật gù. Không hiểu thế nào vào mắt anh lại cảm thấy rất đáng yêu, đơn thuần. Không biết đã uống bao nhiêu, gò má vẫn còn đỏ, miệng còn nồng đầy mùi rượu, miệng lẩm bậm gì đó không rõ

- Triệu Hạ Phong... - giọng anh nghiêm nghị gọi tên cô. Hạ Phong lơ mờ mờ mắt, nhìn anh chờ đợi

Đã qua rất lâu, rất lâu.....mà cô vẫn nhìn. Không thấy xấu hổ nữa sao? Lại ngang tàng như vậy. Thật là lần đầu tiên. Thú vị thật đấy! Anh cười nhạt, không thể tin được anh vừa đuổi việc cô vậy mà bây giờ cô còn nhìn anh chăm chăm

Mắt cô thật sự rất sáng. Giống như tồn tại cả vũ trụ thu nhỏ ở trong đó, nhưng tại sao lại không thể nhìn người khác lâu như bây giờ cô nhìn anh. Bởi vì rượu mà còn có 1 tầng sương mờ phủ lấy, nhìn rất phong tình. Còn biết quyến rũ người khác?

- Có hối hận khi lừa dối tôi không? - Hạ Phong không biết có nghe hay không nhưng đầu thì gật gù - vì sao? - anh tiếp tục hỏi

- Bởi vì....tôi bị đuổi việc.....

- Chỉ vậy thôi sao? - Từ Thiên hình như còn chờ gì câu trả lời khác của cô

- Còn..... - Hạ Phong lắc lắc đầu

- Còn gì?

- Còn....bởi vì.....vì anh....hình như rất thất vọng.....có cảm giác.....cảm giác như bị tổn thương.....

- Không ghét tôi sao? - Từ Thiên tự cười, anh mà cũng được người khác thương hại, đặc biệt là cô

- Đương nhiên.....CÓ.....rất ghét..... - cô nói vậy cũng không sợ bị anh hành hạ. To gan thật!

- Triệu Hạ Phong, có phải uống rượu xong sẽ không nhớ gì nữa?

- Chắc.....vậy.... - bản thân cô uống rượu, cũng chẳng biết mình đang trả lời gì, chỉ thấy đầu lằng lằng, trước mắt chỉ thấy người nào đó giống với giám đốc đại nhân của cô thôi

- Vậy.....hãy quên tất cả đi, coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra

Từ Thiên ôm trọn khuôn mặt cô vào 2 bàn tay của mình, áp sát môi 2 người vào nhau, tham lam hút vị ngọt của người vì rượu làm cho ngu người này. Chỉ hôm nay thôi, quên hết tất cả đi. Bởi vì anh thật sự tò mò, nếu hôn cô thì sẽ có cảm giác như thế nào

Hạ Phong cảm nhận môi mình giống như có thứ gì đó cuốn đi. Muốn thoát ra nhưng bản thân chẳng còn chút sức lực nào. Nghiêng ngã quá mệt mỏi, cô chỉ mặc cho anh muốn làm gì thì làm, cô chỉ ngoan ngoãn ngồi im 1 chỗ

Anh vì một nhân duyên tình cờ mà gặp phải người thú vị như cô. 1 người nhút nhát lại thu hút sự chú ý từ anh rất nhiều. Đã bị anh hành hạ đến không biết ngày mai phải kiếm sống bằng thứ gì nhưng lại còn thấy anh rất đáng thương. Cô gái như vậy, thật đáng để nhớ

- Xin lỗi, tại lúc này có người đậu xe hay quá, nên mình phải đi tìm chủ nhân của cái xe để kêu họ dịch ra 1 chút, 2 người đợi không lâu chứ?

- Ừm, có chút lâu đấy.... - Từ Thiên vừa nói vừa nhìn về mặt ngủ thật trẻ con trên vai mình

- Để cô ấy ngủ đây hả?- Ừm, cũng khuya rồi

- Vậy mình về trước. Ai biết được cô gái này uống rượu vào sẽ thành ra bộ dạng đáng sợ này chứ? Suýt nữa hù mình 1 trận - Minh Triết rùng mình rồi ra về

Tình giấc trong 1 căn phòng xa lạ, mặc trong mình bộ đồ xa lạ, đầu óc mơ hồ không rõ ràng, tối qua đã xảy ra chuyện gì? Chỉ có không phải phụ nữ mới không hoảng hốt. Cổ nuốt ngụm nước miếng, tạm thời Hạ Phong đã nhận ra những dấu hiệu trên, nguy cơ nguy hiểm rất cao. Căn phòng đẹp như vậy,.....lại càng nguy hiểm

Cô cứ nằm im 1 chỗ, tay siết chặt chần, 1 chút nhúc nhích cũng không có. Chỉ yên tĩnh lắng nghe âm thanh bên ngoài thôi. Tối qua rõ ràng cô đi uống rượu với đồng nghiệp, cô đã uống rất nhiều, vì rất buồn, nhưng sau đó thì không....nhớ gì nữa....rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì chứ? Cô nhớ thế nào cũng không nhớ được, đầu lại rất đau. Có khi nào.....có khi nào.....CÔ BỊ ĂN RỒI KHÔNG?.....Không được, chuyện đen đủi đó không thể xảy ra với cô được

Thứ quý giá đó.....KHÔNG ĐƯỢC.....Hạ Phong vẫn còn rung rung nước mắt, khóc cũng không thành tiếng được, đang bận rộn với diễn giải trong đầu

mình

- Tỉnh rồi hả? - nhìn thấy giám đốc đại nhân, cô như gặp quý. Có chút giật mình, nhưng cũng có chút an tâm, dù sao người quen cũng đã tốt lắm rồi. Nhưng tâm địa người này đầu lòng trước được

Hạ Phong chậm chậm gật đầu. Mắt rung rung sắp khóc, môi mím chặt chứng tỏ cô đang....

- Anh đã ăn tôi sao?

- Sao? - Từ Thiên bật cười chế nhạo, làm sao 1 cô gái mới tỉnh dậy ở nhà 1 thằng đàn ông xa lạ lại hỏi câu kì quái như vậy chứ “Anh đã ăn tôi sao?”. Nhưng cô không có vẻ gì là đùa giỡn, vẫn chờ đợi câu trả lời của anh - nhà cô không có gương hả? Có từng soi lại nhan sắc của mình chưa.... - anh ngán ngẩm khua tay trước mặt - khẩu vị của tôi cũng không tệ đến vậy....

- Thật sao? - cô liền mừng rỡ, ngồi phát dậy. Mừng vì mình vẫn chưa bị làm sao

- Mau thay đồ nhanh lên rồi đi đi - anh hừ lạnh rồi rời khỏi giường

Cô phát hiện nhà anh có rất nhiều người giúp việc, nhà cũng rất rộng. Đương nhiên, nhà giàu mà. Cô cũng không muốn ở đây quá lâu nên nhanh chóng nhìn 1 lượt rồi lẻo đẻo tìm cổng chính đi về

- Sau khi tôi đến công ty, tài xế có thể chở cô đến nơi nào cô muốn - Từ Thiên ngồi yên vị ở ghế sau, cửa còn mở để chờ ngồi vào nữa

- Ừm... - Hạ Phong không nhớ những chuyện tối qua đã quá làm phiền anh rồi, nay lại càng thêm ngại hơn - mà này.....tối qua, làm sao anh gặp được tôi thế?

- Không nhớ gì sao? - thấy cô lắc đầu, anh tiếp - tối qua có người nào đó nốc rượu rồi chửi bới người khác, đến nỗi người khác cũng thấy ngứa lỗ tai, đem hốt người nào đó về nếu không người nào đó lại mở miệng nói xấu người khác

- À.... - cô cứng miệng, biết chắc tối qua uống rượu đã gây ra nhiều phiền phức cho anh, quả thật nói xấu anh là chuyện rất có khả năng - nếu vậy, tôi xin lỗi...thật sự gây cho anh phiền phức, tôi xin lỗi....

- Chứ không phải mở miệng ra sẽ mắng chửi người khác? - anh nhướn mày, thật sự cô tối qua rất khác bây giờ

- Ừm.... - nhìn cô như con mèo nhỏ, có lẽ đang rất ân hận

- Bây giờ thì im lặng chút đi, tối qua cô làm ồn cả nhà tôi chẳng ngủ được - Từ Thiên nhắm mắt ngửa đầu ra sau ghế

Hạ Phong mở to mắt nhìn anh. Lúc này nhìn anh hiền thật đấy. Lúc nhắm mắt ấy, có lẽ đôi mắt làm anh trông đáng sợ hơn. Cô không thể nhìn vào mắt người khác, nhưng có thể nhìn được mặt người ta. Anh quả thực trông rất được trai. Sao thượng đế lại tạo ra người như vậy, có tính tình kì cục thế chứ? Thật bất công mà

Trán.....mắt.....mũi.....miệng.....1 mảng kí ức vụt qua đầu cô. Hạ Phong vô thức sờ lên đôi môi của mình. Cô giật mình thụt lùi vài bước. Tối qua.....tối qua.....2 người đã hôn môi????!!!! Là mơ sao? Không thể nào có chuyện đó được....cô nhìn anh, rồi nhìn lại mình. Chắc hẳn là mơ rồi, loại người như anh ta, 1 chút hứng thú với cô còn không có, lại còn ra sức bắt nạt cô, xem cô chẳng phải con người, làm sao có thể.....

- Không đâu....chắc chắn là mơ rồi.... - cô lắc đầu tự giễu mình suy nghĩ quá nhiều, có lẽ rượu còn chưa tan hết. Cô vỗ vỗ mặt mình cho tỉnh rượu

Bạn đang đọc truyện *Hận Không Thể Ngừng Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Giám đốc có chuyện rồi

Hôm nay đã là ngày thứ 3 cô rời khỏi Phúc Nhật. Từ đó đến giờ, cô vẫn rất chật vật với cuộc sống. Phải lo lắng tìm việc làm, bây giờ chỉ muốn kiếm miếng ăn qua ngày nên phải nhận những công việc tạm bợ chứ chưa có công việc chính thức. Đột nhiên nhận được điện thoại của trưởng phòng Trương, Hạ Phong liền khẩn trương chạy qua

- Đây đây, của mọi người đây! - Hạ Phong trên tay xách những gói thức ăn mà đồng nghiệp nhờ cô mua giúp

- Ày, làm phiền cô quá Tiểu Phong - mấy đồng nghiệp tạm dừng công việc, tút tút xách mỗi người 1 hộp

- Nhà trưởng phòng Trương mở tiệm cơm lớn, đương nhiên chúng ta phải mua ủng hộ rồi phải không? - cô nhe răng cười. Cũng may lúc này cô đang ở gần chỗ đó nên tiện thể chạy qua mua luôn

- Cô đã thôi việc còn bắt cô chạy đến công ty, thật xin lỗi! - trưởng phòng Trương khách sáo nói

Hạ Phong chỉ cười cười vài tiếng. Rồi cô ngược mắt nhìn đồng hồ. Thôi chết! Sắp trễ giờ rồi, cô phải mau mau còn đi làm việc nữa. Giờ trưa người ta được nghỉ ngơi, còn cô lại phải chật vật đi phát tờ rơi như thế này, muốn da đẹp nữa cũng khó

- Thôi thôi, mọi người ăn đi. Tôi có việc phải đi trước!

- Ồ.....KHÔNG Ồ LẠI ĂN À? - khi tiếng đồng nghiệp gọi lại vang lên, bóng dáng cô cũng đã không còn. Nếu không kịp lần này nữa, chắc chắn sẽ bị quản lý mắng nhiếc

Hạ Phong chạy thật nhanh về hướng thang máy, đến suýt nữa là 5 đầu ngón tay bị kẹp. Đến cuối cùng cô cũng chen được vào trong. Thật không tưởng tượng nổi những ngày bình thường cô đã chen lấn vào đây như thế nào lại kiên cường như vậy. Bây giờ nóng như muốn nghẹt chết người ta rồi. Cửa thang máy vừa mở ra ở tầng 1, cô liền lao vội ra ngoài như tên lửa

- Cô Triệu....CÔ TRIỆU, ĐỘI ĐÃ! - nghe tên mình, Hạ Phong phanh gấp, suýt nữa là trượt dài trên sàn nhà. Ngó qua ngó lại, cô tìm kiếm hình bóng của người vừa gọi mình

- Cô Triệu.....học.... - đầu bếp người Pháp của giám đốc đại nhân đột nhiên hi hục chạy tới, trên tay cầm 1 cái hộp, ghì chặt lấy vai cô

- Bếp trưởng?

- Cô có thể....đem hộp com này giao cho giám đốc được không? - sau khi lấy lại nhịp thở, đầu bếp người Pháp nói

- Ồ, hình như ông hiểu nhầm rồi bếp trưởng, tôi.....thật ra tôi không còn là người giao thức ăn nữa.... hay ông cứ liên lạc với Anna, để cô ấy mang đi..... - nghĩ tới giám đốc đại nhân, cô lại nhớ tới giấc mơ đó. Sao lại chân thực đến như vậy chứ? Chỉ là giấc mơ thôi mà. Mặc dù lí trí chắc chắn như vậy nhưng cảm giác cứ giống.....thật.....

- Tôi đã không nhận được thông báo nào. Tôi không biết chuyện trên tầng 38 đó như thế nào nhưng đã rất lâu rồi giám đốc không lấy đồ ăn trưa. Nếu ăn ở ngoài, chắc chắn cậu ấy đã gọi cho tôi rồi - ông ấy khẩn cầu cô với vẻ mặt lo lắng chưa từng có. Những nếp nhăn đổ dồn về phía trước

- Tôi.....nhưng tôi không còn tư cách nữa rồi.... - Hạ Phong cúi đầu ngẫm nghĩ

Không lẽ, anh đã lâu không ăn trưa?? Từ lúc nào chứ, lúc cô bị thương không mang lên nữa hay từ lúc anh phát hiện cô nói dối anh? Cô không biết, cũng không muốn biết. Khó khăn lắm cô mới thoát ra khỏi bàn tay đó, không thể nào lại ngu ngốc dính vào lại- À không, nếu là cô, chắc chắn sẽ được mà....nếu không, cậu ấy sẽ bị đau dạ dày đó....tôi xin cô.... - cô tự nghĩ nếu người này biết tâm địa thật sự của anh, chắc chắn sẽ chẳng có những cư xử bình thường này

- Rất xin lỗi, bây giờ tôi còn có việc gấp phải đi. Rất xin lỗi ông, ông hãy nhờ người khác đi - Hạ Phong vẫn không muốn để mình vướng vào chuyện này nên đành từ chối khéo. Cô nhẹ nhàng gỡ tay bếp trưởng rồi bỏ đi

- HAY LÀ CÔ CHỈ ĐƯA THÔI.....GỬI NGOÀI PHÒNG THU KÝ THÔI CŨNG ĐƯỢC.....

Hạ Phong chạy được vài bước lại nghe thấy lời cầu xin của bếp trưởng. Mặc dù không muốn lên đó lần nào nữa, nhưng vì bếp trưởng cứ van nài cô, cô không thể lạnh lùng từ chối ông mãi được. Thôi thì cô sẽ đưa cho Anna thôi cũng được. Cô sẽ không vào đó

Nhận hộp com từ tay bếp trưởng, tự nhủ rằng cũng sẽ còn ít phút, nếu cô chạy nhanh 1 chút, chắc sẽ kịp thôi mà, chỉ đưa cho Anna thử này thôi. Cô chạy vào thang máy, ấn nút lên tầng trên cùng. Hạ Phong vừa khẩn trương vừa lo lắng, cắn cắn môi, ánh mắt lại nhìn lên con số nhảy rất chậm. Chỉ là đưa thức ăn, không cần hồi hộp như vậy

Ồ, Anna đâu rồi? Sao bàn thư ký trống trơn vậy nè? Có lẽ đi vệ sinh, hay là cô để đây. Nghĩ ngợi 1 chút, cô lại lặng lẽ đặt hộp com trên bàn Anna, lặng lẽ quay lưng rồi đi, cố gắng hạn chế phát ra tiếng động

Cạch.....cả người Hạ Phong hóa đá. Đầu cô chậm chậm quay lại, cái tướng người cao cao với đôi giày da láng bóng đó lại làm cô sợ hãi thêm vài phần. Từ Thiên nhú mày nhìn cô, tư thế đứng này cũng thật khôi hài

- Tại sao cô ở đây? - anh bước tới vài bước. Cô đương nhiên muốn lùi ra xa 1 chút, nhưng chỉ cái nhích chân cũng làm không được

- Tôi....tôi đến đưa..... - Hạ Phong run rẩy giải bày, thật ra chuyện này cũng chẳng có gì to tát...chỉ tại..... - GIÁM ĐỐC!

Đang suy nghĩ những gì mình sắp nói, cả người anh ngã xuống tức thì. Hạ Phong hoảng quá nên lập tức chạy đến đỡ anh. Có lẽ vì cơ thể quá nặng nề, cô cũng ngồi bệt xuống đất. Cả đầu anh tựa vào vai cô. Hạ Phong thất kinh vỗ vỗ vài cái vào má anh

- Giám đốc.....giám đốc à.....anh không sao chứ? Anh tỉnh lại đi....Có ai không? Làm ơn giúp tôi với.....

Từ xa nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của cô, Minh Triết và Anna đang bàn chuyện liền chạy đến. Minh Triết sững sờ nhìn tình cảnh kiệt quệ hiện giờ của anh đến phát sợ

- Có chuyện gì vậy?

- Giúp tôi.....giúp tôi với..... - Hạ Phong mắt uơn ướt không ngừng lăm bắm khăn cầu

Xe cấp cứu rời khỏi Phúc Nhật. Nhân viên công ty từ trong ra ngoài đều bàn tán xôn xao. Hiếm khi thấy giám đốc đại nhân lại bị bệnh đến nỗi phải kêu xe cấp cứu, không lẽ mắc bệnh nan y gì sao? Hạ Phong vẫn còn hoảng sợ đến tận khi đưa anh vào phòng cấp cứu, tay cô vẫn còn tím tái, lóng ngóng không biết làm gì. Hiện tại đầu óc không thể nghĩ được gì nữa, ngay cả công việc mà cô đã trễ giờ cô cũng mặc kệ. Lúc này rõ ràng giám đốc đại nhân độc ác vẫn còn đứng sừng sừng, tại sao bây giờ lại ngã xuống bất ngờ như vậy?

- Cô Triệu, cô đừng hoảng hốt quá, Từ Thiên rất khỏe mạnh, sẽ không sao đâu. Hay là....cô nói cho tôi lúc này chuyện gì đã xảy ra được không? - nhìn cô đứng ngồi không yên, Minh Triết dịu cô ngồi xuống ghế, từ từ vỗ vai cô để cô bình tĩnh lại

- Tôi.....tôi không biết, lúc đó tôi rất sợ. Tôi chỉ giúp bếp trưởng đưa cơm cho giám đốc.....tôi thật sự không biết, anh ấy còn đứng đó, đột nhiên.....đột nhiên ngã xuống.....tôi sợ quá nên.....sợ quá nên.....

- À không sao, không sao rồi.....cô đừng khóc nữa..... - nhìn những giọt nước mắt lăn dài trên má cô, Minh Triết không đành lòng mà ôm cô vào lòng, dùng vài lời an ủi - bây giờ cô ngồi đây, tôi đi làm thủ tục nhập viện cho Từ Thiên. Ha, ngoan, đừng khóc nữa.... - Minh Triết lau nước mắt cho cô, nhìn cô gái yếu đuối này khóc thật thấy rất khó xử. Vì hoảng sợ quá mà trở nên không bình tĩnh như vậy

Minh Triết ra hiệu mắt cho Anna, ở đây canh chừng Hạ Phong, rồi hần bước đi từng bước dài. Anna nhìn cô co khối nấc lên từng tiếng, cũng nhẹ nhàng ngồi cạnh cô

- Anh ấy.....bắt đầu nhìn ăn từ khi nào, chắc cô biết chứ? - Anna bắt chuyện với cô. Hạ Phong lắc đầu, chuyện đạo này của anh, làm sao cô biết được - từ lúc.....cô bị đau chân.....mặc dù tôi có khuyên nhưng anh ấy vẫn cố chấp, nói cô không thể thoát khỏi hình phạt này dễ dàng được

- Hừ..... - thì ra anh ấy vẫn ngoan cố như vậy, vì muốn hành hạ cô nên mới làm thế

- Tuy vậy sau khi cô đi, giám đốc vẫn chẳng chịu ăn trưa, bảo là có công việc rất nhiều.....

- Đó là chuyện bình thường so với những người bận rộn mà.... - cô cười nhạt nói, đây rõ ràng là điều Anna nên hiểu rõ nhất chứ

- Nhưng sao tôi cứ cảm thấy.....nếu không có cô, đồ ăn vào miệng giám đốc sẽ trở nên rất vô vị..... - ánh mắt chân thành của Anna làm cô suy nghĩ nửa động lòng

- Không thể có chuyện đó, cô.....cô nhầm lẫn gì đó rồi. Giám đốc đại nhân.....không thể nào, anh ta rất ghét tôi..... - cô đoán là sau chuyện phát hiện cô lừa dối anh, anh hẳn là rất ghét cô rồi. Nhưng nghe Anna kể, cô thấy bản thân anh rất....cô đơn

- Còn nữa, tôi....thật sự xin lỗi cô - Anna cúi đầu xin lỗi cô, làm cô vừa nín khóc lại thấy sợ

- Cô....tại sao lại xin lỗi?

- Chuyện tin đồn, là tôi.....là tôi đã nói. Tôi cứ nghĩ cô nếu như vậy, sẽ bị mọi người ghen ghét. Tôi thật sự xin lỗi. Là tôi suy nghĩ nông cạn - Hạ Phong thờ người ra

- Vậy.....

- Giám đốc cũng biết chuyện này, nên đã cảnh cáo tôi, nhưng anh ấy.....không ngăn chặn tin đồn, tôi cũng không hiểu tại sao. Nhưng mong cô, hãy tha thứ cho tôi... - Anna vẫn còn cúi đầu, khiến cô rất khó xử. Anna đã từng ghen tỵ, rất ghen tỵ với Hạ Phong, 1 nhân viên bình thường lại được đối đãi đặc biệt đến vậy

Mặc dù cô luôn kính trọng Anna, nhưng nghe tin chính mình bị cô ta đem ra làm trò đùa, cô thấy rất khó chịu. Nhưng dù sao cô ta cũng đã nhận lỗi và xin lỗi cô, chẳng lẽ cô lại nhỏ nhen để trong bụng. Nhưng nếu nói vậy, chẳng phải cô đã hiểu lầm giám đốc đại nhân hay sao? Nhưng anh ta biết chuyện, mà lại không can ngăn, đã vậy còn làm tin đồn lan truyền còn nhanh hơn cả virus. Tuy trong đầu viện ra hàng đồng lý do muốn ghét anh, nhưng cô vẫn cảm thấy mình rất dễ mềm lòng

Bạn đang đọc truyện *Hận Không Thể Ngừng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: Càng ngày càng thú vị

Cửa phòng cấp cứu mở toang. Bác sĩ từ trong phòng coi khẩu trang ra. Anna và cô vội chạy lại hỏi thăm

- Bác sĩ, giám đốc thế nào? - Anna bình tĩnh hỏi

- Không sao. Bệnh nhân này cũng thật kiên cường, đã mấy ngày không ăn đầy đủ còn chịu đựng được. Cũng may chưa đến mức loét dạ dày, nếu không phải phẫu thuật sẽ rất phiền phức. Sau này chú ý ăn uống điều độ là được rồi. Bệnh nhân đã tỉnh, người nhà có thể vào thăm

- Cảm ơn bác sĩ - Anna nói vài câu với bác sĩ. Hạ Phong nghe xong cũng thấy nhẹ nhõm hẳn, tựa lưng vào tường thờ phào - cô ở đây, tôi đi mua chút cháo

-.....À.....hay để tôi đi mua cho..... - cô vội từ chối, bây giờ cô chưa muốn đối mặt với anh

- Không sao, để tôi đi là được - Anna lúc này đã đi xa, cô kêu lại không kịp nữa

Hạ Phong ngược mắt nhìn vừa phòng cấp cứu khép lại kia, lòng thấp thỏm không yên. Bây giờ nếu gặp nhau, cô sẽ nói cái gì đây, có nên cười? Có nên giải thích vì sao anh lại vào đây hay nói đúng hơn nên giải thích tại sao cô lại ở văn phòng anh không? Thật sự rất đau đầu khi nghĩ về chuyện này. Anh ta đúng là rắc rối

Cô lại hé đôi mắt nhỏ nhỏ vào khe cửa. Từ Thiên ngồi yên, mỗi động tĩnh trong phòng đều biết hướng hồ tiếng mở cửa to như vậy. Anh lãnh đạm nhìn cánh cửa chậm chậm mở, cái đầu ngơ nghe của cô lộ ra, trông rất buồn cười. Làm ra chuyện đây tội lỗi như vậy, chắc muốn đến đây xin lỗi anh hay là hỏi thăm gì đó chẳng

- Xin.....xin.....xin chào giám đốc..... - mới chào hỏi câu đầu tiên cô đã lắp bắp nói không nên lời

- Ngồi đi, tôi ngược lên rất mỏi cổ - môi anh khô khốc mấp máy

- Ừm... - cô ngoan ngoãn ngồi xuống ghế bên cạnh giường, cuối cùng cũng ngang tầm mắt với anh, tuy vậy đầu vẫn không ngẩng

- Chắc cô có rất nhiều chuyện muốn nói - nhìn vậy ai mà gọi là bệnh nhân chứ. Anh còn khoanh tay và dùng đôi mắt uy hiếp đó nhìn cô chừng nào thì còn chứng tỏ, bản tính anh mãi mãi không thay đổi

- Ừm.....tôi chỉ.....trưa.....anh thấy..... - Hạ Phong có rất nhiều chuyện muốn hỏi

Tại sao anh lại đối xử với cô như vậy? Có phải anh nhìn ăn trưa là tại cô hay không? Dù rất muốn hỏi anh rất nhiều chuyện, sợ rằng nếu anh trả lời, cô sẽ động lòng mất. Nhưng cô nghĩ, với bản tính của anh thì....không bao giờ có chuyện đó xảy ra. Cô cứ chần chừ mãi, không biết phải bắt đầu từ đâu. Từ ngữ cứ xuất hiện trong đầu rồi lại biến mất, như khiến cô trở thành 1 con ngốc trước mặt anh. Mà không, có lẽ trong đầu anh từ ban đầu cô đã là 1 con ngốc rồi

Cô liếc nhìn. Mặt anh vẫn không biết sắc. Vẫn yên lặng chờ cô nói xong mà không hề ca thán. Hạ Phong thấy có chút biết ơn anh vì đã không hạ nhục cô

- Anh thấy trong người thế nào? - vốn cô không định hỏi anh câu này đâu. Cô đâu có cho rằng anh đang bệnh

- Ổn rồi - đáp lại, anh trả lời rất bình tĩnh, giọng điệu không sắc bén như bình thường. Có lẽ mệt quá chăng?- Tại sao anh lại để bản thân như vậy, anh vẫn có thể kêu Anna đem cơm trưa đến mà....

- Cô đang lo lắng cho tôi sao?

- Sao? Đương nhiên rồi, anh là giám đốc đại nhân, thiếu anh, Phúc Nhật sẽ gặp rắc rối - Từ Thiên vốn, không mong đợi câu trả lời vội vàng thế này của cô. Nhưng anh vẫn không nói gì

- Không thích ăn

- Không thích? Đây không phải là chuyện có thể thích hay không? Nếu không ăn, anh sẽ chết đó - Hạ Phong vẫn không nhìn thẳng vào mắt anh mà nói mặc dù đang tranh cãi. Có chăng cô chỉ không cúi đầu nữa thôi

- Tôi sẽ ăn....nếu cô chịu nhìn vào mắt tôi 5 giây - anh lại đưa ra điều kiện này nữa rồi

- Không được! - không hề chần chừ 1 chút nào, cô quả quyết từ chối. Điều này hơi khiến anh giật mình 1 chút. Rõ ràng đây không phải biểu hiện của 1 người biết xấu hổ. Trái lại, cô rất cứng đầu, là người cứng cỏi - tôi nghĩ Anna sắp mua cháo về rồi, mong anh có thể nghỉ ngơi....

Hạ Phong nghĩ nếu cô còn ngồi đây chừng nào, sẽ bị anh bức đến chết giống như lần đó mất. Không được! Cô không được phép mạo hiểm. Cô đã nghĩ.....đã nghĩ có lẽ thời gian sẽ làm kìm ức của cô phai nhòa 1 chút. Nhưng cô đã lầm, nó vẫn còn ở đó, rất mạnh mẽ, đang chờ đợi lúc cô yếu đuối sẽ trở dậy chiếm lấy sự sống nhỏ bé của cô. Cho nên, có chết cô cũng không thể làm theo yêu cầu của anh được

Cô đứng dậy rời khỏi phòng. Hạ Phong đã đuổi việc cô rồi, nên anh không thể nói gì thêm nữa. Nhưng mà, lý do chính không chỉ có vậy. Anh thấy sự trốn tránh, rất rõ ràng, giống như anh năm xưa vậy

Và hậu quả của cả ngày lờng ngông của cô chính là bị quản lý mắng chửi te tát. Hạ Phong chỉ biết liên tục xin lỗi, mặt mũi không biết để đâu, bị người khác dè bĩu là đã mới vào mà còn không chăm, cô cũng xấu hổ lắm chứ bộ. Mặc dù không biết dạo này anh có ăn uống đầy đủ hay không nhưng chắc là không sao rồi. Cô cũng thỉnh thoảng lên webfan xem bình luận của đồng nghiệp cũ. Thấy từ sau lần nhập viện bất ngờ cũng chẳng có chuyện gì đặc biệt xảy ra

- NGÀY MAI ĐẶC BIỆT GIẢM GIÁ, MONG MỌI NGƯỜI DÀNH CHÚT THỜI GIAN ĐẾN ỦNG HỘ QUÁN! MONG MỌI NGƯỜI ỦNG HỘ.....

Trước viện triển lãm có 1 con gà nhồi bông có cái nơ trên đầu. Bộ đồ màu vàng cồng kềnh cùng xấp tờ rơi trên tay làm con gà di chuyển ngày càng khó khăn. Cái đầu có lẽ vì quá khổ nên lúc nào cũng có thể rơi ra ngoài, vì thế người bên trong thường phải giữ nó lại. Vừa giữ đầu gà phải vừa nói, vừa phát tờ rơi mà cũng không để ý rằng đa số người qua đường chỉ quăng nó xuống đất. Tuy có hơi thất vọng nhưng con gà vẫn tiếp tục phát tờ rơi

Trời càng tối, càng lạnh dần. Con gà đã phát xong số tờ rơi, đang ngồi bên vệ đường, cái đầu gà cũng được gỡ ra. Mặc dù trong trang phục dày trục nhưng cô vẫn cứ thấy lạnh tới tận sống lưng. Sương xuống phủ xuống cả 1 khu phố. Đã 12h kém rồi mà cô vẫn còn lang thang ngoài đường. Mũi khụt khịt vì lạnh. Xe cộ hầu như không qua lại chỗ này nữa. Khách đến triển lãm cũng đã về từ sớm, chỉ còn mình cô ngồi đây.....cùng chiếc xe đen lẳng cồng đàng kia....

Giờ đây còn đậu ở đây, chắc cũng đang thấy rất mệt mỏi giống cô. Muốn nghỉ ngơi sao? Hạ Phong quệt mũi rồi đứng dậy, lại gần chiếc xe kia hơn. Mà chủ xe ở đâu rồi nhỉ? Cô ngơ ngác tìm xung quanh nhưng chẳng thấy nổi 1 bóng người. Hạ Phong liếc đôi môi khô nứt của mình, lại đảo mắt nhìn, khi đã xác định không thấy ai nữa, cô mới nhẹ nhàng lại gần, ôm trọn lấy đầu xe

- A.....ấm quá!!! - cô nhẹ nhàng thốt, cảm giác vô cùng thoải mái. Tay lại không kiểm soát mà sờ soạng lung tung, tận hưởng cảm giác ấm cúng này

Hành động kỳ quái của cô cũng khiến ngay cả người trong xe cũng phải bật cười. Minh Triết nhú mồm nhìn:

- Cậu vừa cười sao?

- Không có

- Rõ ràng cậu vừa cười thành tiếng mà. Có chuyện gì vậy? - hấn vẫn chưa hiểu nổi tại sao từ lúc hấn từ triển lãm về xe, anh cứ kêu đừng vội rời đi, bây giờ lại tự nhiên bật cười. Minh Triết vừa ngước đầu lên nhìn liền bị Từ Thiên nhận đầu xuống

- Lo mà đọc kĩ hợp đồng đi

- A, BUÔNG RA! - Minh Triết khó chịu vùng vẫy vì cứ bị anh ghì đầu mãi, nhưng chẳng có tác dụng gì đặc biệt

Càng nhìn vẻ mặt cười đến thỏa mãn của cô, anh lại không nhịn được cười. Từ Thiên sờ sờ lên đôi môi mềm của mình, tự thấy bản thân đã tìm được niềm vui nữa rồi. Từ Thiên ban đầu chỉ nghĩ cô là niềm vui nhất thời, hết rồi thì thôi, sa thải thì đã đành, anh lại liên tục gặp cô, hơn nữa lại còn càng ngày càng thú vị hơn

Minh Triết ngồi im. Suy nghĩ rằng tại sao anh lại cười nham nhở như vậy? Kể từ khi chuyển đến chi nhánh thành phố A, anh cũng chưa từng biểu hiện cảm xúc bên ngoài thường xuyên như vậy. Thỉnh thoảng cười nham nhảm khi hành hạ cô Triệu đã đành, bây giờ không có cô ấy, cũng ngồi tự cười 1 mình đến phát ra tiếng. Mặt trời thật sự mọc ở đằng tây rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hận Không Thể Ngừng Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: "Nhân duyên";

Hạ Phong lẩm nhẩm đếm số tiền mình vừa nhận được tuần này. Chừng này thật sự chỉ đủ trang trải vài ngày. Nhưng từ nay cô sẽ cố gắng sống tiết kiệm 1 chút. Bây giờ cuộc sống bắt đầu khó khăn rồi. Lúc này cô lại suy nghĩ về vợ nữa. Thời gian này cô đơn thật đấy. Dù sao cô cũng có chút nhớ đồng nghiệp cũ và.....giám đốc đại nhân nữa

Nhớ lại mọi thứ. Từ khi gặp anh ta, trừ những lúc anh hành hạ cô thì những thứ còn lại cũng khá tốt. Anh còn giúp đưa cô về nhà, nếu không cô đã bị tên lang soi nào đó thịt ngoài đường nữa mất. Hạ Phong sờ lên môi mình, dù sao cô vẫn còn rất vương vấn chuyện đó. Cảm giác có khuất mắc không thể nào giải quyết được, nhưng chẳng lẽ cô lại đến trước mặt anh hỏi "Tôi đó anh có hôn tôi không sao?". Cô đâu có vô sỉ như vậy

- Trưởng phòng Trương? - đang đi cô lại gặp trưởng phòng Trương đang ngồi bên vệ đường

- Tiểu Phong! - anh ta vội vàng chạy đến nắm chặt lấy tay cô

- Anh.....sao anh lại ở đây? Bây giờ không phải là giờ làm.....

- TIỂU PHONG! Cô nhất định phải giúp tôi. Chỉ có cô mới giúp được tôi thôi - trưởng phòng Trương giống như sắp mất đi sự sống, van nài cô cứu lấy anh ấy. Nhưng Hạ Phong còn chưa biết trưởng phòng Trương bị chuyện gì dọa đến mất mũi tím tái như vậy

- Thế có chuyện gì?

- Giám đốc, giám đốc sắp đuổi việc tôi rồi. Nhà tôi, còn vợ con tôi nữa, bọn họ chỉ có mình tôi thôi, tôi mà mất việc thì coi như xong. Đưa con gái đầu của tôi còn sắp thi đại học nữa. Tiểu Phong cô làm ơn, coi như tôi là trưởng phòng lâu năm của cô, cô giúp tôi nói vài tiếng với giám đốc, cô thân với anh ấy như vậy, chắc chắn cô nói anh ấy sẽ nghe. Làm ơn đi tiểu Phong! Tôi thật sự không muốn bị mất công việc này. Vợ tôi.....cô ấy.....cô ấy.....chắc sẽ rất sốc khi nghe chuyện này, lại ngất lên ngất xuống cho coi.....tôi....

- Đợi.....từ từ đã trưởng phòng, anh bình tĩnh lại đã - nhìn trưởng phòng Trương nói đến không kịp thở, nước mắt chảy dài cô cũng thấy rất xót. Nhưng chuyện anh ta nói hình như hơi kì cục thì phải - anh bị giám đốc sa thải sao? Sao có thể được?

- Đại loại chuyện rất phức tạp, dù sao cũng là do tôi làm không tốt, hợp đồng bị hủy rồi, giám đốc rất tức giận chuyện này, lập tức không nói 2 lời liền đuổi việc tôi giống như đã đuổi cô vậy tiểu Phong - trưởng phòng Trương tiếp tục kéo áo cô

- Nhưng anh hiểu lầm rồi. Tôi bây giờ chẳng có quan hệ gì với anh ta, tôi nghĩ tôi không thể giúp gì được cho anh rồi - Hạ Phong tuy muốn giúp nhưng thực sự bây giờ chẳng thể nữa rồi. Cô bắt lực gỡ tay trưởng phòng Trương ra. Nhưng anh ta lại tiếp tục nắm chặt hơn

- KHÔNG! Chắc chắn sẽ được, chắc chắn mà! Cô hãy giúp tôi đi, thử 1 lần thôi. Tôi tin giám đốc sẽ nghe cô mà. Tiểu Phong tôi van cô - hết nước, trưởng phòng Trương quỳ xuống giữa đường cầu xin cô

- Trưởng phòng, anh làm gì vậy. Anh đứng lên đi! - cô hứng chịu ánh mắt của người qua kẻ lại, cảm thấy xấu hổ cùng khó xử nhưng chẳng thể làm gì được vì trưởng phòng Trương cứ như vậy mãi- Trừ phi cô đồng ý đến xin giám đốc, tôi sẽ không đứng dậy đâu

- Trưởng phòng.....

- Không bao giờ thay đổi! - anh ta vẫn kiên quyết

- Nhưng tôi thật sự không thể giúp được anh....

Lần này thì anh ta chẳng thêm trả lời nữa. Cô bị đẩy vào tình huống khó xử nhất từ trước đến giờ. Tuy tội thật nhưng nếu cô đến gặp giám đốc, chẳng những không giúp được anh ta mà còn chuốc họa vào thân, hay là bị người kia sỉ nhục đến không thể quay đầu

- Được rồi. Tôi đồng ý - nghe cô nói xong, trưởng phòng Trương lập tức thay đổi sắc khí, đứng dậy tay bắt mặt mừng. Hạ Phong thở dài nài nê

- Thật chứ? Cảm ơn cô, thật sự cảm ơn cô tiểu Phong. Đòi này tôi sẽ không quên ơn cô đâu - xem ra trưởng phòng Trương thật sự đặt hết tất cả hi vọng vào cô rồi. Nhưng giúp được hay không, còn phải đợi xem vận may của cô nữa mới được

Hạ Phong mỉm cười trấn an trưởng phòng Trương. Thầm mong rằng lần này sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn nữa. Bởi vì.....cô thật sự sợ phải đối mặt với người đó 1 lần nữa

Minh Triết đi lại bàn làm việc của anh, nhìn thấy xấp giấy tờ đặt sẵn trên bàn từ chiều đến giờ. Còn anh thì cứ mãi đứng ở đó, phóng tầm mắt nhìn ra ngoài, nhưng vẫn không biết đang nhìn cái gì. Hắn cảm lên đọc

- Hợp đồng? Triệu Hạ Phong??!! Cô Triệu, cậu làm gì với cái này? - Minh Triết lập tức có ngàn thắc mắc trong đầu - cô Triệu đã nghỉ việc lâu rồi mà

- Hừm, sớm thôi - anh đứng bên cửa sổ, dáng vẻ ngạo nghễ, tay đút trong túi quần cười lạnh, dường như chắc chắn trò chơi lần này, phần thắng này sẽ thuộc về mình

- Cái gì? - Minh Triết vẫn không hiểu, đặt hợp đồng lại chỗ cũ, hắn đến đứng cạnh anh, nhìn theo tầm mắt của anh - cô Triệu?

- Xem ra tên trưởng phòng kia làm việc cũng khá đấy chứ. Rất đáng khen! - anh nhếch đôi môi của mình, nhìn xuống người con gái vẫn với kiểu trang phục váy yếm và áo pull, xem ra cô rất thích mặc kiểu trang phục này, đang chậm rãi đi về phía cổng chính

Khung cảnh hắn là rất giống trong suy nghĩ của anh. Lần đầu tiên cô mặc trang phục bên ngoài vào đây. Lúc còn làm việc ở công ty chỉ toàn mặc quần jean trông vô cùng đơn điệu và nhàm chán. Bây giờ xõa tóc, mặc váy, trông cô có vẻ nữ tính hơn rồi đấy, làm không khí trong căn phòng này cũng không còn khô khan nữa

- Giám đốc, anh.....tôi biết nói chuyện này ra rất ngu ngốc, nhưng.....xin anh có thể.....xin anh đừng đuổi việc trưởng phòng Trương được không? - Hạ Phong nhắm mắt nói nguyên 1 tràng, cũng không biết biểu cảm hiện giờ của anh như thế nào, nhưng cô hiện rất hồi hộp

- Tại sao?

- Hả? À.....tại.....tại.... - bất quá trong đầu cô cũng chẳng nghĩ đến chuyện này

- Vậy.....vẫn yêu cầu cũ.... - anh dựa ra sau, tự tin đặt tay lên vành ghế - nếu cô nhìn tôi 5 giây....tôi sẽ thực hiện theo yêu cầu của cô, rất đơn giản phải không?Tại sao? Tại sao lần nào cũng là cái yêu cầu chết tiệt đó? Lẽ nào anh biết về bệnh tình của cô. Không thể nào, chuyện này ngoài cô và Thiều Tấn ra, không thể nào có người thứ 3 biết

- Tại sao anh cứ thích làm chuyện này chứ? - cô bị ép đến đường cùng, cũng phải hỏi cho bằng được

- Vì sao hả? - Từ Thiên nghiêng người về phía trước, nhìn kĩ về ngoài rụt rè nhưng cũng kiên cường của cô thêm 1 lần nữa - vì tôi biết, đó là điểm yếu

của cô. Không cần biết điểm yếu đó đơn giản hay khó khăn, tôi đều chỉ muốn đánh vào điểm yếu của người đó chứ không phải là thứ nào vô vị khác. Hiểu chưa?

Anh từ từ giải thích cho cô hiểu. Đúng là đây chính là 1 điểm yếu của cô. Trong 1 thời gian ngắn lại bị anh phát hiện. Sau này cô phải làm sao đây? Hạ Phong chần chừ rất lâu, tay cô bắt đầu rục rịch đổ mồ hôi. Cô liên tục co dũi 10 ngón tay, chứng tỏ cô đang đấu tranh rất dữ dội

- Vậy xin lỗi, đã làm phiền anh rồi - Hạ Phong đứng dậy cúi đầu, quyết định không thể giúp được trưởng phòng Trương nữa, phải làm anh ấy thất vọng rồi

- Cô từ bỏ anh ta sao? Hình như cả gia đình trưởng phòng kia đang phụ thuộc vào cô. Cô là hi vọng sống duy nhất của bọn họ. Con gái đầu sắp thi đại học, cần tiền để chạy chữa. Vợ thì ở nhà không đi làm, con trai sau lại mới 10 tuổi. Cô đành lòng nhìn bọn họ không chốn nương thân, cả nhà ra đầu đường xó chợ sống ư? Cô bây giờ còn có sức lực làm thêm, bọn họ cả nhà già trẻ đều có, cô xem.....sau này bọn họ có thể chết đói ngoài đường hay không?

- RỚT CUỘC.....rớt cuộc anh muốn cái gì chứ hả? - Hạ Phong quay lại nói lớn, không thể nghe nổi những lời như cứa vào tim của anh. Mỗi lần cứ tưởng tượng đến cảnh gia đình trưởng phòng Trương, cô lại thấy bản thân không thể thờ nổi. Nước mắt cô ứa ra, tại sao lại cứ phải là cô chứ?

- Thay vào đó, tôi có 1 đề nghị bỏ ích hơn cho cô đây - anh nhếch môi, quăng tập hợp đồng trước mặt cô. Hạ Phong thút thít lau nước mắt, bình tĩnh cầm chúng lên đọc. Càng đọc về sau, lòng mày cô càng chau lại đến khó tin

- Cái này?.....tôi lại trở lại làm nhân viên phòng nhân sự, và tiếp tục đưa thức ăn cho anh hả? - cô lăm bắm đọc lên. Nhìn biểu hiện thần thờ của cô mà anh vô cùng hài lòng, chính là biểu hiện không tin nổi này - anh xem tôi là con rồi sao?

- Tôi đã nghĩ đến chuyện có thể cho cô làm thư ký cũng không tệ, đỡ phải chạy thang máy. Nhưng nghĩ lại thấy trình độ của cô quả thật có năng lực làm Phúc Nhật phá sản chỉ trong 1 đêm nên thôi. Vừa giúp được đồng nghiệp, vừa có lại việc làm, lấy lại cuộc sống trước đây....Tôi thật sự rất nhân nhượng với cô rồi đây - cái nhân nhượng gì đó thì cô không biết, nhưng những lời này cô nghe vào tai sao nghe giống những lời đạo đức giả vậy

- Bây giờ.....anh đang thấy rất hả dạ phải không? Vì hạ nhục tôi

- Không đâu, quan trọng không phải là nhân cách của cô có bị sỉ nhục hay không, quan trọng là gia đình họ Trương kia.... - anh luyến giọng, càng làm đầu óc cô trở nên rối bời hơn nữa

Anh ta cứ liên tục uy hiếp cô bằng gia đình của trưởng phòng Trương, làm cô không thể nào đành lòng mà từ bỏ họ. Hơn nữa nếu cô kí, cô sẽ có lại việc làm, điều đó chẳng phải cô hằng mong muốn hay sao? Nhưng mà,....cô thực sự không muốn hằng ngày đem cơm cho anh ăn, chịu bao nhiêu nhục nhã như vậy. Khó khăn lắm cô mới thoát được ra ngoài, không thể nào lại tự tròng dây thừng vào cổ được nữa

Hạ Phong run run cầm cây bút mạ vàng đắt tiền trên bàn, chằm chằm kí “Triệu Hạ Phong” lên tờ giấy hợp đồng, bên cạnh chữ ký ngoằn ngoèo của anh. Lòng thất lại vì dằn vặt nhưng cô không còn cách nào khác. Sau này chắc sẽ phải chiến đấu dài dài rồi

Tiếng bút bi rơi xuống bàn kêu lạch cạch. Từ Thiên hài lòng nhìn hợp đồng rồi cất sang 1 bên. Nhìn cô đang mệt mỏi vô cùng, chắc đã trải qua cuộc đấu tranh dữ dội mới đi đến kết luận này. Anh biết bản thân cô ghét phải đưa cơm cho anh như vậy, nhưng thả cô chọn kí chứ không chọn việc đơn giản hơn là trò 5 giây kia, chứng tỏ quả thực đó không phải là chứng xấu hổ thông thường, là 1 căn bệnh, là 1 nỗi ám ảnh mãi mãi cô không thể đổi mặt được

Anh đã nói, anh sẽ đánh trúng vào điểm yếu của 1 người chứ không phải là 1 thứ vô vị nào khác, đó cũng là 1 trong những điểm yếu của cô - con người. Chính việc cô tới đây, anh cũng đã biết hôm nay anh sẽ có thu hoạch rồi, còn những rủi ro khác, anh không màng tính đến. Và sau này, anh chắc chắn sẽ tìm ra những điểm yếu khác của cô nữa

Bạn đang đọc truyện *Hận Không Thể Ngừng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Tiếp

Tiểu Phong lại nhận được những ánh mắt dè bĩu xung quanh. Mặc dù đầu lúc nào cũng cúi nhưng không có nghĩa là cô không quan sát những người khác. Hạ Phong hít thở đều, đi 1 mạch đến phòng nhân sự. Mọi người và nhất là trưởng phòng Trương vui mừng khôn xiết. Nhưng đằng sau hạnh phúc, là cô phải chịu sự dằn vặt của giám đốc đại nhân

- Hôm nay làm sao vậy? - nhìn cô không còn 1 chút sức sống, 1 cái liếc cũng không thèm nhìn anh. Từ Thiên biết đứng đó hẳn rất là muốn nói chuyện, nhưng cô hôm nay im lặng lạ thường

- Không có gì - cô lắc đầu, làm sao dám than phiền trước mặt anh

- Vậy được - anh mặc dù biết cô nói dối nhưng cũng không có nói nhiều. Đã không muốn nói nữa thì thôi

- Giám đốc, anh nói xem tại sao tôi lại bị đối xử như vậy chứ? - Hạ Phong kìm nén không nổi nữa cũng muốn bộc phát, dù sao đứng đây mãi mà không xả giận, cô sẽ có ngày bị nội thương mà chết

- - Từ Thiên nhướn mày nhìn cô. Chịu nói rồi? Chắc có chuyện gì chọc giận cô lắm nên mới chịu không được như vậy. Nếu thế, anh sẽ nghe

- Bọn họ tại sao lại cứ nhìn tôi như tôi là kẻ đi cửa sau vậy chứ? Tôi cũng vì bất đắc dĩ mới vào đây lại làm. Hơn nữa, ai mà không muốn có công việc ổn định. Cứ làm như.....cứ làm như tôi là kẻ cơ hội.....

Hạ Phong sau 1 hồi mắng mỏ, nhỏ dần nhỏ dần đến khi tắt hẳn, làm anh cũng bất ngờ không kém. Từ khi nào người nhút nhát như cô lại lên tiếng mắng chửi người khác, đương nhiên là trừ lần uống rượu đó. Xem ra cô đã biết đấu tranh rồi, biết ghét người khác, biết lên tiếng bảo vệ mình, đó là 1 sự thay đổi khá tốt mà. Nhưng dù sao....cô không thể đấu lại anh.....anh tự tin với điều đó

- Chẳng lẽ cô không phải là kẻ cơ hội? - anh ngừng ăn, chống cằm nhìn cô. Mặc dù đang ở khoảng cách khá xa nhưng sao cô vẫn thấy mình trở nên lúng túng

- Thì.....tôi nghĩ vậy.....đấy..... - Từ Thiên che miệng, ngăn không cho mình cười trước mặt cô. Rồi anh lại quăng cái hộp rỗng

- Xong rồi

Như mọi lần, Hạ Phong lại phấn khởi mang hộp cơm ra khỏi phòng. Vậy là 1 ngày dài hôm nay của cô trôi qua như vậy là xong. Tại sao mọi người lại về sớm thế nhỉ? Lúc cô ra về đã thấy công ty về gần hết Hạ Phong là người ra về cuối cùng trong phòng, cho nên cô là người tắt đèn

Phụp.....cả tầng tối thui. Cô thờ dài, lấy điện thoại ra soi chút ánh sáng nhưng chẳng may là điện thoại hết pin mất, cho nên cô đành mò mẫm theo những bức tường để đến chỗ thang máy thôi

- Giám đốc, lịch trình hôm nay của chúng ta hết rồi. Cũng hiếm thật đấy - Anna đi cạnh anh, trên tay cầm ipad kiểm tra lịch trình

- Ừm - anh nhấn nút thang máy, tay vẫn xỏ lại vào túi quần. Trời chuyển lạnh quá. Chắc mai anh phải mang áo lạnh thôi

Cả 2 bước vào thang máy. Con số trên bảng hiển thị vẫn cứ chạy. 1 ngày của anh đã kết thúc như thế đấy. Có lẽ sẽ rất bình thường và nhàm chán nếu như không có cô bên cạnh. Dù chỉ là 1 chút nhưng lúc ăn cơm, ít nhất anh vẫn đỡ thấy cô đơn hơn. Đặc biệt hôm nay cô đã gỡ bỏ lớp vỏ lên ngoài, chỉ còn lại trần trụi 1 tấm lòng đơn điệu, trong trắng- Giám đốc, anh cười sao? - Anna không biết mình vừa nói gì lại khiến anh cười khẽ

- Không có gì - anh thu lại nụ cười, lông mày nhíu lại - cô có nghe thấy tiếng gì không?

- Tiếng? Giờ này làm gì còn ai ở đây nữa ạ?

- Không nghe thấy sao? Vậy tại sao tôi lại nghe thấy? - anh lắc đầu, nửa tin nửa vờ, có lẽ công việc dạo này của anh quá bận rộn khiến anh sinh ra ảo giác chăng? Khi anh ngẩng đầu lên, số chỉ đã đến tầng 15

- Mà phòng nhân sự ở tầng nào vậy?

Anna gấp rút chạy theo sau anh, tuy không biết giám đốc đang làm gì nhưng anh cứ chạy mãi, điện thoại cứ cầm trên tay, thỉnh thoảng lại áp lên tai nhưng rồi lại bỏ xuống

- Giám đốc, đã xảy ra chuyện gì? Anh làm ơn nói cho tôi biết đi - Anna đầu tóc rối bời cố gắng theo kịp anh

- Tại sao không nghe máy? - Từ Thiên là mới nghe trưa nay cô nói đám người nào đó cứ nhìn cô, bây giờ lại không nghe máy, anh biết tuy xác suất suy nghĩ của mình là rất thấp, nhưng anh cũng không thể không đề phòng

Càng chạy gần đến nhà vệ sinh, anh càng thấy lo lắng hơn. Đèn nhà vệ sinh nữ bật

RẦM.....Từ Thiên đập mạnh cửa mà không cần quan tâm trong đó có người hay không? Cảnh tượng trước mặt có nằm mơ anh cũng không tưởng tượng nổi

- CÁC NGƯỜI ĐANG LÀM CÁI QUÁI GÌ THẾ? - nhìn cả người cô ướt nhẹp mà đầu tóc rũ rượi, Từ Thiên không kìm chế được mà chạy đến ôm cô vào lòng- TRIỆU HẠ PHONG, TRIỆU HẠ PHONG, CÔ TỈNH LẠI CHO TÔI. TỈNH LẠI! - anh tát tát vào mặt cô vài cái nhưng nét mặt tiêu tụy đó vẫn không có dấu hiệu nào chứng tỏ sự tỉnh táo

- Anh....anh là.... - đám nhân viên nữ vì quá hoảng hốt nên đứng như trời trồng. Nhưng nhìn Anna, bọn họ biết chắc người mình đang đụng độ chính là giám đốc đại nhân. Cả người tím tái

- Cô Triệu..... - Anna bịt miệng, suýt nữa thì hét lên - tôi không ngờ, tôi vốn tưởng chuyện tin đồn sẽ không ảnh hưởng gì đến cô ấy.....giám đốc, tôi xin lỗi, tôi thật sự xin lỗi....

- Không cần, mau gọi cấp cứu đi! - trong tình huống này, anh vẫn muốn giữ bình tĩnh, chỉ có thể ra lệnh cho Anna gọi cấp cứu

- Và.....vâng..... - Anna run rẩy đến mức điện thoại cũng cầm không vững. Sau khi nói vài câu xong cô liền cúp máy - còn mấy người, tại sao dám làm ra

chuyện này, các người chán sống rồi hả?

Trong khi Anna còn bận rộn giải quyết đám người kia, Từ Thiên không nghĩ nhiều, liền bế cô trên tay, để đầu cô tựa vào vai anh, bộ đồ này dơ cũng chẳng sao. Anh không nhanh không chậm bước ra ngoài. Ánh mắt anh nhìn Anna, chắc cô ấy cũng hiểu mình sẽ phải làm gì. Anna nhìn anh rồi gật đầu 1 cái, sáng mai cô ấy nhất định sẽ cho anh câu trả lời tốt nhất

Đứng trong thang máy, Từ Thiên đầu vẫn nhìn thẳng, tay siết chặt cô hơn vào lòng, không để gió làm cô lạnh hơn nữa. Cảm nhận được hơi ấm, lông mi Hạ Phong dần cử động. Cô là đang mơ sao? Tại sao cô lại thấy giám đốc đại nhân đang bế mình? Hơn nữa cơ thể 2 người còn.....còn rất sát nhau. Cô cảm thấy rất lạnh, cũng rất buồn ngủ, nhưng cô không muốn mình lâm tường giữa mơ và thực nữa....

- Tại sao tôi lại thấy anh giống giám đốc đại nhân vậy? - giọng nói yếu ớt của cô kéo tầm mắt anh nhìn xuống

- Cô lại làm nhảm rồi - thấy cô vẫn còn cố tỉnh dậy, anh an tâm hơn nhiều

- Anh không thể nào là giám đốc đại nhân kia đâu..... - Hạ Phong say sưa ngắm nhìn anh, mắt còn nửa nhắm nửa mở

- Tại sao cô lại cho là vậy? - anh cũng thẳng thắn đón nhận ánh mắt của cô. Chắc anh đoán những lúc cô nửa tỉnh nửa mê thì sẽ cư xử giống như 1 người bình thường hơn. Còn nữa, mắt cô cũng rất đẹp!

- Giám đốc đại nhân.....không bao giờ.....đối xử.....với tôi.....như vậy đâu..... - lời nói cô ngắt đoạn dần rồi cô chìm vào giấc ngủ trên đôi vai của anh

Trước khi thiếp đi, cô còn man máng nghe tiếng anh còn thì thầm bên tai “Xin lỗi...”

Bạn đang đọc truyện *Hận Không Thể Ngừng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Không đúng

Hạ Phong tỉnh giấc trong bệnh viện, trang phục đã trở nên rộng thùng thình. Cô sờ sờ da mặt mình, bất giác thấy tay đang cầm dịch chuyển. Cơ thể cô cứng ngắc, dường như ngồi dậy cũng khó. Trong phòng trắng toát chẳng có ai cả. Nhìn xung quanh như thế này, chắc đây là bệnh viện rồi. Nhưng mà, tại sao cô lại ở đây chứ?

À, cô nhớ tới qua.....không lẽ, cả đêm qua cô không về nhà sao? Bỏ qua chuyện đó, tới qua cô đang định mò đến thang máy để ra về thì bị đám người nào đó lôi đi. Đến khi mở mắt, cô mới biết mình bị đám nhân viên nữ lôi đến phòng vệ sinh. Những người này, cô hoàn toàn không quen biết. Vì trừ những người trong phòng nhân sự, cô chỉ quen 1 số người khác

Bọn họ nói ngay vào vấn đề chính. Việc cảm thấy giám đốc thật sự quá thiên vị cô. Thiên vị ư??!!! Làm ơn, là tại tình huống đẩy cô vào đường cùng mà thôi. Mấy cô thử mà bị như vậy đi, coi thử còn có may mắn hay không? Nhưng cô không thể mở miệng mà cãi lại nổi. Bởi vì căn bản có nói, bọn họ cũng không tin, hơn nữa còn có thể cảm thấy giao thức ăn trưa cho giám đốc là 1 vinh dự lớn

Cho dù cô cố gắng thanh minh 1 chút cho mình, cũng chỉ như đàn gảy tai trâu mà thôi. Bọn họ không chịu nghe cô, đẩy cô vào tường. Sau đó,....sau đó.....cô bị tạt nước, rồi bọn họ dẫn mặt cô. Còn chuyện gì sau đó, cô không còn nhớ được nữa

- Bác sĩ, hồ sơ bệnh án của cô ấy đây - y tá đưa cho Thiếu Tấn hồ sơ bệnh án của cô

Tối qua nghe phòng cấp cứu nói, may mà họ biết tiểu Phong thường đến khám chỗ hần, hần hoảng hốt vội ba chân bốn cẳng chạy ngay đến đây. Cô đã hôn mê 2 ngày rồi. Chắc chắn không chỉ đơn thuần là bị tạt nước và đánh đập thông thường. Thiếu Tấn đắm chiều nhìn vào hồ sơ mà không để ý 1 người đàn ông tướng tá lãnh đạm đang tiến lại gần

- Trên người không có vết thương nặng, lại hôn mê tận 2 ngày, anh có nên giải thích 1 chút không bác sĩ? - Từ Thiên đã thấy hần từ tối đó đã chạy gấp gấp đến phòng bệnh, còn nói có chuyện rất quan trọng, nhưng anh không tin, chắc chắn có uẩn khúc gì đó

- Xin lỗi, giữ kín thông tin bệnh nhân là nguyên tắc của bác sĩ, hơn nữa anh cũng không phải người thân của cô ấy - xem ra người này rất thân với cô, à không, là bạn trai thì đúng hơn chứ? Nhìn ánh mắt găm giữ như không cho anh đến gần cô của hần làm anh càng cảm thấy khó chịu

Anh cũng biết như vậy, cái nguyên tắc gì đó. Lúc nãy anh cũng nghe y tá nói rằng cô đã tỉnh, anh nên ra về thôi, công ty còn nhiều việc. Thiếu Tấn nhìn đồng tử của người kia, tỉnh lặng như hồ nước, bất động, chỉ nhẹ nhàng di chuyển nhưng thực chất lại mang cảm giác nguy hiểm, bởi vì khi anh ta suy nghĩ những gì, không ai có thể biết được. Anh lặng lẽ quay người đi, nhưng những gì anh để lại trong ấn tượng của Thiếu Tấn, là 1 sự tấn công vô cùng mạnh mẽ

Thiếu Tấn tạm thời còn có ca mổ, chưa thể gặp cô được ngay, cho nên anh giao việc chăm sóc cô cho y tá. Trong ngày hôm nay, cô có thể xuất viện được. Mà anh chắc chắn cô cũng sẽ xuất viện ngay thôi

Hạ Phong mỉm cười vui vẻ, xếp quần áo vào túi, nhìn cô có sức sống hẳn. Mặc dù không biết tại sao nhưng sau khi vận động 1 chút, cô cảm thấy người khỏe hẳn. Chắc do cây cối ở đây nhiều quá, làm cô thấy dễ chịu vô cùng- Cô may mắn thật đấy, được bạn trai đẹp trai như vậy chăm sóc - y tá vừa lấy thuốc vừa ngưỡng mộ

- Bạn trai? - à đúng rồi, Thiếu Tấn cũng làm việc ở đây mà cô lại quên, hèn gì cô thấy chỗ này quen lạ - ý cô nói là Thiếu Tấn?

- Bác sĩ Thiếu Tấn? Nhắc mới nhớ anh ấy rất lo lắng cho bệnh tình của cô, chăm sóc cô suốt 3 ngày

- 3 ngày? - cô đã hôn mê tận 3 ngày luôn sao? Thuốc mê quá liều hả?

- Đúng vậy, cô ngủ li bì 3 ngày rồi. Nhưng mà....người đẹp trai đó, không phải đẹp trai như kiểu bác sĩ Thiếu đâu - y tá lại đỏ mặt cười

- Không phải sao? - cô hơi ngạc nhiên, ngoài hẳn ra, còn có người nào khác đến chăm sóc cô

- Lúc người đó đưa cô vào đây, vẻ mặt thật sự có thể giết được người đấy. Lúc đó tôi thấy cũng đáng sợ, giống như nếu như cô xảy ra chuyện gì, anh ta sẽ lập tức lôi từng người ra xử tội. Nhưng lúc bình tĩnh lại, nhìn anh ấy.....rất tỏa sáng..... - y tá không ngừng cảm thán. Mà có thể, Hạ Phong cũng lờ mờ đoán ra người có vẻ đẹp "tỏa sáng" kia là ai rồi

Cô đã.....được giám đốc đại nhân cứu ra ư? Không thể tin được. Thật sự là không thể tin được. Hạ Phong đi từ bệnh viện ra đến ngoài đường nhưng cũng không thể nào tin được. Nhưng mà cô chẳng nhớ chút nào hết. Còn 1 chút tiền trong người, cô bắt taxi về công ty. Có lẽ nghỉ làm nhiều ngày, trưởng phòng Trương sẽ mắng cô mất

Vội vàng đến văn phòng, cô chạy ngay đến chỗ trưởng phòng Trương trong con mắt kính ngạc của nhiều người

- Trưởng.....trưởng phòng Trương, tôi.....

- TIỂU PHONG????!! - cô chưa lấy lại được hơi, trưởng phòng Trương đã vội hét toáng lên. Cả đồng nghiệp cũng tập trung lại 1 chỗ. Hạ Phong đứng chết trân, tưởng rằng bản thân lại phạm phải tội chết - tại sao cô lại đi làm thế này? Nên ở bệnh viện nghỉ ngơi thêm 1 chút nữa chứ

- Cô làm chúng tôi sợ lắm đấy cô biết không?

- Sau này đừng đi về 1 mình nữa, chúng ta cùng về đi

- Đúng rồi đó, ai ngờ bọn người kia lại vì ghen tỵ với công việc của cô mà làm ra những chuyện như vậy

- Tiểu Phong của chúng ta suốt ngày chạy đôn chạy đáo, thật đáng thương mà

Hạ Phong lần lượt nhìn từng người. Không phải cô chỉ nghĩ có 3 ngày, mọi chuyện đã thay đổi đến chóng mặt chứ. Làm sao bọn họ biết cô bị thương? Lại còn biết người đáng cô là ai? Những chuyện này.....Không trách mắng cô vô trách nhiệm, bỏ bê công việc sao? Hơn nữa cô còn chưa gọi điện xin phép nữa....

Cô còn đang sắp xếp lại mọi thứ trong đầu, định xuống căn tin 1 lúc lại gặp ngay Anna bước ra từ phòng họp

- Tiểu Phong! - thái độ Anna giống hệt trưởng phòng Trương khi mới gặp cô. Tiếng giày cao gót kêu lộp cộp, Anna chạy tới - tôi.....tôi gọi cô là tiểu Phong, được chứ? - nhưng khi đối mặt với cô, Anna lại có hơi e dè

- À.....đương nhiên rồi - dù sao cô nghe từ này cũng khá quen tai rồi

- Tại vì, tôi thấy tiểu Phong rất đáng yêu. Cô rụt rè, hay xấu hổ, nhưng cũng đơn thuần, cứng rắn và ương bướng, rất giống 1 người em gái. Cho nên, tôi muốn gọi cô là tiểu Phong - thanh âm của Anna như tiếng suối, nghe thật êm tai

- Thật sự cô nghĩ như vậy sao? - Hạ Phong liền mừng rỡ hỏi

- Thật chứ - Anna bật cười. Có 1 người chị như vậy, cô thật sự rất hạnh diện - À, ừm. Với lại, sức khỏe cô thế nào rồi? Sao lại đi lại tự do như vậy? Có biết tôi và giám đốc lo cho cô thế nào không? - Anna chào hỏi thế nào cũng quay lại thăm dò cô

- Tôi thấy rất ổn. Nhưng mà.....giám đốc lo.....cho tôi??? - Hạ Phong nghi ngờ, nheo mắt hỏi lại

- Tôi chỉ thấy anh ấy vội vàng bùng cô đến bệnh viện thôi. Tôi nghĩ anh ấy cũng rất sốc khi biết nhân viên trong công ty đánh nhau, cho nên lúc đó hét lên đáng sợ lắm

- Ô - cô cũng nghĩ vậy. Chắc anh sợ tin tức truyền ra ngoài, uy tín công ty sẽ bị ảnh hưởng đây mà - dù sao cũng....cảm ơn cô

- Bác sĩ kiểm tra thấy trên người không có thương tích nặng nề, nhưng cô đã hôn mê tận 3 ngày làm tôi lo lắm đó. Sợ cô mà có chuyện.... - Anna mếu máo như sắp khóc

- À.....tôi không sao thật mà, tôi...chỉ là.....thiếu ngủ chút thôi..... - Hạ Phong xua tay cười xoàng

Từ Thiên lại đắm chiều nhìn ra ngoài cửa sổ. Minh Triết cũng đứng cạnh anh. 2 người cứ như vậy chẳng ai nói với ai câu nào. Hấn cũng không hỏi tại sao anh đột nhiên gọi hấn đến. Mà anh cũng không nói lý do chuyện mình muốn nói. Bởi vì hấn biết, anh đang có tâm sự

- Điều tra cho mình bệnh án của Triệu Hạ Phong - cũng không hấn là 1 mệnh lệnh, là 1 lời nhờ vả thì đúng hơn
- Chuyện đó là phạm pháp, cậu cũng biết mà - Minh Triết nghĩ anh chưa bao giờ nhúng tay vào mấy chuyện liên quan đến pháp luật kia mà
- Bởi vậy mình mới nhờ cậu giúp - giọng anh rất trầm, có rất nhiều suy nghĩ, lòng đang rất nặng nề
- Minh biết rồi

Minh Triết trầm nghĩ “Từ Thiên, cậu lại sao nữa vậy? Đã lâu lắm rồi, mình chưa thấy đáng về này của cậu“. Đúng là, đã rất lâu rồi. Mà hấn cũng không nhớ chính xác là bao lâu. Chỉ là vết thương đã trở thành vết sẹo. Kỉ niệm đã trở thành kí ức không muốn nhớ đến. Nhưng hấn biết, trong lòng Từ Thiên vẫn còn không thể quên được.....người đó.....

Có lẽ nào, vì chuyện đó, vì Hạ Phong hơi giống người đó, nên anh....hấn đã từng có suy nghĩ như vậy. Mặc dù chỉ thoáng qua đầu, nhưng hấn không biết Từ Thiên nghĩ như thế nào. Chỉ mong, đừng có những chuyện đáng tiếc nào xảy ra. Kể cả anh, mà kể cả cô gái họ Triệu kia

Bạn đang đọc truyện *Hận Không Thể Ngừng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Đại nhân thay đổi rồi

- Cái hộp đó là gì? - Từ Thiên nãy giờ thấy cô cứ ôm khăng khăng cái hộp thì ngược mặt hỏi
- À, cái này.....là cơm trưa của tôi, để đỡ phải chạy xuống mất công lần nữa. Bây giờ tôi mới nghĩ ra đây - cô tự cười tùm tùm
- Hừm... - còn anh chỉ cười khinh
- Sao anh lại cười như vậy? - cô liền xụ mặt
- Chỉ thấy.....ngay cả người thông minh như tôi cũng chẳng biết trong đầu cô chứa gì? - Gì vậy? Ý chỉ trí thông minh của cô thấp kém sao?

Hạ Phong mặc dù bị chê toi tả nhưng cũng không thể không công nhận. Tại sao cô không nghĩ ra cách này sớm hơn? Mà anh biết thì cũng nên có tâm 1 chút, nói cho cô nghe cũng không phải tốt hơn à? Tóm lại 1 câu, anh ta chỉ toàn biết bắt nạt cô thôi. Hạ Phong bĩu môi. Con người nhỏ mọn này. Cái gì mà cứu vớt không cứu chứ? Nhìn bộ mặt nham nhở của anh ta....không thể nào....

Nhìn cô cứ chau mày, lại lắc đầu, lại chau mày, lại lắc đầu, anh thấy giống hệt người ngốc. Mà không, là người ngốc thật thì đúng hơn. Nhưng mà, nếu cô cứ cầm hộp cơm đứng như vậy, sẽ nguội hết đi mất. Nhưng nếu anh mời cô ngồi xuống cùng ăn, cô liệu sẽ đồng ý? Hay là miếng ăn chưa lên đến miệng đã run đến mức chạy ra ngoài?

Thật ra, anh đã muốn nói cô cùng ăn với mình, anh nghĩ như vậy cũng chẳng khác gì tình trạng bây giờ. Hơn nữa, làm cô tự tin hơn cũng khá tốt, vì mỗi lần cô nói chuyện với anh, trừ 1 vài trường hợp, đều cúi gằm đầu, không biết dưới đất có gì quyền rũ hơn anh sao? Gương mặt này....không nhìn thật lãng phí

- Có muốn ngồi xuống ăn không? - Hạ Phong đang đứng như thường lệ. Nhưng hôm nay giám đốc đại nhân đột nhiên hạ thánh lệnh, làm cô sững người ngay tại chỗ
- Anh đang....nói thật hả?
- Không muốn thì thôi - dù sao anh cũng chẳng mong gì, lại cúi xuống ăn tiếp
- À.....không, tôi sẽ.....sẽ ăn mà..... - Hạ Phong nặn nụ cười, ngồi xuống salong, từ từ mở hộp cơm ra, cô hít hà hương thơm đậm đà của thịt sườn

Từ Thiên không ngờ cô lại là người rất trung thành với thức ăn. Ăn rất tốt. Khi ăn cũng không nói chuyện, như vậy cũng tốt. Dù sao nói nhiều thì thức ăn vắng cũng nhiều, thật quá vô duyên. Bởi vậy anh mới ghét nhất mấy loại người vừa ăn vừa nói

- Đúng vậy. Trưởng phòng Trương rất thích SNSD, vì vậy mỗi lần mua album của SNSD về coi, vợ anh ấy đều tỏ ra rất tức giận. Cho nên ở dưới bàn anh ấy lúc nào cũng có 1 cái thùng chất đầy CD. Đồng nghiệp và tôi vì thế mà cũng lấy ra xem, còn uy hiếp trưởng phòng Trương đãi vài bữa ngon lành nữa. Anh chưa nhìn thấy đâu, về mặt của anh ta lúc đó, thật sự rất thảm - Hạ Phong vừa nuốt xong miếng, đã cười đến chảy nước mắt
- Tôi thấy vợ anh ta chính là ghen mới trở nên như vậy. Nếu như anh ta thần tượng nhóm nhạc nam thì sao? - Từ Thiên vuốt trán cười, cũng thú vị chen thêm 1 câu hỏi

- Ừm.....tôi nghĩ.....vợ anh ta thực sự sẽ phát ghen với chuyện đó mất

- Phụt..... - Từ Thiên không nín cười được mà phun hết cơm ra ngoài - thực sự.... - Ừm... - Hạ Phong chỉ cười, phui phui vài hạt cơm còn vương trên quần áo mình - tôi đã từng gặp vợ anh ta, thực sự....thực sự là người phụ nữ thích ghen nhất hệ mặt trời luôn đấy

Hạ Phong tiếp tục phóng đại những chuyện mình đang kể, làm cho anh cũng chưa từng thấy cô cười tự nhiên và nhiều trước mặt mình như vậy. Ăn cơm rất tốt, nói chuyện rất tốt. Mà anh cũng chưa nhớ lần cuối mình cười nhiều như vậy trước mặt người khác là bao giờ. Ngoài Minh Triết ra, anh cũng chỉ có Laveria là bầu bạn thôi

Hạ Phong trở về phòng mình, anh vẫn phải tiếp tục làm công việc của mình. Trong đầu anh hiện ra vài chuyện gì đó, mà ngay cả bản thân cũng không thể ngờ tới. Từ Thiên vội che miệng mình lại, anh đang định cười. Cười sao? Vì chuyện gì? Vì những câu chuyện không đầu không đuôi của cô nhắm nhí hay vì cô chịu nói chuyện thoải mái với anh? Dù sao, chuyện đó vẫn khiến anh buồn cười

Từ Thiên rời cửa ghế của mình, chậm chậm đi về phía chiếc bàn khách kia. Anh cầm mẫu giấy ghi chú màu hồng còn dính chặt trên bàn, khước môi lại 1 lần nữa cong lên. Anh quay về bàn làm việc của mình. Gắn nó lên đèn bàn, nơi mà chỉ cần anh ngẩng mặt lên là có thể nhìn thấy ngay. Mắt anh híp lại 1 đường, chăm chú nhìn 2 chữ “Cảm ơn” nắn nót trên đó

Minh Triết quay đầu nhìn Hạ Phong cười tươi đi ra khỏi phòng. Lần đầu tiên đấy, cái vẻ mặt ấy sau khi ra khỏi cái phòng này, cô cười. Không biết tên kia đã dùng tuyệt chiêu gì khiến cho cô cười như vậy

- Thật đáng ngạc nhiên. Hôm nay lại có 2 hộp cơm cơ đấy - Minh Triết ngồi xuống ghế, tay đặt trên vành ghế, ngả đầu ra sau mà nói

- Có gì lạ sao? 2 người chẳng lẽ ăn 1 hộp, người chứ đâu phải chó mèo

- Nay, ăn nói cho đàng hoàng 1 chút, rõ ràng ăn nói với cô Triệu còn từ tốn. Cậu có vấn đề gì với mình sao? - Minh Triết ghen tỵ nói lên nỗi khổ bị ghen của mình

- Không đúng sao? Hơn nữa, thói quen ăn nói trước đây của mình không thay đổi, chỉ là cô ta tự thích ứng thôi - nhắc đến chuyện này, anh thực sự thích tính tự thích ứng này của cô. Những lúc anh nói nặng nề, cô cũng chỉ xụ mặt 1 lúc, rồi sẽ hết ngay, chứ cũng chưa từng lên tiếng phản bác lại. Đó mới đúng là Triệu Hạ Phong mà anh biết

- Còn khen cô Triệu trước mặt mình. Thích người ta hả? Còn ăn cơm chung? Có nói chuyện không? Lúc trước mình đòi ăn cơm chung không cùng. Mà cậu cũng đâu thích nói chuyện lúc ăn cơm

- Cậu Hồ này, ăn cơm là thời gian người ta gần gũi nhau, chia sẻ những việc trong ngày, sao cậu có thể ăn suốt 1 buổi mà không nói câu nào được - Từ Thiên đặt tài liệu đang đọc dở xuống bàn, nghiêm mặt mà răn dạy bạn thân

- Cái.....cậu.....cậu nói sao? Tôi..... - hần còn không biết, xưa nay tính tình anh rất khác người, ăn thì cứ như xác ướp, có khi người ngoài nhìn vào còn tưởng anh câm. Làm thế nào bây giờ lại quay sang chỉ bảo hần. Chuyện này thật buồn cười

Hần nhìn Từ Thiên cầm cúi làm việc. Nhận thấy thật ra, không phải là anh bị điên, mà là anh thay đổi rồi. Lúc trước bởi vì 1 vài chuyện mà không muốn trò chuyện lúc ăn nữa, bây giờ anh lại trở nên giống ban đầu hơn rồi. Thật ra đó là 1 điều tốt mà phải không? Từ Thiên đang được cứu rồi, dần tìm lại cuộc sống của mình. Hần đoán chắc Hạ Phong là nguyên nhân chính

Minh Triết muốn nói cho anh biết suy nghĩ của mình, rằng cô hơi giống người kia. Có phải anh cũng..... chuyện thực sự quá đau lòng.....quá khó nói, hần không biết nói thế nào. Rồi không biết....có phải Từ Thiên sẽ bị tổn thương 1 lần nữa hay không?

Chiếc xe đen lại chậm chậm đi theo sau người con gái mặc quần jean đen và chiếc áo khoác mỏng tanh. Thình thoảng Hạ Phong lại rùng mình vì những cơn gió bất chợt. Thời tiết thật khó chịu. Chắc từ mai cô phải mặc thêm áo rồi

Người ngồi trong xe 1 khắc cũng không rời mắt khỏi cô. Anh nhìn tấm lưng nhỏ bé chịu đựng sự lạnh lẽo giống như thứ cô đã chịu đựng suốt 7 năm nay vậy. Qua tấm kính màu đen, ánh mắt anh có chút mong manh, có chút thông cảm với cô. Từ Thiên chống cằm nhớ lại lời Minh Triết nói. “Tôi còn không biết có loại bệnh này. Chắc là có trở ngại tâm lý gì đó. Thật ra chuyện này cũng chỉ có thể điều tra sơ bộ, cô Triệu bị mắc bệnh không thể nhìn thẳng vào mắt người khác được, thậm chí là do dự qua ảnh hay qua gương. Còn nguyên nhân thật sự của chuyện này, có lẽ chỉ có vị bạn trai bác sĩ của cô ấy mới biết được”

Không thể nhìn thẳng vào mắt người khác sao? Anh hoàn toàn không tin vào căn bệnh này, 1 chút cũng không. Đây là cô đang tự trốn tránh mình. Trốn tránh đối mặt với người khác. Từng bị tổn thương trong quá khứ? Có lẽ vì anh không tin, cho nên anh sẽ đưa cô ra khỏi chuyện đó, người cô nhìn đầu tiên, nhất định phải là anh

Bạn đang đọc truyện *Hận Không Thể Ngừng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Tiệc thượng lưu

- Lâu rồi mới thấy cậu ăn mặc thế này. Đúng là muốn giết người mà, mình cảm giác chỉ đang làm nền cho cậu vậy - Minh Triết ủ rũ than phiền, ai bảo hán có thằng bạn quá nổi bật như hán làm gì

- Hừ... - Tử Thiên cười nhạt, chỉnh sửa lại cổ tay áo. Lấy chiếc đồng hồ bên tay cầm đeo vào

Khác hẳn với thường ngày, anh diện bộ vest màu gạch uớt, cà vạt thắt màu đen, đôi giày màu da bò trông anh giống người mẫu hơn là giám đốc của 1 công ty. Tóc anh được chải ngược, keo vuốt cứng. Cùng với nụ cười nửa môi đó, quả thực có thể đã thương người khác. Đến nỗi Minh Triết còn bị mê hoặc. Quả thật là đã lâu lắm rồi anh chưa nhận 1 bữa tiệc nào chính thức như vậy, làm cho suýt nữa người ta cũng quên mất dung nhan của vị giám đốc này

Tử Thiên vô tình dời mắt ra ngoài cửa sổ. Anh không biết tại sao mình lại đồng ý đến bữa tiệc cho giới thượng lưu vô cùng nhàm chán kia. Chỉ là để giết thời gian mà thôi. Đồng tử anh kéo theo 2 con người đang cùng nhau đứng trước bệnh viện. Về mặt cô tươi cười rạng rỡ với Thiếu Tấn đến khiến anh cũng phải ghen tỵ

10h, Hạ Phong vừa đi dạo cùng Thiếu Tấn xong thì điện thoại reo ầm ỏi, hơn nữa còn là số lạ. Cô e dè nghe máy. Giọng nói gấp gáp đến thờ cũng không kịp của Minh Triết làm cô vô cùng hoảng sợ. Chỉ gạt đầu vài cái như 1 cái máy, cô lập tức bắt taxi đi ngay dù cho đã đứng trước cửa nhà

Hạ Phong chỉ nhớ man máng, nhưng thành ra nhà anh chỉ có ở 1 khu, địa chỉ cũng rất dễ tìm. Mặc dù biết bây giờ không phải lúc, nhưng cô cũng phải tự công nhận mình có trí nhớ tốt thật

- Có chuyện..... - Hạ Phong vừa từ bên ngoài chạy vào nhà, Minh Triết liền đưa cho cô 1 đồng nặng trĩu. Cô tròn mắt nhìn Tử Thiên từ bao giờ người đã xộc xệch, trên người còn bị thương, máu dính rất nhiều

- Không còn thời gian giải thích. Vì hôm nay tất cả người làm đều nghỉ nên tôi không biết phải nhờ ai chăm sóc. Cô hãy giúp tôi, bây giờ tôi phải đi giải quyết 1 số chuyện nữa đây

Minh Triết chỉ nói vài lời với cô trước khi đi, làm cô như 1 con ngốc cứ đứng mãi ở đó chờ cái cơ thể của người nào đó đang chẳng còn chút sức lực. Hạ Phong định hỏi hán làm sao cả 2 người, máu ở đâu lại nhiều như vậy, chẳng phải nên đưa đến bệnh viện trước hay sao? Hạ Phong run run sờ lên mặt anh. Lạnh ngắt! Cả người cô đổ hết mồ hôi cha mồ hôi con. Anh còn thở, mà sao lại lạnh như vậy.....

Đứng đó với suy nghĩ miên man cũng không có ích gì, mà máu của anh lại chảy nhiều hơn, nhuộm đỏ cả váy và áo của cô. Hạ Phong cắn răng dìu anh lên phòng. Mặc dù không biết căn phòng nào nhưng cô nghĩ mình đã vào đúng phòng. Cái phòng to nhất trong cái nhà này hẳn là nhà của anh rồi. Nhà không có người, tất nhiên mọi việc đều phải do cô tự làm

Hạ Phong vô đầu, không biết nên bắt đầu từ đâu sau khi anh đã nằm yên trên giường. Có lẽ cô nên cầm máu cho anh trước. Nhưng mà hộp cứu thương của nhà này ở đâu chứ? Chính vì cô không biết 1 chút nào hết về căn nhà này nên thời gian tìm hộp cứu thương tăng lên rất nhanh. Hạ Phong càng chạy, càng cảm thấy mình sắp thở không nổi. Nếu không nhanh lên 1 chút, anh có thể sẽ bị mất máu mà mất luôn mạng. Cô sợ mình không đủ kinh nghiệm để chữa trị, vì cô cũng đâu phải bác sĩ, hơn nữa chỉ học qua 1 khóa cứu thương hồi đại học, sợ bây giờ nhớ không nổi "Tìm thấy rồi!", Hạ Phong ngồi bệt xuống đất, mắt ngấn nước nhìn hộp cứu thương màu trắng nằm yên vị trong tủ bếp. Nhưng cô không có thời gian để cảm thấy nhẹ nhõm, Hạ Phong lập tức chạy lên lầu, không quên cầm theo mấy chiếc áo sơ mi và cái kéo. Soạn hết đồ lên bàn, cô cời chiếc túi đeo chéo của mình ra, cột tóc cao, xắn tay áo cao đến khuỷu tay, cô hi hục xé cái thau đồ đầy nước ấm và khăn lau

Nhìn mặt anh đang nhắm nghiền, cô càng sợ bản thân mình làm sai, làm sai thì sẽ.....nhưng mà, bây giờ, toàn bộ sinh mạng của anh đều giao hết cho cô xử lý. Áo dính quá nhiều máu, làm cô khó xác định vết thương đang ở đâu, cách duy nhất chỉ có thể lột hết đồ của anh. Sau khi đã rửa sạch tay, cô cầm kéo trên tay, bắt đầu rạch những đường lên chiếc áo sơ mi anh đang mặc và quần. Anh bị thương ở trên cả vai trái và đùi trái, nhưng có lẽ vì tranh chấp, đã có những vết bầm và vết thương nhẹ khác xuất hiện. Cả gương mặt anh tuần lúc nào cũng đùa giỡn của anh cũng trở nên rất ảm đạm, rất nhợt nhạt

Máu trên khăn nhuộm đỏ cả thau nước. Hạ Phong từ từ lau máu trên vết thương của anh bằng nước ấm, sau đó dùng thuốc sát trùng rửa. Có lẽ máu đã ngừng chảy, nhịp thở của anh đã yếu nhưng vẫn còn duy trì được. Nhìn sơ qua cô có thể thấy anh chỉ bị chém nhẹ. CHÉM?!! Anh bị tấn công sao? Vết thương thì dài nhưng cũng may chưa sâu, tốt nhất vẫn là nên sáng mai đến bệnh viện kiểm tra. Cô cũng chỉ có thể làm được đến đây

Cuối cùng, Hạ Phong lau vài giọt mồ hôi của mình, nhìn đồng hồ. Đã hơn 12h, cô dùng bông bôi thuốc đỏ cho anh, mong rằng có thể sáng mai sẽ khá hơn. Hạ Phong nhìn gương mặt đang ngủ rất say của anh, nở nụ cười đắm chìm dịu dàng. Ngón tay cô khẽ chạm trán anh, gạt sợi tóc đã khô mồ hôi sang 1 bên, lộ ra vầng trán thông minh vốn sẵn

Tử Thiên giật mình. Chợt nhớ tối qua mình đột nhiên bị 1 nhóm xã hội đen tấn công, liền ngồi dậy nhưng vai đau nhức không thể cử động. Ngón tay anh chạm phải bàn tay trắng mềm bên cạnh. Đồng tử anh di chuyển, và càng ngày, càng mở to. Hạ Phong nằm ngủ say sưa, dường như vạn vật đều chuyển động theo nhịp thở của cô. Mái tóc được cột tạm bợ, quần áo loang lổ màu đỏ, cánh tay ốm yếu trắng như trứng gà bóc của cô kê dưới đầu, che đi nửa gương mặt nhưng 1 phần nào đó, anh thấy được cô rất mệt mỏi

Cô đã chăm sóc anh cả đêm sao? Là anh đã quên hôm qua người giúp việc được nghỉ. Nhà không có ai, không lẽ cô đã 1 mình làm tất cả. Cô gái nhỏ bé này lại chăm vết thương cho anh. Lại còn, mặc bộ đồ ngủ này cho anh nữa, hẳn đầu óc đã bị nhuộm 1 phần đen tối. Thật đáng tiếc, hôm qua anh không thấy được gương mặt đỏ ửng lên vì xấu hổ của cô, nếu không, chắc chắn đó sẽ là 1 kỉ niệm rất đáng nhớ

Nhìn căn phòng này, tôi tả không còn gì để nói. Còn nữa, chiếc áo sơ mi và quần tây của anh bị cắt đến thê thảm. Cô còn lấy thêm vài chiếc áo sơ mi

khác, cắt đi để băng vết thương cho anh, thật là, nếu cô biết giá tiền của những thứ này, chắc sẽ chẳng bao giờ động vào áo sơ mi nữa. Băng gạc và máu thì văng tứ tung, ngay cả cái hộp cứu thương đẹp đẽ kia cũng bị lục đến lộn xộn

Tiếng rên nhẹ làm cô giật mình, Hạ Phong vội ngồi đầu dậy, quay quay xung quanh trong khi mắt còn nhắm tịt. Từ Thiên nhìn cô, cô bấy giờ mới ý thức được mình đang ở trong nhà người lạ, trong 1 phòng, trên 1 giường. Hạ Phong liền ngồi thẳng dậy, nhìn anh 1 lượt từ trên xuống dưới. Có lẽ vết thương đã hết chảy máu, cũng may thật. Cô thở phào nhẹ nhõm, nhìn anh còn ngồi được, tính ra cũng chẳng phải có thương tích gì bên trong

- Anh không sao chứ giám đốc? Anh thấy trong người thế nào rồi?

- Ừm - đáp lại anh cũng chỉ có 1 từ, anh không quen miệng cảm ơn người khác. Nhưng hôm qua quả thực cô đã cứu lấy cái mạng này của anh

- Vậy rất tốt. Hôm nay người giúp việc nhà anh có đi làm không? - Từ Thiên nhìn đồng hồ, mới 5 giờ sáng

- Không - anh bước 1 chân xuống giường

- Anh đi đâu thế? Vẫn còn vết thương - Hạ Phong giữ tay anh lại

- Tôi muốn đi vệ sinh - anh mang chất giọng khàn khàn vừa mới ngủ dậy nói

- À..... - Hạ Phong xấu hổ, vội rút tay lại gỡ đầu - vậy tôi....tôi xuống nấu thứ gì đó cho anh ăn nhé?

- Tùy cô - Từ Thiên đi cà thọt đến phòng vệ sinh. Hạ Phong cũng không muốn ở trong cái không khí ngai ngùng này mãi nên chạy 1 mạch xuống bếp

Cửa vừa đóng, Từ Thiên liền lục lọi, chạy tới ấn ngay điện thoại “Thông báo ngay cho tất cả người làm, hôm nay không ai được đến nhà tôi. Được nghỉ hết!”. Nói xong, anh liền cúp máy, miệng nở nụ cười gian xảo. Thật may mắn vì hôm nay bản thân không có ngủ nướng như mọi ngày. Không biết tại sao, nhưng hôm nay anh muốn ở cùng cô cả ngày

Bạn đang đọc truyện *Hận Không Thể Ngừng Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Trả nợ

Từ Thiên tựa người vào cửa bếp, ngắm nhìn tư thế người con gái còn mặc nguyên bộ đồ nhếch nhác tối qua đặt 2 tô cháo lên bàn. Anh chậm rãi ngồi xuống ghế. Vết thương vẫn còn khiến anh phải vuốt xoa, cũng may chân còn chưa đến mức tàn phế. Anh ăn muống đầu tiên, cũng không tệ, ăn cũng rất vừa miệng. Mỗi lúc anh bệnh, người làm nấu cháo thường rất nhạt, anh ăn được muống thứ 2 liền bỏ lên lầu. Từ Thiên ăn tiếp muống nữa

- Cô không hỏi tôi cháo thế nào sao? - anh rất ngạc nhiên. Cô thường hay xấu hổ, ngại ngùng, nếu nấu đồ ăn cho giám đốc anh, hẳn là rất muốn biết cảm nhận

- Với tính tình của anh, nếu dở hẳn đã chê lên chê xuống rồi - cô vừa ăn vừa trả lời bình thản

- Ha... - Từ Thiên ôm bụng cười. Cô gái này từ khi nào lại tự tin đến vậy. Nhưng anh cũng không phủ nhận cô nói rất đúng - Cũng không hỏi tôi tối qua có chuyện gì sao? Mà Minh Triết đâu?

- Tôi không nghĩ mình nên biết chuyện này. Tối qua tôi nhận được điện thoại của phó tổng, sau đó liền đến đây, anh ấy giao anh cho tôi rồi đi mất

- Vậy sao..... - Từ Thiên sờ sờ môi, đắm chiêu suy nghĩ

Tối qua, đi tiệc gì đó, quả thực là thất sách. Bị bọn xã hội đen đuổi riết đến tận khuya. Cho dù anh và Minh Triết cố gắng gượng cũng chỉ làm vài tên nằm bất động, và lại còn bị thương không ít. Cũng may hắn nhanh trí, liên lạc với anh em, nhanh chóng đưa anh về nhà trước. Còn bây giờ, có lẽ đang nằm ở cái bệnh viện chết tiệt nào đó để dưỡng thương rồi. Mà đúng thật ông trời vui tính, cái hôm đó lại là ngày nghỉ của bọn người làm, còn bác sĩ tư của anh cũng đi du lịch châu Âu, thành ra Minh Triết chỉ biết liên lạc với cô

Mà anh thấy chuyện này cũng rất tốt. Không ngờ cái người tưởng chừng vô dụng này có thể chữa được vết thương cho anh, còn giải quyết mọi chuyện rất gọn gàng khi không có ai chỉ dẫn, nấu đồ cũng rất vừa miệng. Anh quả thực đã biết thêm được một chuyện thú vị. Từ Thiên cười mỉm rồi 1 mạch ăn hết cháo trong tô

- Cô làm gì vậy? - Từ Thiên nhìn cô cầm cây lau nhà ra giữa phòng

- Lau nhà, ở đây có đầy máu của anh này - Hạ Phong nghiêm nhiên cho rằng đây là việc mình nên làm, không đợi anh cho phép, cô làm tiếp việc của mình

Nhìn cô vất vả từ lúc thức giấc đến giờ anh cũng không nỡ. Rồi Từ Thiên nhìn xuống bộ trang phục nhìn chẳng ra thể thống gì của cô thì ngửa mặt. Thôi

coi như anh trả ơn cho cô cả tối qua đã chăm sóc cho mình nữa

Hạ Phong nhìn anh đi lên lầu rồi thở dài. Tối qua, cô.....cô có 1 suy nghĩ....Tối qua, trong lúc ngủ mơ, anh đã lên tiếng nói gì đó. Nhưng quả thực cô nghe không rõ. Nếu cô không.....nếu cô không ghé tai vào nghe kĩ. Hạ Phong lắc đầu mình. Có lẽ đó là người tình cũ của anh. Người nước ngoài sao? Tên đẹp thế cơ mà. Laveria! Không hiểu sao cô lại thấy thất vọng vô cùng. Người như giám đốc đại nhân, nhà đẹp, người đẹp, còn có sự nghiệp, đương nhiên những người bên cạnh anh hẳn là rất kiệt xuất

Nhưng còn cô thì sao? Cái gì cũng chẳng có. Thật đáng thất vọng mà Triệu Hạ Phong. Ngoài bản tính nhút nhát ra cô chẳng có gì hết. Cô thấy mình thật là tui thân quá đi. Tốt nhất là nên quay lại làm cô nhân viên, phục vụ, osin hay gì đó của anh cũng được. Cứ âm thầm cắn răng mà vượt qua quãng thời gian này đi- Mấy người..... - Hạ Phong nhìn mấy người mặc đồ màu sắc rực rỡ, kéo theo mấy dây quần áo vào nhà. Cô đang lau nhà cũng phải lùi ra 1 bên - Giám đốc..... - Hạ Phong nghe tiếng bước chân trên cầu thang thì quay đầu. Vừa lúc sáng còn mặc đồ thường ở nhà, bây giờ liền khoát vào vẻ ngoài hào nhoáng cùng bộ đồ vest mới toanh kia, cứ làm như mình rất bình thường

- Chọn vài bộ mặc đi, nhìn cô toi tà quá! - Từ Thiên dứt tay vào túi quần, đứng cạnh cô, lướt mắt nhìn qua những bộ trang phục kia

- Tại sao lại không ra ngoài mua?

- Cô muốn để người ngoài biết cô vừa giết người sao? Nhìn bộ đồ đầy máu của cô kia.... - anh tặc lưỡi cho sự ngây thơ thiếu suy nghĩ của cô

- À.....nhưng mà, anh còn bị thương..... - không phải anh thay đồ để ra ngoài đấy chứ?

- Tôi đến bệnh viện. Chọn nhanh nhanh rồi đi. Mà thôi, mấy người chọn giúp cô ấy luôn đi. Khoảng tầm 10 bộ gì đó, đại đi cũng được. Còn cô, nhanh lên thay đồ rồi đi - phiền phức khi phải đứng đây quá lâu, Từ Thiên huơ tay rồi thẳng lưng đi ra xe ngồi đợi

Mặc dù anh biết trang phục của phụ nữ hẳn là rất nhiều sự lựa chọn, một số bộ toát lên được vẻ kiêu sa, nhưng có 1 số bộ thì nhàm chán và nghèo mạc. Nhưng với cô gái này, anh chỉ thích thấy cô mặc váy đầm thôi. Bởi vì nhìn cô lúc này rất trẻ con, cũng rất đáng yêu, rất thích hợp với loại người đầu óc đơn giản như cô. Từ Thiên nghiêng mặt nhìn cô gái luôn thích ngắm cảnh qua cửa sổ xe này, gió làm anh thấy rất buồn ngủ

Gục, Hạ Phong cảm thấy nặng nề trên vai. Thì ra là đã ngủ rồi. Về mặt này, có vẻ rất muốn ngủ thêm chút nữa đây. Nghe đồn anh rất thích ngủ, không ngờ là thật. Ngủ trông anh thoải mái hơn, thả lỏng hơn, không phải trưng bộ mặt bất nạt ra trước mặt cô. Dần dần, Hạ Phong cũng không còn sợ giám đốc đại nhân nữa. Thật kì lạ!

- Biết ngay là cậu đang ở đây - Từ Thiên ngồi dựa ghế đệm. Minh Triết đang đọc tạp chí cũng ngẩng mặt lên mỉm cười

- Còn dẫn theo người? - hần liếc ra ngoài cửa, thấy cô vẫn còn đứng đợi

- Là tối qua cậu gọi điện mà

- Ừm, xem ra rất tốt, mình không chọn làm người, lúc nhìn vào hồ sơ của cô Triệu, phát hiện cô ấy từng học qua khóa cứu thương, người bình thường hiếm khi tham gia cái này lắm. Mà cậu đã khám bác sĩ chưa?

- Vừa xong. Ngày mai Simon về rồi, khỏi lo. Còn chuyện đó.....

- Yên tâm - Minh Triết nói giọng kiêu ngạo - bọn họ làm sao qua nỗi tối đó. Chỉ làm bọn tép riu muốn trả thù vật, mình đoán người đứng sau là ai cậu cũng biết. Hơn nữa, đương nhiên ông ta cũng lắm chỉ có thể đánh tàn phế cậu, làm sao dám giết người. Sau này cũng nên biết cẩn thận hơn mới phải - lời nói của hần sắc mùi nguy hiểm

- Được rồi. Xem ra mình đã đánh giá thấp cậu nên mới đến đây. Vậy, đi đây - Từ Thiên không còn gì để nói nữa, liền đứng dậy bỏ về

- Không muốn người ta đợi lâu thì cứ nói thẳng, sao phải viện cớ tăng bốc mình này nọ.....MÀ NÀY, CÒN CÔNG TY THÌ SAO?.... - cho dù anh không trả lời, người cũng đã đi xa nhưng hần vẫn vờn cổ nói

- CÒN ANNA! - những chuyện ngoài lề anh sẽ không trả lời Minh Triết, còn chuyện công ty thì đương nhiên. Phúc Nhật 1 ngày vắng bóng 2 người đứng đầu cũng không có chết đâu

Hạ Phong lèo đèo theo sau anh từ khi rời khỏi nhà, đến khi vào bệnh viện. Cho dù cô không được vào phòng khám và phòng bệnh nhưng Từ Thiên vẫn cứ bắt cô đứng đợi. Cả buổi cô cũng chẳng nói câu nào. Vậy mà anh ta cũng chẳng thêm nói miếng nào nốt. Không lẽ cả ngày hôm nay cô cũng chỉ lèo đèo theo sau như chó theo chủ vậy thôi sao?

- A ĐÚNG RỒI! - đang ngồi trong xe Hạ Phong liền ngồi bật dậy, làm anh suýt chìm vào giấc ngủ thì cũng bị đánh thức

- Chuyện gì?

- Hôm nay tôi còn phải đi làm nữa. Mau, mau lái xe đến công ty

- Không cần. Cô nghĩ bây giờ....đến công ty là sẽ yên ổn sao? Hơn nữa còn không sợ bị phạt, bị trừ lương? - anh nhú mày, thời điểm này, đi với giám đốc, còn đòi đến công ty làm việc? Thật sự trong mắt cô, anh có chút địa vị nào trong công ty không vậy

- Nhưng mà....

- Cứ xin nghỉ đi. Lý do....ra ngoài với giám đốc....

Như vậy, đúng như vậy, số phận của cô đã được quyết định như vậy. Cho dù có gân cổ lên cãi nhau với anh cũng vô dụng. Lý sự cũng vô dụng. Cô bất lực ngồi nhìn anh nằm im lìm trong giấc ngủ sâu. Thảm rồi! Kiểu này sáng hôm sau thế nào đám nhân viên cũng lại hỏi cô như tra khảo tội phạm cho mà coi

Bạn đang đọc truyện *Hận Không Thể Ngừng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Tiếp

Cô theo chân giám đốc đại nhân vào 1 nhà hàng trên cao. Mặc dù cô cảm thấy khung cảnh này rất thích hợp khi đi vào ban đêm, nhưng mà....cũng không thể phủ nhận ở trên đây thật tuyệt

- Woa..... - Hạ Phong há hốc mồm nhìn toàn bộ thành phố chỉ nằm dưới tầm mắt của mình mà thôi. Gió thổi nhẹ lồng lộng, mang hơi ấm của ánh mặt trời tháng 12 vào từng chân tơ kẽ tóc của cô

Từ Thiên cười nhạt nhìn cô. Vô tư quá vậy. Xem ra là lần đầu tiên đến nơi như vậy. Rất phấn khích. Đây là lần thứ 3 anh đến đây. Còn đây là lần đầu tiên anh dẫn người khác đi cùng. Từ Thiên thường đến đây vào ban đêm, đặc biệt chỉ muốn ăn 1 mình, ngồi ngắm trời đêm 1 mình, như vậy có lẽ âm thanh của xung quanh và ánh sáng của đèn sẽ giúp anh đỡ thấy cô đơn hơn 1 chút nào đó

- Anh.....anh nhìn gì vậy? - Hạ Phong mãi ngắm trời ngắm đất cũng chán, dù sao đến nhà hàng thì cũng phải ăn nữa. Nhưng đến khi cô định quay lại kêu anh thì đã thấy anh ngồi nhìn cô chăm chú rồi

- Bạn ngắm đủ thứ chỗ mà cũng biết là tôi đang nhìn sao?

- Thì....biết chứ, tôi đâu có mù..... - cô áp úng, đột nhiên hỏi vậy là sao?

- Ăn gì thì mau chọn đi

- Anh.....anh mời hả? - mặc dù biết nói ra chuyện này rất ngại, nhưng dù sao cũng phải sống thực tế 1 chút. Bây giờ nói thật, cô chẳng đem tiền bên người

- Cô nghĩ cái chức giám đốc đại nhân đó là củ khoai chắc. Với lại hôm nay tôi đang trả ơn cô mà, tối qua

- À..... - cô gật gù tỏ vẻ hiểu chuyện - vậy cứ cho tôi phần giống anh là được, dù sao tôi cũng chẳng biết chọn cái gì cho ngon - cô nhún vai, nhưng không phải cô nói không có lý

Hạ Phong quay sang tiếp tục khám phá xung quanh trong khi đợi anh gọi món. Cuối cùng hôm nay cũng có 1 ngày thoải mái sáng khoái. Vừa được nghỉ làm, lại còn được ăn ngon, tối hôm qua cũng không tính là quá tệ đi. Thấy cô cứ ngồi cười mãi, Từ Thiên nghiêng đầu nhếch môi

- Đi với tôi làm cô vui thế cơ à? - anh chống cằm đó, lại bày ra vẻ mặt phong tình

- Thì....được ăn ngon, là....điều đáng mừng mà - cô cúi đầu, bậm môi nói

- Vậy sao? Vậy bạn trai của cô chắc thường phải giàu có lắm nhỉ? Thường dắt cô đến những chỗ sang trọng mà - anh đột nhiên muốn tìm hiểu về vị bác sĩ trên Thiếu Tân kia

- Không đâu. Có những chỗ không đắt tiền nhưng cũng rất ngon - cô hào hứng nói, nhưng sau đó lại thấy có gì đó sai sai - nhưng anh nói bạn trai tôi.....là ai? Anh đang nói ai vậy?

- Bạn trai cô, vị bác sĩ....

- Anh nói Thiếu Tấn á? Anh ấy chưa phải là bạn trai tôi đâu - Hạ Phong cười trừ xua tay

- Chưa phải? Vậy tương lai sẽ là bạn trai cô sao? - Từ Thiên có chút vui mừng trong lòng. Giống như cả cơ thể được thả trôi nổi giữa dòng nước, nhẹ nhõm nhất từ trước đến giờ. Anh lại hỏi tiếp

- À.....tôi cũng không biết nữa..... - cô nói với giọng hơi buồn, mắt lại sụp xuống - anh ấy nói....đợi đến khi nào tôi đủ dũng cảm để nhìn vào mắt anh ấy.....trả lời anh ấy.....

Từ Thiên không nói gì nữa. Đầu bắt đầu hoạt động. Thức ăn đưa ra, Hạ Phong tấm tắc khen ngon, còn anh vẫn bận suy nghĩ. Theo như anh điều tra, Thiếu Tấn đã là bác sĩ điều trị chính của cô suốt 7 năm rồi. 7 năm trời, đợi những 7 năm chỉ để cô nhìn vào mắt hắn ta. Chuyện thật quá vô lý! Hắn là bác sĩ, hắn là biết cô không phải là không muốn nhìn, mà là không thể nhìn. Lại đề ra điều kiện quá đáng như vậy, chắc là muốn tham lam vừa muốn có trái tim cô vừa muốn chữa hết bệnh của cô, như vậy Hạ Phong suốt đời sẽ 1 lòng 1 dạ với hắn

Còn anh thì khác, người anh nhìn chính là tấm lòng của cô, đầu phải đôi mắt cô. Mặc dù mắt của cô rất đẹp, rất có thể sẽ hút hồn người khác trong lần đầu tiên nhưng đầu thế dùng nó làm điều kiện đánh đổi. Nếu là anh, anh sẽ không đòi hỏi cô phải ép buộc bản thân làm chuyện điên rồ như vậy. Anh sẽ đợi cô đủ dũng cảm đến gần anh, anh sẽ giúp cô chữa hết bệnh, anh nhất định sẽ làm được, không cần bác sĩ nào cả

Nhưng mà cô gái này cũng thật quá ngây thơ đi. Hắn nói như vậy, cô liền chờ đợi

- Cô thật sự....thích hắn? - khiến cô chịu chờ đợi lâu như vậy, có khi nào là có tình cảm....lần đầu tiên, Từ Thiên thấy vừa hồi hộp vừa lo sợ trước câu trả lời nào đó

- Mặc dù có thể có nhiều thứ tôi không giỏi, nhưng tôi giỏi nhất chính là cảm giác. Cảm giác của tôi luôn luôn đúng và tôi tin vào nó. Và tôi nghĩ.....mình không thích Thiếu Tấn

- Ha..... - cô tròn mắt nhìn Từ Thiên bật cười. Anh lập tức che miệng mình, thu lại nụ cười - không có gì. Cảm giác rất tốt. Ăn tiếp đi! Ăn nhiều vào - Từ Thiên hí hóp mắt, cầm cùi ăn rất nhiệt tình

- Ờ....

Hạ Phong nhìn anh hào hứng như vậy, cô cũng tiếp tục phần ăn của mình. Cô có nói cũng không sai, cô không muốn làm tổn thương Thiếu Tấn, hắn đã chờ cô 7 năm. Cô cũng đã vài lần nói ra nhưng hắn vẫn cứ ngoan cố, muốn chờ tiếp. Cô cũng cho bản thân cơ hội, được mở lòng mình hơn với hắn nhưng chưa từng lần nào cô cảm thấy tim đập chân run, có cảm giác muốn gần gũi thân mật gì cả. Nếu có, đã qua lâu như vậy, không lẽ còn chưa nhận ra

Nhưng mà chắc sẽ sớm thôi. Cô sẽ sớm nói với Thiếu Tấn suy nghĩ của mình, để hắn đi tìm hạnh phúc của riêng hắn. Cô chỉ xem Thiếu Tấn như 1 người bạn, 1 người anh thân thuộc nhất mà thôi. Hắn là người thân duy nhất của cô mà. Cô vô cùng biết ơn hắn. Nhờ hắn, 7 năm trước đã kiên trì chữa trị cho cô, nếu không bây giờ có lẽ cô vẫn còn ở trong bệnh viện hằng ngày tiêm thuốc. Nhưng mà, chuyện tình cảm vốn chẳng thể miễn cưỡng được nữa. Cô đã kéo dài thời gian quá nhiều rồi

Mặc dù cô không hiểu tại sao Từ Thiên lại cười. Nhưng cô thích gương mặt lúc cười của anh. Lại làm cô càng thấy anh gần gũi hơn nữa. Thật ra, nếu hiểu rõ con người của anh, giám đốc đại nhân cũng không phải là người quá xấu. Tuy đôi lúc nói chuyện có hơi mất hứng nhưng xét về diện tổng thể, anh cũng đối xử tốt hơn với cô, nhưng chỉ là dạo này thôi

Từ Thiên không thể ngăn nổi nụ cười của mình. Cô chưa có bạn trai. Điều đó không phải rất tuyệt sao? Tên Thiếu Tấn kia cũng không phải bạn trai cô, có sao lúc trước thái độ với anh lại phách lối như vậy chứ? À, là theo đuổi người ta mà chưa được đồng ý nên nổi quạu. Thật quá tội nghiệp đi. 7 năm 7 năm với 1 người như vậy làm sao so đo được với anh. Đứng là lấy trướng chọi với đá

Càng nghĩ anh thấy càng buồn cười. Không biết tự lượng sức mình. Có lẽ mãi mãi Hạ Phong cũng không thể ngờ được anh hiện đang nói xấu sau lưng người khác ngay trước mặt cô. Đúng là tên nhỏ nhen, tự tôn vinh IQ của bản thân rồi lại đim hàng người khác. Nếu mà sau này Hạ Phong biết được con người hèn hạ này của giám đốc đại nhân, liệu có bỏ anh đi theo Thiếu Tấn điếm đạm anh tuần kia không?

Bạn đang đọc truyện *Hận Không Thể Ngừng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: 1 ngày cùng em

- Sao cô ngồi xa như vậy? - Từ Thiên nghiêng mặt nhìn cô đang rúc vào đầu bên kia của ghế sofa, tay ôm gối che mặt

- Tôi.....tôi sợ phim kinh dị..... - Hạ Phong cắn cắn môi nói nhỏ

- Thời buổi này còn có người sợ phim kinh dị sao? - theo như anh thấy, những cô gái hiện đại bây giờ không muốn dựa dẫm vào đàn ông đã tự khắc phục nhược điểm của mình. Không ngờ còn có người bị Thượng đế bỏ quên, có nỗi sợ đơn thuần như vậy. Anh cũng lắc đầu cho qua

Phim đã bắt đầu quay chậm đến phần giới thiệu. Hạ Phong vẫn ôm chặt gối. Cả 2 ngồi mỗi người 1 đầu sofa. Lần đầu tiên là cô coi phim với anh, hơn nữa lại còn coi phim phòng chiếu nhà anh, chỉ có 2 người. Tuy biết cảm giác này không đúng như cô vẫn cứ thấy hồi hộp thế nào

Cái cảm giác không đúng gì đó duy trì chưa được bao lâu. Liền có mấy tiếng hét điên cả tai cứ vang lên trong phòng. Từ Thiên vốn thích coi mấy thể loại này mặc dù gương mặt anh chẳng có chút biểu cảm nào cả. Đây có lẽ là thể loại phim ít nhảm chán nhất. Vậy mà lại bị cô gái nhỏ này làm cho mất cả hứng coi vì cô cứ hờ 1 chút cũng hét. Thậm chí còn chưa đến cảnh đáng sợ đã hét âm ỉ lên rồi

- ÁÁÁÁÁÁÁ!!!!!! - Hạ Phong nhắm tịt mắt, cắn chặt răng, vùi đầu vào trong gối - Ồ.....

Bỗng có 1 lực đạo thật mạnh kéo cô ngã nhào về bên phải. Cả người cô nằm trọn trong lòng ngực anh. Hơi thở nam tính của ai đó làm cô bất động rất lâu. Anh kéo cô lại thật gần mình, ngồi giữa sofa. Quên mất cảm giác sợ hãi, tim cô đập thình thịch như muốn nổ tung. Thấy cô cứ ngây người ra như vậy, Từ Thiên lại nói thầm “Cô hết lớn như vậy, làm sao tôi coi được. Im lặng chút đi!”

Đúng thật, Hạ Phong ngồi im thin thít. Tay anh rất lạnh, lạnh hơn cả da của cô nữa. Đây là lần đầu tiên tay anh chạm vào da thịt cô. Người Hạ Phong run lên từng đợt. Cô không hét lên, cắn bản cũng vì không còn để ý đến bộ phim đáng sợ nào đó nữa. Cho dù cảnh máu me có nhảy lên gương mặt của cô, trong mắt cô cũng chỉ có gương mặt đang chăm chú của ai đó

Có phải điều hòa trong phòng có vấn đề hay không? Tại sao tay anh lại lạnh như vậy? Hay vết thương vẫn còn thấy khó chịu. Cô đang đề lên vai anh hay sao?

- Giám đốc, vết thương.... - cô vội ngồi dậy, nhưng liền bị anh đè lại vào lòng

- Ngồi im đi, vết thương tôi không sao - anh nói vậy, nhưng cô vẫn chưa tin được. Nhưng nếu anh cố chấp, cô vẫn không động dậy

- Vậy tại sao tay anh lại lạnh như vậy giám đốc? - Hạ Phong lấy bàn tay lạnh ngắt của anh đang đặt trên vai cô xuống sờ thử. Vẫn còn lạnh

- Đây là nhiệt độ bình thường của tay tôi. Không có gì ngạc nhiên - ngay cả trước đây, Minh Triết cũng nói tay anh là thứ lạ lùng nhất trên đời. Bất kể hoàn cảnh nào đều rất lạnh - vậy cô, sưởi ấm cho nó đi....

- - Hạ Phong lại run thêm 1 nhịp nữa. Anh nói sưởi ấm là sao chứ? Cô nhìn cả 2 bàn tay của mình ôm trọn bàn tay to lớn sạm nâu của anh

Tay anh lạnh quá. Cô muốn truyền 1 chút hơi ấm cho anh, như vậy anh sẽ không còn cảm thấy cô đơn nữa. Hạ Phong nhắm mắt, áp tay anh lên má mình. Từ Thiên giật mình nhìn cô. Lúc này, quả thực anh chỉ nói đùa, không ngờ cô lại chịu làm thật. Làn da mịn màng thoa qua thoa lại làm anh thấy nhồn nhột, rất thú vị. Khóe môi anh cong lên. Bây giờ Hạ Phong đang ngồi trong lòng anh, đang nắm lấy tay anh mà áp lên má. Khung cảnh thật khiến người ta cảm động. Đột nhiên, Hạ Phong thấy bộ phim này chẳng còn đáng sợ nữa, bởi vì mỗi lần đến cảnh kinh dị, cô lại càng siết chặt tay anh hơn nữa. Vậy, tôi vào nhà đây - Hạ Phong cười mỉm chào anh. Cô lấy chìa khóa trong túi ra mở cửa - cảm Ơ.....

Đền nhà vừa bật, Từ Thiên đã cư nhiên xách mấy túi quần áo hơi sáng mua vào nhà cô. Lúc này anh nói muốn đưa cô về nhà, cô đã thấy rất ngại rồi. Bây giờ còn tự tiện vào nhà cô nữa. Mặc dù cô rất biết ơn đã ga lăng mang đồ lên giúp cô nhưng chuyện này thực quá đáng mà

- Giám đốc, đây là nhà tôi mà..... - cô lí nhí phân bua

- Cô vào nhà tôi, ăn cũng ở nhà tôi, lẽ nào tôi không được vào nhà cô lại - anh nhìn 1 lượt xung quanh. Nhà trang trí rất đơn giản, 1 tầng, 1 phòng bếp, 1 phòng khách, 1 phòng ngủ và 1 phòng tắm. Loại nhà nhìn 1 cái là thấy hết này đúng chất là nhà của nhân viên văn phòng

- Nhưng.....đàn ông vào nhà phụ nữ rất kì....

- Vậy chắc phụ nữ vào nhà đàn ông vào đêm khuya không kì? - không bao giờ. Tại sao không bao giờ cô cãi lí lại anh 1 lần vậy chứ? Hạ Phong cắn răng để cho anh tự tung tự tác vào nhà

- Vậy.....rốt cuộc anh muốn thế nào?

- Cô đã đến nhà tôi ăn....Tôi rồi, tôi đói - anh bình thản ngồi chéo chân ra lệnh, lấy 1 cuốn tạp chí nào đó ra đọc

- Nhưng nhà tôi chỉ còn mỳ tôm

- Tôi cũng không phải người kén ăn

Cái này thì là lần đầu tiên cô nghe thấy. Anh không kén ăn. Người giàu như anh lại có thể ăn được mỳ tôm, thật là chuyện lạ. Cô lặng lẽ xuống bếp nấu 2 bát mỳ tôm. Tiếng chén đĩa vang lên, cô vẫn còn nói vọng ra ngoài

- Tôi tưởng người giàu các anh không thích ăn mỳ tôm

- Người giàu thì cũng là người thôi - anh lật qua trang

- Tại sao anh không ra ngoài ăn thứ gì đó ngon ngon?

- Như vậy làm sao chứng kiến được cảnh nghèo khổ của nhân viên của mình được chứ. Nhưng đáng tiếc, tiền lương không thể tăng

“Đáng ghét, anh ta không thể nói được lời nào tử tế hay sao?”, Hạ Phong vừa mắng vừa chất nước sôi vào tô. Cô không thể nào biết được, đằng sau đôi mắt mạnh mẽ kia, là cả 1 nỗi buồn giấu rất kĩ. Cô không bao giờ biết được, ra ngoài ăn sẽ cô đơn đến nhường nào. Anh mặc dù vẫn có thể rủ Minh Triết ăn cùng nhưng hẳn luôn hẹn hò với bạn gái, riết rồi anh cũng chán rủ rê. Bởi vì cho dù ngồi trong căn nhà tồi tàn này, chỉ ăn vài gói mỳ tôm rẻ tiền nhưng tại có được không khí ấm cúng của gia đình. Làm anh day dứt không buông

- Được rồi, ăn thôi - Hạ Phong nghiêng đầu gọi anh. Từ Thiên gấp tạp chí lại, nhìn trong tủ gương đột nhiên phát hiện rất nhiều huy chương và cúp về giải

boi lội. Hân cô là người boi rất giỏi - anh cười cái gì vậy? - cô nhúu mày, thấy hôm nay anh có gì đó rất lạ

- Không có gì - anh lắc đầu rồi si sụp ăn mì tôm. Cô cũng hít hà ăn theo. Nuốt được miếng đầu tiên anh liền nói - sao mì tôm chất lượng lại tệ đến vậy?

- Là do gia vị như vậy. Với lại tôi thấy ăn cũng được mà. Anh ăn không quen thì đừng ăn nữa

- Có dở đến không thể nuốt nổi tôi cũng phải ăn, làm sao cho cô được, như vậy đồ ăn tôi cho cô coi như công cốc

- Nhỏ mọn - Hạ Phong bữu môi, vẫn không nghe lọt tai những lời này

- Ngày nào cô cũng ăn như vậy à?

- Cũng không hẳn, lúc nào đó rảnh tôi sẽ đi siêu thị

- Sau này đừng ăn những thứ này nữa....

- Sao vậy? - đang ăn cô ngẩng đầu hỏi. Từ Thiên nhìn thấy cọng mì còn lỏng thòng trong miệng cô thì phụt cười. Suýt phun hết lên mặt cô

- Hừm....ăn mì nổi mụn, tôi không thích người nào đó mặt mụn đầy ăn trưa trong phòng mình, sẽ làm tôi nôn hết đồ ăn ra mắt. Ha..... - anh nói xong lại tự cười, còn vẻ mặt của cô thật sự vô cùng khó coi

- Giám đốc, anh ăn nói sao lại quá đáng như vậy!

Không hiểu đây là lần thứ bao nhiêu cô nói anh ăn nói quá đáng rồi. Vậy mà cũng chỉ là 1 câu cảm thán mà thôi, chẳng thay đổi gì cả. Nhưng mà như vậy cô đã thấy quen rồi. Bây giờ thay đổi cũng không được nữa. Không hiểu sao hôm nay anh đặc biệt kì quái. Lúc thì nói những câu rất muốn làm cô nổi điên nhưng có những lúc đối xử với cô rất nhẹ nhàng, thậm chí có thể gọi là dịu dàng. Làm người cứng rắn như cô cũng đôi lúc không kiểm soát được nhịp tim của mình

Nhưng điều đáng vui đó là anh đã rất thoải mái với cô, ít nhất là trong lúc ăn. Không phải bàn về chuyện công việc, chỉ là những chuyện không đầu không đuôi của cô đã kéo anh vào. Vào vũng lầy mà có thể anh sẽ không thể nào thoát ra được

Bạn đang đọc truyện *Hận Không Thể Ngừng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Tiệc sinh nhật nhảm chán

Không hiểu tại sao, tối nào Từ Thiên cũng mò mẫm sang nhà cô ăn tối. Mặc dù cô đã nói nhà cô chẳng có gì ăn, nhưng anh nhất quyết ở lại, cũng không chịu ăn mì tôm, anh đưa tiền cho cô, bắt cô phải đi siêu thị mua thức ăn về dự trữ, làm Hạ Phong muốn cự tuyệt cũng khó. Muốn nói là đuổi anh ra khỏi nhà cũng không phải là chuyện không thể, nhưng cô không thể nghĩ được anh sẽ lại dùng chiêu trò gì để bắt nạt cô nữa. Ngày nào cũng phải về nhà sớm để nấu cơm, thật giống như chăm con mọn đầy mà

- Tại sao? - Từ Thiên đứng chống nạnh trước cửa nhà cô, bên trong không có 1 chút ánh sáng

- À, tôi quên nói với anh, hôm nay tôi đến bệnh viện, không cần đợi đâu

- Bệnh viện? Cô bị bệnh sao? - anh nhúu mày

- Ừm, nhưng không phải bệnh cảm cúm bình thường như anh nghĩ đâu. Thôi thì cứ tóm lại, anh ra ngoài ăn nhé! Tạm biệt....

- Alo.....Alo?.... - dám cúp máy trước cả anh. Từ Thiên dứt tay vào túi quần, chưa vội quay về, anh đứng tựa người vào cửa

Tối nay lạnh thật. Đã lâu rồi anh không nhớ cảm giác đứng trên cao khi trời đêm lạnh như thế nào nữa. Anh quên mất mình đã từng cô đơn như thế nào, thế thảm như thế nào. Cũng nhờ có cô. Cuộc sống thật đơn giản, thật chỉ muốn cùng 1 người ăn 2 bữa trong ngày là có thể cảm thấy vui vẻ. Vậy sao trước đây anh không gặp cô sớm hơn 1 chút

Là do anh, anh đã trốn tránh. Trốn tránh tất cả và chạy đến thành phố A, hơn nữa còn lôi kéo theo Minh Triết, ở đó trốn suốt mấy năm trời bây giờ mới trở về. Nghĩ lại, anh vẫn tự cười cho mình ngu ngốc. Nhưng mà.....cô đến bệnh viện chắc chắn là để gặp cái tên họ Thiếu gì đó. Chữa bệnh gì chứ, hẳn ta chính là đang viện cớ gặp cô hàng tuần. Đến cả anh còn bị gạt qua 1 bên, thậm chí anh còn thuộc lòng lịch khám bệnh của cô nữa. Vậy mà hôm nay lại sơ suất không nhớ ra

Điện thoại lại reo, Từ Thiên thờ dài thườn thượt nghe máy

- Chuyện gì?

- CHÚC MỪNG SINH NHẬT!!! - Minh Triết hét lớn trong điện thoại, làm anh còn phải để ống nghe ra xa

- Hôm nay.....

- Không nhớ hả? Hôm nay là sinh nhật cậu. Nào, mau tới đây, mình chuẩn bị tiệc cho cậu vất vả lắm đấy. Không đến đừng có hối hận nha. Nếu có cô Triệu ở đó thì nhớ rủ đi luôn nha. Để mình nhắn địa chỉ cho - Minh Triết nói 1 tràng rồi cúp máy. Không lâu sau lại có tin nhắn tới

Từ Thiên cười lạnh rồi rời đi. Anh quên mất hôm nay là sinh nhật mình. Nói đúng hơn, mọi năm anh đều không nhớ. Không hiểu tại sao lại buồn như vậy. Thất vọng, cũng rất uất ức. Hôm nay cô lại đi khám bệnh đến tận tối mới đi về, không thể đến tiệc cùng anh và Minh Triết. Anh thật sự chẳng có động lực để đến đó chút nào

Tiệc sinh nhật gì chứ? Giống tiệc chính trị thì hơn. Tên này chuẩn bị chu đáo từ lúc nào vậy? Hắn là biết anh chán ghét lại còn bày trò. Minh Triết đứng ở xa vẫy tay, cười tươi rồi. Đúng rồi, năm nào hắn ra cũng rất hăng hái trong vụ này. Tiếp sau hắn, cả phòng cũng vỗ tay náo nhiệt, hoan nghênh chúc mừng anh. Trong khi Từ Thiên còn bày về mặt cứng nhắc, Minh Triết đã lôi anh lên sân khấu, đứng cạnh chiếc bánh sinh nhật- Nói vài lời đi - hắn thúc tay anh. Từ Thiên nhìn xuống dưới, rồi cầm lấy mic

- Cảm ơn mọi người đã đến chúc mừng sinh nhật tôi hôm nay. Mong mọi người hôm nay hãy tận hưởng hết mình! Cảm ơn - anh chẳng còn biết nói gì hơn, nhưng tiếng vỗ tay vẫn vang lên ào ào

Minh Triết lại kéo anh đến chỗ có mấy cô gái xinh đẹp muốn làm quen. Bọn họ chủ yếu muốn vây quanh anh, không muốn cái mặt tiền này cũng muốn cái gia sản kết quả của anh. Mọi người, doanh nhân, tiểu thư, đối tác, rất đông người. Rất náo nhiệt, Minh Triết cũng cười nói rất vui vẻ. Nhưng không hiểu sao anh vẫn cứ thấy lạc lõng nơi này. Cảm thấy trái tim không thể lấp đầy được nữa

Mùi nước hoa từ người của những cô gái này càng làm anh đau đầu. Anh sớm rời khỏi đám đông, ngồi 1 mình bên bàn buffet, uống rượu. Những cô gái gọi chuyện với anh đều bị anh từ chối khéo nếu không muốn nói là ghét. Cả người anh bắt đầu ngà ngà say. Có chút buồn ngủ. Sao trong đây lại nhiều người quá vậy?

- Hóa ra cậu ở đây à? - 1 người đàn ông cũng trạc tuổi anh, cổ thắt 1 chiếc khăn màu tím, miệng nở nụ cười vô cùng đều đặn. Minh Triết liếc qua lấy người nào đó, nụ cười cũng lập tức dập tắt. Nghe người gọi, Từ Thiên nghiêng nghiêng đầu nhìn hé

- Cậu.....sao lại ở đây? - nghe giọng có vẻ như là sắp say rồi

- Sinh nhật cậu mà, cho dù tôi ở bán cầu bên kia cũng phải bay về đây chứ

- Có khách không mời mà đến sao? - Minh Triết cười giả là đi tới - ở đây không hoan nghênh cậu

- Ok ok, tôi biết mấy cậu muốn đuổi tôi đi rồi. Nhưng mà.....tôi chỉ muốn nói vài lời với Từ Thiên thôi mà..... - hắn ta cười điệu bộ rồi cúi xuống nói nhỏ với anh, chuyện mà Minh Triết không thể nghe được trong buổi tiệc ồn ào như thế này - tôi đến nói cho cậu biết, dạo này....Thiên Ân điện thoại cho tôi hơi nhiều đấy, nói cô ấy rất nhớ cậu.....

Nghe đến đó, Từ Thiên coi như hoàn toàn tỉnh rượu, anh ngồi ngẩn người ra. Hắn ta lại cười xảo quyệt, trở về tư thế đứng ban đầu. Minh Triết nhìn anh thần thờ rồi bắt đầu nới câu

- Này, cậu lại nói linh tinh gì đó?

- Không có gì.....à mà tôi nghe nói, cậu có đồ chơi mới rồi phải không Từ Thiên. Là nhân viên trong công ty, thích chơi hàng đơn giản sao? Khẩu vị đặc biệt thật đấy. Nhưng mà tôi nhắc cho cậu nhớ..... bị lừa nữa bây giờ

- Này, TÈ VĂN THOẠI, CẬU ĐỪNG CÓ QUÁ ĐÁNG. CÚT NGAY CHO TÔI! - mọi người vì tiếng hét của Minh Triết mà giật mình. Trong khi đó, Văn Thoại đã đi xa mới tiếng cười ngạo nghễ - cậu.....cậu.....

- Không sao đâu. Hắn ta chỉ dọa mình chút thôi. Cậu đi chơi chút đi - Từ Thiên vẫn cười cho qua, hươ hươ tay đuổi Minh Triết đi

Minh Triết vật vờ 1 tay đỡ Từ Thiên, 1 tay đỡ người con gái người mặc thiếu vài bước ra từ phòng tiệc. Mọi người đã về hết, có sao lại lôi ra cô gái nhìn qua chẳng giống tiểu thư đài cát chút nào, nhìn giống gái nhảy trong quán bar thì hơn. Dù vậy, là đàn ông, Minh Triết chẳng thể để cô gái này ngoài đường mà không quan tâm. Riêng Từ Thiên thì.....rất xin lỗi, nhưng hôm nay sinh nhật anh, hắn lại chẳng thể đưa anh về nhà được. Sẵn có men rượu trong người, Minh Triết rút điện thoại ra gọi.....

Hạ Phong bị tai, ôm gối, lăn lộn với mền trên giường thế nào cũng không ngăn nổi chuông điện thoại reo liên hồi. Không phải kẻ nào lại mất nhân tính đến nỗi phá rối giấc ngủ đêm khuya của cô chứ

- Alo..... - cô nghe máy với giọng lè nhè -hà?.....CÁI GÌ? Khoan đã, chờ....alo.....ALO??

Hạ Phong ngồi bật dậy. Bấm số gọi lại nhưng thuê bao, cô lại gọi lại, nhưng rồi cũng thuê bao. Động tác diễn ra hơn chục lần nhưng cũng chỉ có 1 kết quả. Hạ Phong lật chăn, vội chạy đi thay đồ. Tất cả những gì cô mang theo ra khỏi nhà cũng chỉ là 1 câu nói của Minh Triết “Từ Thiên có chuyện. Cô đến địa chỉ.....”. Không phải “chuyện” mà hắn nói lại giống như hôm trước chứ

1 bước thành 2 bước, Hạ Phong chuyển từ đi thành chạy, rồi chạy rất nhanh. Cô bắt chấp cả thời tiết lạnh giá chạy đến khách sạn XXX. Trên người chỉ khoát chiếc áo dạ và khăn quàng cổ mỏng manh, cô bắt taxi, cả người nóng ran mang theo hơi thở gấp rút. Anh nhất định không được có chuyện, nhất định phải kiên trì ít nhất là cho đến lúc cô đến. Hạ Phong nắm chặt tay, miệng không ngừng kêu tài xế chạy nhanh đến nỗi chính cô cũng bị la rầy

Hạ Phong khẩn trương nhìn phía trước nhưng tất cả những gì cô thấy cũng chỉ là 1 mảng đen. Xe vừa dừng, cô đã vội chạy ra đến suýt nữa quên mất trả tiền. Chỗ này rộng quá, cô biết đi đâu tìm anh bây giờ? Vừa bước đi, cô vừa xoa xoa tay phì phò thờ, làm ấm cơ thể 1 chút. Lùi sau vài bước, cô thấy phía trước khách sạn không có bóng người liền chạy ra phía sau

- Giám đốc! - vừa thấy anh ngồi im khô, gật gù trên bồn hoa ngoài khách sạn, cô vội vàng chạy tới - anh.....anh không sao chứ? - cô vội sờ mặt anh, mặt anh lạnh ngắt, tay anh lại càng lạnh hơn. Từ Thiên ngồi co ro chống chọi với cái lạnh. Nghe giọng nói quen thuộc, anh ngẩng mặt, đôi mắt mờ hồ buồn

- Ừm....Hạ Phong.....?? - anh nheo mắt nhìn, giọng vô cùng dịu dàng

- - lần đầu tiên nghe anh gọi cô bằng tên như vậy, có chút không quen. Hạ Phong liền bị dọa cho 1 trận, nhưng ngay sau đó liền đứng dậy - để tôi đi gọi taxi, anh say rồi - cô vừa đứng dậy, liền bị anh kéo ngồi xuống lại. Thật.....người thì không tinh táo nhưng sao lực tay lại mạnh như vậy

- Không được.....đi

Bạn đang đọc truyện *Hận Không Thể Ngừng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Có phải là một sai lầm?

- Không được đi - nghe thì có vẻ buồn cười, nhưng nghe giọng của anh chẳng giống người say rượu chút nào. Anh đang phê thuốc sao?

- Anh sao vậy? Có chuyện gì.....

- Hôm nay, là sinh nhật tôi..... - anh bày tỏ nỗi uất ức của mình, mắt nhắm mắt mở - quà.....

- À.....ra hôm nay là sinh nhật anh à? - vậy mà cô không biết - dù có hơi muộn nhưng mà.....cũng chúc mừng sinh nhật anh. Còn quà.....tôi không biết nên tặng anh cái gì hết - nói cũng phải, anh chỉ dùng đồ mặc tiền, mà cô làm gì có tiền mua những thứ xa xỉ đó

- Không.....quà..... - anh lắc đầu liên tục

- Tôi thật sự không có tiền mua quà mặc tiền cho anh đâu giám đốc. Hay là ngày mai..... - cô chưa nói xong câu, người Từ Thiên liền không tự chủ ngã nhào về phía trước, làm cô phải vội vàng đỡ lấy - giám đốc, giám đốc, anh còn tỉnh đó không? - hơi thở nồng nặc của anh phả vào da mặt cô, ảm áp, nhưng cũng có mùi, anh thật sự say rồi

- Quà của tôi, sinh nhật này,..... - nghe anh cứ liên tục đòi quà, lại không cho cô đi gọi taxi, Hạ Phong cũng hết cách, đành ngồi im, đỡ anh ngồi thẳng dậy - chỉ cần cô là đủ. Sinh nhật của tôi.....cô chỉ cần ở bên cạnh tôi là đủ rồi

- Anh nói.....anh nói thật hả? - Hạ Phong sững sờ. Đôi mắt anh chứa đựng sự chân thành chưa từng có. Có lẽ bây giờ ở trước mặt cô đây không phải là giám đốc Phúc Nhật gì đó hay tìm trò bắt nạt cô, mà chỉ là đứa trẻ Tạ Từ Thiên rất khao khát tình yêu thương mà thôi. Cô đã nghĩ như vậy đấy

- - Từ Thiên không nói gì mà chỉ ngoan ngoãn gật đầu, miệng mỉm cười - Thật.....Hạ Phong.... không thích Từ Thiên hay sao? - giọng nói nũng nịu của anh làm cô phát ngượng. Lòng ngực nhấp nhô liên tục, cô đoán tác dụng của rượu đã biến anh thành người thế này. Nhưng cô lại thấy con người kì quái này lại đáng yêu 1 cách lạ kì

- Không phải vậy đâu

- Vậy tại sao sinh nhật Từ Thiên, Hạ Phong lại đi với người khác? - cô bất ngờ trước câu hỏi của anh. Tại sao rõ ràng anh là người không tinh táo, lại giống như càn khôn biến cô trở thành kẻ ngốc thế này

- Thì tại....tôi không biết hôm nay sinh nhật anh. Hơn nữa, anh nói giống như tôi phản bội anh không bằng. Đi đâu....là chuyện của tôi - mặc dù không phải là cô muốn nói vậy, nhưng sự thật, anh và cô chẳng là quan hệ gì cả

- Hôm nay, tôi rất buồn chán..... - anh cúi đầu, tay xoa xoa vào nhau. Chưa bao giờ, thậm chí ngay cả trong tiềm thức, cô cũng chưa từng nghĩ rằng anh sẽ có bộ dạng cún con này. Đây có thật là giám đốc mà cô từng biết hay không?

- Tại....tại sao vậy? - thật không may, vẻ mặt đáng yêu này của anh lại khiến cô đỏ mặt

- Tại vì tên kia cứ bắt tôi đến buổi tiệc nhảm chán kia. Tôi rất ghét. Tôi chỉ muốn ngủ thôi

- Ha..... - Hạ Phong bật cười khúc khích. Đúng là quá trẻ con đi. Ai đời tiếc sinh nhật của mình mà chỉ muốn ngủ chứ

Nhìn Hạ Phong cười, rồi lại cười, Từ Thiên lại 1 lần nữa bị làm cho động lòng. Anh chậm chậm đưa tay sờ lên da mặt của cô, nơi mà anh rất muốn chạm vào, rất muốn thỏa sức mà bẹo. Cô ngưng cười, cảm thấy nhồn nhột nơi.....đầu môi.....”Giám đốc đại nhân à.....tại sao anh lại hôn tôi?”“. Đó là câu hỏi duy nhất của cô lúc đó. Tại sao.....anh lại hôn cô? Càng hôn, Từ Thiên lại càng không thể nào dứt ra được. Cả cơ thể cô không giữ lại được, liền bị anh ôm trọn vào lòng. Thật lạ là, cô 1 chút sức phản kháng cũng không có. Hay nói cách khác, ngay từ ban đầu, cô đã không ghét nụ hôn này rồi

Cho đến cả 2 đều không thờ nổi nữa, trong miệng cô còn lưu lại chút hương rượu quyết rũ. Nhìn gò má ửng hồng lên vì lạnh của cô, Từ Thiên càng thỏa mãn mà nở nụ cười

- Hạ Phong, đừng ghét bỏ tôi có được không? Tôi sợ lắm,....sợ rằng 1 ngày nào đó.....bản hợp đồng đó sẽ không giữ chân em được nữa.... - Từ Thiên ngẩng đầu lên vai cô, có lẽ anh đã ngủ mất rồi

Hạ Phong cười nhẹ, rồi sau đó đỡ anh về nhà. Lòng còn mãi không thể quên được nụ hôn tối đó. Tại sao cô lại như vậy chứ? Tại sao? Đáng lí ra lúc đó phải đẩy anh ra mới phải. Rằng việc làm này là sai trái. Nhưng mà dù sao.....đây cũng là nụ hôn đầu của cô. Có phải quá muộn rồi hay không? Người đã gần gũi như cô rồi

Cô phát hiện giám đốc đại nhân của mình khi uống rượu, sẽ trở thành 1 đứa trẻ thích giận dỗi vô cùng đáng yêu. Đáng yêu đến mức khiến cô tim đập chân run, khiến cô cũng trở thành 1 đứa trẻ hư, kiêu nhả mà chiếm lấy nụ hôn của anh khi anh chưa cho phép

Càng nghĩ Hạ Phong càng thấy bản thân không có lối thoát. Cô thờ dài, nằm thườn thượt ra bàn. Người làm mời cô ăn sáng cô cũng từ chối, thật chẳng còn tinh thần gì cả. Cô phải về nhà thay đồ rồi đi làm mới được. Vài ngày trước cô còn bận tối mắt tối mũi với si-can-đan giám đốc. Cái gì mà xin nghỉ phép với cái lí do đó chứ

Dù vậy, đồng nghiệp cũng chúc cô sớm trở thành bà Tạ. Làm ơn, cô chưa bao giờ mơ đến vị trí đó. Hơn nữa, cô không nghĩ giám đốc là thật lòng với mình. Dù sao nhìn vào bất kì phương diện nào, cô cũng hoàn toàn thua thiệt người khác. Nhưng mà bọn họ nói cô cứ thẳng tiến, có khi gạo nấu thành cơm cũng được. Đương nhiên là không, cô đâu phải loại phụ nữ dễ dãi đó

Nhưng lí do chính để họ động viên cô như vậy, cũng chỉ vì nhờ cô mà bọn nhân viên nữ sảnh chọe kia mới bị xử lí 1 trận nên thân. Cô cũng quên mất chưa hỏi chuyện này, lần đó, anh xử trí như thế nào? Nghe đồn Anna đã chuyển bọn họ sang chi nhánh nào đó rồi. Còn có người nói, họ đã bị giám đốc đích thân sa thải. Còn có người nói, bọn họ tự động đã cao chạy xa bay, không bao giờ quay trở lại đây nữa. Nghe qua thật là đáng sợ

- Cô dậy rồi à? - vừa bước xuống nhà, Hạ Phong liền gặp mặt anh đang ngồi trong phòng bếp đọc báo. Nhìn trang phục, có lẽ sáng nay anh lại định không đi làm

- Ừm.... - cô cắn cắn môi, gật đầu - vậy tôi đi trước - Hạ Phong cúi đầu quay lui

- Khoan đã.... - Từ Thiên đặt tờ báo xuống - tối qua, cảm ơn cô - mặc dù rất ngượng miệng, nhưng anh không thể không nói

- Ừm, không sao đâu. Việc nên làm mà. Nhân viên phải có trách nhiệm đảm bảo an toàn cho giám đốc chứ?

- Vậy sao..... - Từ Thiên hừ lạnh, giọng có chút không vui. Thì ra chỉ là quan hệ cấp trên và cấp dưới. Thì ra trong mắt cô, anh luôn luôn chỉ là giám đốc Phúc Nhật ngang tàng mà thôi - vậy lần trước cũng.... - tuy nhiên anh vẫn chưa tin, vẫn muốn nghe cô trả lời lại. Từ Thiên nhìn cô day dứt

- Lần trước cũng vậy, đối với tôi, anh chỉ là cấp trên, không hơn.....không kém.... - Hạ Phong nói tiếp

- Có xe ở ngoài, sẽ chờ cô về

- Vậy hẹn gặp anh ở công ty

Hạ Phong nhận ra điều khó xử, thái độ hời hợt của anh làm bước chân cô chậm lại. Nhưng cô.....cô không thể nào quay đầu được nữa rồi. Khoảnh khắc cô nhận ra mình cư xử 1 cách khác lạ, khác hoàn toàn trước đi đối với anh, cô biết mình đã gặp rắc rối. Là đã thích anh rồi sao? Hay không phải, hay là.....hay là.....cô rất muốn tìm ra 1 cái lí do khác, lí do nào đó khiến cô rất muốn ở cạnh anh một chút, lại một chút nữa

- Laveria, cô ấy không cần tao.... - Từ Thiên chau mày, rồi lại dẫn ra, ngón tay vuốt từng lọn lá màu xanh

Anh cầm bình nước xịt cho Laveria vài cái rồi bỏ xuống, nắm tay siết chặt đến nỗi gân tay nổi lên từng đợt. Chẳng lẽ tiền tài và những thứ khác không đủ thu hút cô dù chỉ 1 chút, không cần suy nghĩ liền trả lời ngay như vậy, không sợ hối hận hay sao? Mà không, là anh muốn cô toàn tâm toàn ý với anh mà không phải là những thứ kia mới phải

- AAAAAA!!!!!! - Từ Thiên điên cuồng lật đổ bàn trà trong nhà kính. Chậu Laveria rung lên. Anh thét lên chỉ vì 2 chữ “tại sao”

Tại sao cô lại không nhận ra? Tại sao cô lại ngốc như vậy? Tại sao lại thẳng thắn như vậy? Tại sao lại vô tâm quá vậy? Tại sao.....tại sao ai cũng muốn rời bỏ anh mà đi? Từ Thiên ngồi bệt xuống đất. Anh siết chặt nhúm tóc trong tay. Nước mắt không kiểm soát nổi lại làm nhòe đi mắt anh. Từ Thiên nghiêng răng ken két. Muốn tự tay kết liễu ngay cái cuộc sống nhảm chán này đi

Bạn đang đọc truyện *Hận Không Thể Ngừng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 25: Bạn mới

- Vẫn không đi làm? - Minh Triết tròn mắt nhìn Anna lí nhí
- Vâng. Đã là ngày thứ 3 rồi. Tôi có nên... - hấn đưa tay ngăn lại
- Để tôi. Tên này chắc là bị tâm bệnh rồi đây - hấn bỏ tập hồ sơ xuống bàn rồi lập tức rời đi

Minh Triết đang hí hục đánh xe ra thì thấy Hạ Phong đang ngồi trong quán cafe nói chuyện với.....với Văn Thoại. Cái tên khốn nạn? Còn dám tiếp cận Hạ Phong. Kì này hấn không nhúng tay vào là không được rồi

Dừng ngay xe trước quán, Minh Triết đi thẳng vào cầm tay Hạ Phong lôi đi. Cô giật bắn mình nhìn phó tổng với bộ mặt hung tợn trừng mắt cảnh cáo Văn Thoại rồi không nói lời nào liền đưa cô rời đi

Điều hòa trong xe bị hư hay sao? Tại sao cô vẫn thấy lạnh như vậy?

- Ừm.....phó tổng, anh.....anh sao vậy? - nghe tiếng Minh Triết với nhớ còn có cô bên cạnh nên cười
- À không có gì. Tiểu Phong.....à anh gọi em là tiểu Phong được chứ?
- Không thành vấn đề
- Từ sau hôm đó, Từ Thiên không có chuyện gì bất thường chứ?
- Em nghĩ là.....không.... - cô cúi đầu lí nhí
- Không biết thế nào mà cậu ta nghỉ làm 3 hôm nay rồi....
- 3 hôm??!?! - hấn chưa nói hết câu, cô liền hỏi lại
- Ừ.....ừm..... - xem ra là chuyện 2 người. Cuối cùng cũng có chuyện, nhìn kia, chắc chắn cô gái này rất để ý anh, vậy mà còn làm như không có chuyện gì. Đúng là có gian tình

Minh Triết không nói gì thêm, hấn dừng xe bên dưới cầu

- Anh.....anh muốn làm gì?
- Anh.....tiểu Phong..... - Minh Triết tháo dây an toàn, quay hấn người qua nhìn cô - anh hỏi em, em nhất định phải trả lời thật lòng
- Ừm.... - dù còn ngập ngừng nhưng cô cũng miễn cưỡng gục đầu
- Em có xem anh là bạn tốt hay không?
- Tất nhiên rồi - cô không ngờ, phó tổng còn coi cô là bạn nữa
- Vậy tốt quá! Vậy....em có thích Từ Thiên không?
- Em.... - đến câu thứ 2, cô không biết phải trả lời như thế nào. Chuyện này thật quá khó xử với một cô gái như cô. Minh Triết hiểu điều đó, nên hấn nói tiếp
- Không trả lời cũng không sao. Nhưng là bạn nó, anh chỉ cần liếc mắt cũng biết, là nó thích em, rất thích là đằng khác
- Anh.....anh nói chuyện này với em làm gì? - Hạ Phong cup mắt xuống. Dù sao cô cũng chẳng tin chuyện này
- Sao em nói nghe hơi hột thế? Em không có cảm giác gì với nó à? - Minh Triết có đánh chết hấn cũng không tin cô không thích Từ Thiên. Trừ khi đã có người khác
- Em....nhưng mà.....nhưng anh biết không? Thích không thể chỉ nói thích là thích được, hướng hồ là giám đốc. Anh ấy có tất cả, nhưng lại đối với em như vậy, có thể anh ấy chỉ là nhất thời mà thôi - cô cố nén nước mắt trào ra- Em nghĩ cậu ta là người thích chơi đùa với phụ nữ sao? Chỉ là một số tổn thương trong quá khứ, Từ Thiên đã bỏ mặc cuộc sống ở đây. Đi cùng anh đến thành phố A mấy năm trời, trái tim cũng trở thành đá rồi cũng nên. Nhưng em, anh không biết tại sao, cậu ta lại để ý em đến vậy. Mặc dù anh thừa nhận, đối với những cô gái khác, em không có gì nổi trội. Nhưng có lẽ em đã

giúp Từ Thiên mở cửa trái tim mình, đưa cậu ấy trở lại cuộc sống nhiệm màu này

- Em biết chứ, em biết anh ấy không phải loại người đó. Nhưng mà.....em vốn không thể tin được, hơn nữa, em còn có bệnh.....

- Bệnh đó thì không sao hết - Hạ Phong tròn mắt nhìn hẳn - Anh biết. Từ Thiên cũng biết. Em tưởng cậu ta mù hay sao?

- Anh ấy biết mà vẫn.....

- Phải. Cậu ta thật sự điên rồi. Biết suốt đời có thể em sẽ không thể nhìn cậu ta đắm đuối đầy yêu thương, để cho cái bộ mặt mà cậu ta luôn tự mãn trở nên vô dụng, vậy mà vẫn cứ vậy đây. Em xem..... - Minh Triết không muốn ép buộc cô, hẳn chỉ muốn nói cho cô 1 số chuyện, nhưng vẫn có 1 số chuyện cô nếu có đủ can đảm, thì nên hỏi anh thì hơn - anh không hi vọng em cảm thấy áp lực về chuyện này. Anh chỉ muốn nói, nếu Từ Thiên đã vì em mà mở lòng thì có hay chăng.....em cũng nên cân nhắc 1 chút.....

Hạ Phong thả mình lên giường, 2 mắt giương giương nhìn trần nhà. Lời nói của Minh Triết cứ văng vẳng trong đầu cô. Có thật.....anh biết về bệnh của cô. Nhưng chẳng lần nào anh nói điều đó với cô cả, anh cũng không đề cập gì đến chuyện nhìn hay không. Đúng hơn, anh chưa hề quan tâm đến chuyện đó. Nhưng giám đốc đại nhân thật giống như 1 dấu chấm hỏi lớn nhất đối với cô. Anh đã từng bị tổn thương trong quá khứ. Cô biết, nhưng không biết đó là chuyện gì. Cô chỉ nhớ tới hôm sinh nhật, cô đưa anh về nhà, anh đã mệt mỏi đến nỗi trong mơ cũng khóc nức lên, miệng luôn lên tiếng gọi “ba.....mẹ”

Lúc đó, tim cô như bị kim đâm vào, khó chịu không thể nào lí giải nổi. Nhìn anh khóc mà cô cũng muốn rung rung nước mắt theo. Nhìn anh đau khổ như thế, cô thấy bản thân cũng muốn gánh vác nỗi đau ấy cùng với anh. Nhưng trước cả chuyện đó, cô còn không biết mình có tư cách đòi hỏi anh hay không? Có phải những gì cô và Minh Triết nghĩ chỉ là ảo tưởng hay không? Bởi vì chuyện đó vốn thật không thể nào xảy ra được

Cứ nghĩ đi nghĩ lại, nghĩ thế nào Hạ Phong lại tự cười vào mặt mình, cho mình là ngu ngốc. Nhưng mà, cho dù biết trước sự thật rằng anh không thích cô, đã cố gắng để bản thân nghĩ như vậy, nhưng mà thật sự.....tim cô rất đau. Thất lại từng hồi khiến cô phải bật khóc như 1 đứa trẻ. Từ khi cô biết mình đã thích giám đốc, cô luôn tự nhắc nhở mình phải thế này phải thế kia, đến nỗi cô không nhận ra đã lâu rồi 2 người không gặp nhau, đúng như cô hi vọng, nhưng cô lại thấy không vui. Ngược lại, cô lại càng lo lắng cho anh hơn

Luôn tự trốn tránh bản thân, đó là cái việc mà cô đang làm. Liệu nếu cô tỏ tình với anh, cho dù có bị từ chối, cô có bị cười vào mặt nữa không. Nếu thật sự bị anh cười nhạo, có lẽ cô sẽ suy sụp đến chết mất. Hoặc có thể, nếu cả 2 thích nhau, có thể cả đời cô sẽ không thể dám mắt nhìn mắt với anh lâu được, rồi nếu chuyện này đồn thổi ra ngoài, anh phải nhìn mặt mọi người như thế nào. Tóm lại cho dù cô nghĩ thế nào, chuyện 2 người đến với nhau vẫn là không thể

Hạ Phong đặt tay lên trán, nức lên từng tiếng. Dẫu sao bây giờ cô cũng rất muốn gặp mặt anh, chỉ cần nhìn từ xa thôi cũng được, để biết rằng anh không sao. Anh đã không đi làm 3 ngày nay rồi. Nghe Minh Triết nói, có lẽ anh đang có chuyện. Nhớ tới đó, cô lại càng muốn biết về chuyện của anh. Không hiểu sao cô luôn có cảm giác anh có rất nhiều bí mật. Dù biết chuyện cô tò mò thế này có thể sẽ làm anh nổi nóng. Nhưng biết làm sao được, cô đã quá thích anh đến nỗi không thể kiểm soát được rồi

Người đàn ông tên Văn Thoại kia lúc chiều có đưa ra 1 đề nghị với cô. Cho tới bây giờ cô chưa bao giờ quên và vẫn còn nhớ như in lời người đó nói. Cô cần phải biết thêm chuyện về anh. Nếu cứ như bây giờ, cô sẽ bứt rứt chịu không nổi. Chuyện ba mẹ của anh thế nào, cuộc sống trưởng thành của anh trước khi lên làm giám đốc khó khăn ra sao.....cô muốn biết, muốn biết tất cả

Bạn đang đọc truyện *Hận Không Thể Ngừng Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Mọi chuyện rồi cũng sẽ sáng tỏ

Ánh nắng sáng sớm rọi vào căn biệt thự phía Tây. Màu lục của chiếc lá trước mặt làm Từ Thiên nhủ mảy mòi vì chói mắt. Mi mắt chậm chậm mở ra. Lại là 1 buổi sáng nữa. Anh vẫn ôm Laveria ngủ từ tối hôm qua đến giờ? Mà không, phải là từ vài ngày trước mới đúng. Anh cũng không nhớ là bao lâu nữa. Hôm nay vẫn như ngày hôm sau, anh mệt mỏi đến nỗi nhấc tay cũng rất khó khăn

Từ Thiên vẫn không rời khỏi giường, tối ngủ không cần đắp chăn, anh chỉ nằm co gối và ôm Laveria vào lòng, hướng mặt về phía cửa sổ để mỗi buổi sáng, ánh nắng ấm áp lại đánh thức anh dậy. Anh nghe thấy tiếng chim ngoài vườn, sau đó lại tắt ngấm. Có lẽ chim cũng không thích đứng ở nơi buồn chán này để cất tiếng hót. Anh nghe thấy tiếng mở cửa, hình như người làm đi chợ. Chắc bây giờ cũng khoảng gần 8h rồi

Không nghe thấy tiếng gõ cửa, người nào đó xông thẳng vào phòng anh. Từ Thiên vẫn không mấy quan tâm, anh vẫn nằm im đó, mắt vẫn nhắm nhắm nhìn ngoài cửa sổ. Minh Triết bực bội đứng trước mặt anh, che lấp ánh sáng. Cúi đầu, cái bộ dạng này là sao? Giống như là đang thất tình vậy? Thật chẳng có chút sức sống nào cả

- Này, cậu đang làm cái quái gì thế hả?

- Về đi - anh uể oải ra lệnh

- Xem ra cậu thật sự bị điên rồi. Lấy gương soi lại mặt mình đi, nhìn cậu bây giờ thì thâm lắm có biết không? Rốt cuộc là tại sao cậu lại như vậy chứ? -

Minh Triết nổi nóng lời cổ áo anh lên không

- Buông ra. Minh không có hứng thú nói chuyện. Nếu là chuyện công ty thì để khi khác đi - ánh mắt lơ đãng cứ mãi lơ đãng. Điều đó càng khiến Minh Triết muốn đánh anh 1 trận như đòn, nhưng mà hẳn chắc những điều hẳn sắp nói đây sẽ có tác dụng. Minh Triết hừ lạnh buông cổ áo anh ra

- Tùy cậu. Nhưng để mình nhắc cho cậu biết trước, vài ngày trước mình còn thấy tiểu Phong qua lại với người đàn ông nào đó mà mình cho rằng cậu biết rất rõ - quả nhiên là có hiệu quả, ánh mắt anh bắt đầu dao động. Minh Triết nói tiếp - Tề-Văn-Thoại

- Cái gì? - Từ Thiên đặt Laveria trên bàn để khỏi vỡ, anh nheo nheo mắt - mà cậu từ khi nào cứ tiểu Phong tiểu Phong thế hả? - chuyện còn chưa nói xong, anh liền tính sổ với Minh Triết

- Ghen sao? Phải đấy, với lại mình cũng xin phép em ấy rồi. Chỉ có cậu là kẻ cô đơn mà thôi. Đã chưa cố gắng còn bỏ cuộc, cậu tưởng tất cả phụ nữ trên đời đều quý gồi trước mặt cậu hay sao? - Minh Triết bêu môi - coi chừng bị tên kia quấy rối 1 lần nữa đấy

Nhiệm vụ của hắn coi như đến đây là xong. Những lời cần nói hắn cũng đã nói hết. Còn việc có muốn trở lại hay không là chuyện của anh. Cả 2 người này thật giống nhau, đều nhút nhát như nhau. Nhưng chỉ ít hắn có thể khiến 1 trong 2 người đủ dũng cảm hơn, điều đó cũng đủ lắm rồi. Từ Thiên ngồi dậy. Trong phòng chỉ còn mình anh. Anh đã nằm chỗ này, ôm Laveria nhiều ngày nhiều đêm rồi, đến nỗi người cũng sắp tàn phế

Anh bước vào phòng tắm, vẩy vôi nước, để cho nước ấm phủ đầy cơ thể anh, tinh giãn xương cốt. Vẫn giữ đôi mắt vô cảm, Từ Thiên bước ra chỉ với chiếc khăn quấn ngang hông, hương thơm nam tính lan tỏa khắp phòng. Anh mở cánh cửa trước mặt, chọn 1 bộ vest mang vào, tùy ý lấy 1 chiếc đồng hồ và không quên lấy thêm áo khoác để phòng trời lạnh. Tiếng giày da lộp cộp đã nhiều ngày không vang lên trong căn biệt thự. Người làm ngạc nhiên nhìn cậu chủ vừa chỉnh cổ tay áo sơ mi vừa đi xuống nhà. Có ai không biết anh chính là có chuyện mới suốt ngày nằm trên phòng với Laveria, cũng không biết là tâm sự chuyện gì, chỉ biết anh rất buồn và không muốn bị ai làm phiền. Chỉ là lúc sáng Minh Triết đến hỏi thăm anh, chiều nay anh liền lòng lộng trở lại, hơn nữa lại vẫn tướng mạo rất đẹp trai nữa

Nhưng, giờ này nếu đến công ty cũng đã gần tan làm rồi, anh còn muốn đến làm gì nữa. Lí do, đương nhiên chỉ có anh biết. Chỉ đáng tiếc, anh đến trễ 1 chút

Từ Thiên đứng trước tầng 17 đã tắt đèn từ lâu. Lòng trống rỗng đến nỗi thất vọng. Anh định muốn rủ cô đi ăn tối. Chỗ lúc trước đến ban ngày còn chưa đẹp, anh muốn cô ngắm nhìn cảnh ban đêm từ thành phố. Vậy mà lại không để ý thời gian, công ty đã tan làm từ sớm rồi

- A....xin lỗi....ơ, giám đốc?? - Từ Thiên thường thờ bước ra ngoài, chẳng may đụng trúng 1 người đàn ông. Ông ta liền xin lỗi rồi rút. Nhưng nhìn lại, thì ra là trưởng phòng Trương

- À không sao

- Tôi quên đồ của mình. Giám đốc đến tìm tiểu Phong sao?

- Gì? Làm gì..... - Từ Thiên giật mình vì bị nói trúng tim đen, liền cố chấp phủ nhận

- Ai, mấy hôm nay thấy tiểu Phong cứ là lạ thế nào. Thì ra là không có ăn trưa với giám đốc. Nhưng mà anh chậm 1 bước rồi, lúc này tôi còn thấy cô ấy lên chiếc xe thể thao màu cam đi với người nào đó rất đẹp trai nữa kia mà. Tiểu Phong này đúng là tốt số thật, toàn đi với trai đẹp.....

Lời nói của trưởng phòng Trương làm tai anh cứ ù đi thấy rõ. Người đàn ông khác? Đỉnh trai? Xe thể thao màu cam. Trong đầu anh có thể tưởng tượng được hình ảnh cô lên chiếc xe cùng với nụ cười của.....là Tề Văn Thoại.....

- Ế, giám đốc.....GIÁM ĐỐC..... - trưởng phòng Trương thấy anh vụt chạy như muốn bỏ mạng thì gọi lại. Nhưng anh đã biến mất từ lâu trong bóng tối

Hạ Phong hồi hộp ngồi trong xe. Nhưng tâm trí cô không hề tập trung ở đây. Người đàn ông lúc chiều đứng trước công ty nhìn cô với ánh mắt rất lạ. Nhìn rất đáng sợ, giống như muốn đoạt lấy mạng cô tức thì. Vì vậy cô chỉ cần liếc mắt qua liền không thể nào nhớ nổi được. Cảm giác rất quen thuộc, nhưng tìm thất lại đến thờ cũng không nổi. Rốt cuộc là thế nào đây chứ?

- Cô không khỏe sao cô Triệu? - Văn Thoại nhìn cô lắc lắc đầu thì mỉm cười hỏi

- À không, tôi không sao

Tóm lại chuyện đó có thể là do cô quá căng thẳng mà thôi. Vốn dĩ không nên để lại trong đầu. Bây giờ chuyện cô quan tâm chỉ có 1

Văn Thoại đưa cô đến chỗ dưới chân cầu, nơi vắng vẻ người này rất dễ nói chuyện chăng? Hạ Phong mở cửa xuống xe như hắn. Cô nhìn theo ánh mắt miên man giữa cột đó mà tin rằng, hẳn sẽ nói cho cô sự thật nào đó mà cô muốn biết

- Cô Triệu..... - Văn Thoại quay hẳn người sang nhìn cô

- Vâng? - cô trả lời hắn

- Tôi đột nhiên hiểu kỳ một chuyện. Tại sao Từ Thiên lại có hứng thú với cô như vậy? - đưa cô đến đây rồi, tại sao lại nói những lời như vậy? Văn Thoại nhếch môi từ từ tiến tới, càng tiến tới, cô lại càng run run thụt lùi về sau. Ánh mắt hoảng loạn nhìn dưới đất - sợ hãi? - Hạ Phong chậm chậm gật đầu. Mặc dù biết người này có thể sẽ nguy hiểm nhưng cô vẫn không thể cưỡng lại những phản ứng thật lòng của bản thân - hừm, cô thật là dễ đoán.... - Văn

Thoại nhếch môi cười, hấn dừng chân lại, nhìn cô như con thỏ con rụt rè dưới mắt hấn - nếu cô chịu làm bạn gái tôi, tôi sẽ nói với cô chuyện của Từ Thiên

Sắc mặt cô càng ngày càng khó coi. Là cái chuyện quái gì đang xảy ra thế này? Tại sao từ chuyện cô muốn biết chuyện của anh lại trở thành cuộc trao đổi với vị họ Tề này. Hạ Phong nấp máy môi

- Tôi.....tôi không hiểu lắm.....

- Chuyện rất đơn giản. Cô đồng ý làm bạn gái tôi, tôi sẽ kể cho cô tất cả, cô Triệu..... - giọng nói ngọt ngào của Văn Thoại lại cứ nhiên làm cô thấy ghê tởm. Hấn lướt tay lên làn da se lại vì lạnh của cô, Hạ Phong giật mình

- Vậy xin lỗi, tôi tìm nhầm người rồi

Hạ Phong cái gì cũng không đồng ý. Kể cả chuyện làm bạn gái hấn cùng với biết chuyện của anh. Cô cúi đầu rồi quay lưng bỏ đi

- CÔ SẼ CHẴNG THỂ NÀO TÌM ĐƯỢC NGƯỜI THỨ 2 HIỂU RÕ TỪ THIÊN HƠN TÔI ĐAU - tiếng hét lớn của hấn làm cô dừng chân - nếu cô biết hấn chính là kẻ ghê tởm đó, để xem cô còn muốn đến với hấn hay không? - Văn Thoại cười lạnh tựa người vào đầu xe, châm 1 điếu thuốc - đưa con trai duy nhất, kẻ thừa kế tập đoàn Phúc Nhật đó, cô có biết hấn đã tự tay giết chết ba mẹ mình không. Lại còn là vào ngày sinh nhật của hấn nữa. Làm tôi cảm thấy giống như tính mạng của ba mẹ chính là món quà sinh nhật vậy - nói xong hấn phò 1 ngụm khói vào không trung. Khói chưa lan tỏa hết, Hạ Phong đã vội quay lại

- ANH NÓI DỐI. Giám đốc không phải là người như vậy. Anh ấy không thể giết ba mẹ mình được - khóe mắt cô ươn ướt. Anh đã khóc kìa mà. Anh đã khóc khi gọi ba mẹ mình, anh không thể nào như hấn nói được. Có đánh chết cô cũng không tin

- Không tin? Không tin cô đi hỏi hấn đi, để xem hấn nói như thế nào

- Không lí nào tôi lại đi tin anh - Hạ Phong quệt đi giọt nước mắt rồi hùng hục quay đi lần nữa

- NẾU KHÔNG TIN TÔI, CÔ ĐÃ KHÔNG THEO TÔI ĐẾN TẬN ĐÂY. Thừa nhận đi, cô bắt đầu cảm thấy hoang mang rồi đúng không? Ha.....đúng vậy đấy, hấn luôn cô đơn, bởi vì là kẻ giết người, cho nên ai cũng cảm thấy kinh tởm hấn, muốn rời xa hấn, kể cả bạn gái của hấn nữa - Văn Thoại cười quỷ dị

-..... - Hạ Phong không muốn nghe tiếp những lời vô nghĩa đó nữa nên cô vẫn bước đi

- CHẴNG Lẽ KHÔNG MUỐN NGHE VỀ BẠN GÁI CŨ CỦA HẤN SAO?

Lần này thì cô bỏ chạy thật nhanh. Cảm thấy chán ghét bản thân khi theo hấn đến tận đây. Cô bỏ chạy ra đường lớn. Không biết đang chạy đi đâu, chỉ biết cô không muốn ở lại chỗ đó 1 chút nào nữa. Cô đột nhiên cảm thấy sợ hãi. Sợ mình sẽ bị những lời đó mà ảnh hưởng đến sự tin tưởng của cô đối với anh. Khi hấn nói đến "bạn gái cũ" của anh, cô liền nghĩ ngay đến Laveria, cái tên mà anh từng thôn thức trong giấc mơ

Những từ ngữ anh từng thốt lên trong mơ, chưa từng có sự xuất hiện của cô, làm cô cảm giác mình chẳng có chút giá trị nào đối với anh. Hạ Phong bật khóc, cô cắn môi đến suýt chảy máu. Không phải đâu mà, anh không phải là loại người đó, chắc chắn chuyện này có uẩn khúc gì đó, mọi người hiểu lầm anh, xa lánh anh, khiến anh bị tổn thương, cảm thấy thật đáng để thương hại

Bạn đang đọc truyện *Hận Không Thể Ngừng Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Dù chỉ là một chút thôi...tin tưởng nhau.....

Trời càng tối, sương lại càng lạnh, cô càng chạy, nước mắt rơi lại càng nhiều vô kể. Cô hận mình, bởi vì cô không thể nói dối rằng lúc này, khi mà hấn nói chuyện đó, cô đã có 1 khắc tin rằng đó là sự thật. Tuy rằng hơi muộn, nhưng cô rất muốn tin rằng anh không thể nào. Hơi thở cô yếu dần, cô đã chạy 1 đoạn khá xa rồi

Bước chân chạy chậm lại, cẳng tay cô bị giật ngược, Hạ Phong 1 lần nữa cả người bật lại 180 độ. Cả mặt cô ập vào làn áo dạ ẩm cứng thoang thoang mùi hương nam tính. Khôi cản ngang đầu lên, giọng nói đanh thép đó cô không thể nào nhầm lẫn được

- HẠ PHONG, CÔ ĐANG LÀM CÁI GÌ NGOÀI NÀY THẾ HẢ? - trước lời nói của anh, cô chỉ có thể khóc đến run cả vai. Từ Thiên thả lỏng người, không biết anh đã chạy đôn chạy đáo để tìm kiếm cô khắp nơi. Vậy mà cô dường như muốn tự sát, cô chạy bên ngoài trước thời tiết lạnh ngắt như vậy, da dẻ đều tím tái hết, lại còn mặc áo mỏng tanh như vậy - tôi đưa cô về....

Từ Thiên không muốn cô cứ đứng mãi ngoài trời lạnh thế này. Nhưng Hạ Phong níu tay áo anh lại. Cô run run từ mặt vào lưng anh. Răng cắn chặt để không phát ra tiếng rên rí

- Hãy nói là anh không phải đi.....rằng không phải.....anh đã giết ba mẹ mình....

Đúng là hắn đã nói với cô chuyện đó rồi. Điều anh lo sợ nhất, cuối cùng cũng xảy ra mà anh không thể kiểm soát được nữa. Không đáp lại cô, anh đưa cô lên xe, trực tiếp chở cô về nhà. Từ lúc đó đến giờ, 1 câu mở miệng anh cũng không nói. Không tạm biệt gì hết, làm Hạ Phong dường như ở trạng thái không trọng lực, rơi thẳng xuống đáy vực thăm

Nhìn Hạ Phong tiêu tụy hẳn vào những ngày hôm sau. Đồng nghiệp nói gì cô cũng chẳng chú tâm là mấy. Nghe nói anh đã đi công tác sang Nhật Bản rồi. Đi công tác rồi sao? Hắn là vậy rồi. Bây giờ cho dù anh có đi hay không đối với cô cũng chẳng có gì khác biệt. Câu hỏi của cô vẫn chưa có lời giải đáp chính thức

Đồng nghiệp nhờ cô đi in 2 bản, cô chỉ in có 1 bản, nhờ cô đi mua cafe, cô lại mua thành trà. Hạ Phong luôn phải chịu những lời la rầy của đồng nghiệp. Thật ra cô chẳng tập trung vào chuyện gì cho đáng hoàng cả. Chiều nay phòng kế toán nhờ cô đem bản kế hoạch lên nhưng cô lại quên mất, thành ra bị ăn chửi rất thậm tệ

- Cô làm việc cái kiểu gì thế hả?

- Tôi xin lỗi....tôi xin lỗi.... - Hạ Phong cúi đầu xin lỗi liên tục suốt từ nãy đến giờ nhưng cô gái kia vẫn còn chưa nguôi giận

- Đừng tưởng bản thân có giám đốc chống lưng là tốt. Nghe nói dạo này giám đốc chán cô rồi chứ gì, lại quay về chức nhân viên văn phòng tầm thường rồi sao? Phải thôi, loại người như cô không nên trèo quá cao đâu. Có câu trèo đâu coi chừng té đau đó - Hạ Phong vẫn cứ rằng không hé 1 lời. Để cho người đó mặc muốn chửi nặng gì thì tùy. Cho dù nhắc nhở bản thân không được bị ảnh hưởng nhưng những lời đó thật sự đã chém cô những nhát dài rồi - phò....phò tổng..... - nhìn thấy Minh Triết, cô cũng cúi đầu

- Tài liệu đâu?

- Đây ạ - cô gái liền lấy đưa cho hắn. Minh Triết lật lật vài trang rồi bảo cô ấy lui đi- Có nhá hứng uống với anh 1 cốc không?

Thì ra là mời cô đi uống cafe cùng. Hạ Phong ngồi ung dung đợi Minh Triết cầm 2 ly tới. Cô gật đầu nhận lấy. Minh Triết nhấp 1 ngụm rồi đắm chiều nhìn cô

- Sao anh.....nhìn em dữ vậy? - Hạ Phong cười nhẹ hỏi

- Em biết bây giờ nhìn em giống ai không? - hắn giả vờ suy nghĩ 1 chút rồi trả lời - giống với bộ mặt tuần trước của Từ Thiên trước khi đi công tác. Cái vẻ mặt “tôi sắp chết rồi” ấy

- Phụt.... - Hạ Phong phụt cười vì gương mặt ngố của hắn. Cô vội lấy khăn giấy lau - anh nói gì vậy chứ?

- Cuối cùng cũng chịu cười. Em biết Từ Thiên đã nói thế nào với anh không? “Triết, cô ấy biết rồi. Cô ấy vậy mà đã biết hết rồi. Minh nên làm gì mới đúng đây? Cô ấy liệu có coi mình là con thú vật hay không? Liệu có vì vậy mà né tránh mình hay không? Minh có nên đi công tác 1 thời gian không?”. Hắn luôn hỏi anh những câu rất ngốc, nhưng anh chẳng thể trả lời được..... Vì chỉ có em mới biết câu trả lời thôi - Minh Triết chỉ vào mặt cô

- Em.... - cô tròn mắt ngơ ngác

- Ừm. Ày, đàn ông mà, ai cũng có si diện hảo, hướng hồ lại là tên luôn tự mãn như Từ Thiên - Minh Triết ngửa người ra sau ghé - có thằng đàn ông nào mà muốn khoe là con người xấu xa của mình cho người con gái mình thích đâu chứ - Hạ Phong cúi đầu không nói gì - nếu em tin Từ Thiên thật sự không phải là người như vậy. Chiều nay, 6h hãy đến sân bay đón nó. Nếu có em tiếp thêm chút động lực, anh tin nó sẽ lại mở lòng với em 1 lần nữa. Anh tin em sẽ quyết định đúng mà tiểu Phong - Minh Triết vỗ vai cô rồi cầm cốc cafe rời đi

Từ 4h chiều, Hạ Phong cứ ngồi mãi trong quán cafe suốt gần 2 tiếng. Cô mãi suy nghĩ về chuyện gì thế này? Ngay từ ban đầu cô đã muốn biết về quá khứ của anh, bởi vì cô thích anh, đơn giản chỉ có vậy, vậy mà bây giờ khi chỉ mới biết được 1 phần của câu chuyện thôi, cô đã muốn trốn tránh như vậy rồi. Còn tự nhận bản thân rất kiên cường, sẽ nhất mực tin tưởng anh mãi. Thật khiến người ta thất vọng mà

Có thể Minh Triết nói đúng. Đó dường như là 1 nỗi xấu hổ mà Từ Thiên không muốn nói với cô. Có lẽ anh không thích, hoặc là không muốn cô ghé thăm anh. Nhưng thật sự, anh sẽ không làm vậy đâu mà. Anh sẽ không đâu. Hạ Phong mãi suy nghĩ đến khi tiếng chuông cửa vang lên, cô giật mình, thấy trời đã tối dần từ lâu. Cô nhìn đồng hồ treo tường trong quán. Chiếc kim giây nhích từng chút, từng chút 1, thúc đẩy cô càng khẩn trương hơn

Hạ Phong vụt chạy, không quên cầm theo túi xách. Cô bắt taxi đến sân bay. Nếu cô.....nếu cô có thể là người truyền cho anh 1 chút can đảm, không để anh phải đối mặt với nó 1 mình. Có lẽ anh sẽ bớt cảm thấy đau khổ hơn. Theo 1 cách nào đó, cô thật sự rất thích anh rồi

Hạ Phong điên cuồng tìm kiếm anh, nhưng chỗ lối ra, chẳng còn thấy ai nữa. Đã về rồi sao? Người trong sân bay đông đúc qua lại. Hạ Phong thử người, chống tay vào tấm rào chắn chờ đợi. Cô là đến trễ rồi sao? Cô giương ánh mắt đầy thất vọng nhìn xung quanh 1 lần nữa. Và thấp thoáng ở đâu đó, thân hình cao lớn quen thuộc mà cô không thể quên được ấn tượng ban đầu. Nhìn qua 1 lần thì thấy giống đàn ông, nhìn qua lần thứ 2 lại thấy giống phụ nữ, nhìn qua lần thứ 3 lại thấy.....thấy giống Tạ Từ Thiên....

Hạ Phong đi 2 bước thành 1 bước, cô ôm chầm lấy anh đang đứng cạnh cái vali kéo kia. Từ Thiên thử người ra để mặc cho cô ôm lấy mình. Anh còn chưa kịp định hình chuyện gì đang xảy ra nữa. Đứng gần cô thế này, anh thấy cả người mình ấm lên 1 cách lạ thường. Hạ Phong buông anh ra

- Tại sao em lại ở đây? - anh nhìn xuống ánh mắt đang cúi thấp

- Tôi đã.....tôi đã từng nói có thể tất cả những chuyện khác tôi đều làm không tốt.....nhưng mà..... nhưng mà chuyện duy nhất tôi làm tốt chính là cảm giác. Và trái tim tôi mách bảo, anh không phải là người như vậy.....

Thật là cảm động! Đó là từ ngữ mà anh đang nghĩ tới lúc này. Từ khi nào cô gái nhút nhát này có thể nói được những lời cảm động như vậy. Cô thực sự đã trưởng thành rồi. Hoặc là cô chỉ thể trước mặt anh thôi chẳng? Như vậy càng tốt, không phải sao? Từ Thiên cười dịu dàng, ôm cô lại vào lòng. Cả người cô lạnh ngắt rồi đây này. Thật chẳng biết chăm sóc bản thân chút nào trong lúc anh đi công tác cả. Anh mặc dù bây giờ rất muốn la rầy cô, nhưng thật sự anh chẳng thể nói câu nào được, bởi vì anh đang rất hạnh phúc

Từ Thiên siết chặt cô hơn, để truyền cho cô 1 chút hơi ấm dù chính bản thân cũng rất mệt mỏi vì chuyến bay. Nước mắt của cô thấm ướt cả áo dạ của anh. Vòng tay Hạ Phong vòng chặt eo anh, cô áp mặt vào ngực anh thật sâu, để cô nghe được nhịp đập của trái tim anh, để cô càng chắc chắn hơn với suy nghĩ của mình

Bạn đang đọc truyện *Hận Không Thể Ngừng Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Quá khứ luôn rất tàn nhẫn

- Sao chúng ta lại trở về đây? - anh lại trở về ngôi nhà nghèo nàn của cô là sao? Hạ Phong ngược mắt nhìn biểu hiện của anh

- Nơi này rất ấm cúng, em không thấy vậy sao? - Từ Thiên mỉm cười rồi tự nhiên ngồi trên sofa - nhà còn mỹ tôm không?

- Anh đến đây chỉ để ăn mỹ tôm thôi sao? - cô nheo mắt ngờ vực

- Đương nhiên rồi. Vậy chứ em nghĩ nhà em còn thứ gì có giá trị hơn sao? Em còn đứng đó làm gì, tôi đói sắp chết rồi đây này - anh lại liên tục cằn nhằn

Hạ Phong bấu môi rồi cũng vào bếp chế 2 gói mỹ tôm, anh đặt tờ báo xuống, mỉm cười nhìn bóng lưng đang loay hoay trong bếp. Thật giống như cặp vợ chồng mới cưới. Anh tự cười với suy nghĩ của mình, chấp tay lưng, anh tựa người vào cửa bếp. Bất gặp ánh mắt mê muội của anh, cô hân giọng:

- Anh.....mau ngồi xuống ăn đi....

- Em bị cảm sao? Sao mặt lại đỏ bừng như vậy? - nhìn thấy biểu hiện đáng yêu của cô, tất nhiên người như anh sẽ không tiếc lời trêu chọc. Nhìn thấy khóe trong bát bốc lên ngun ngút, cả người anh liền cảm thấy một cỗ ấm cúng

- Có.....có sao? - Hạ Phong sờ sờ mặt mình. Không lẽ biểu hiện xấu hổ của cô lại rõ ràng đến thế? Thật ngại chết mất

- Tôi còn tưởng hương vị dở là do gia vị của mỹ.....thật không ngờ.... - ăn được vài miếng đầu, Từ Thiên liền nói, nét mặt tỏ vẻ phê bình - đúng là vậy thật

- Anh sao thế? Ghét mỹ tôm như vậy sao còn muốn ăn? - Hạ Phong bật cười, thật hết nói nổi với tính khí thất thường của anh

- Vào sinh nhật 18 tuổi của tôi, bọn xã hội đen đã vào tấn công gia đình tôi. Lúc đó, tôi được vệ sĩ bảo vệ nên tính mạng được bảo toàn. Đến khi tôi trở lại, bữa tiệc đã trở thành 1 biển máu. Có nhiều người chết, bọn người áo đen cũng biến mất không 1 dấu vết. Nhưng đáng tiếc.....tính mạng ba mẹ cũng không còn - cười đùa rồi cũng dừng lại, Từ Thiên từ từ kể lại mọi việc cho cô nghe, mà Hạ Phong ngồi đó, cô chỉ còn biết nín thở - đáng lý ra lúc đó, tôi nên gọi điện cho bệnh viện mới phải, bởi vì tôi phát hiện họ còn chút hơi thở, nhưng tôi đã không làm vậy.....

- - Hạ Phong tròn mắt sững sờ. Biết còn sống như không gọi cấp cứu, như vậy liền cho là đã giết người? “Tại sao?”

- Đó là vì ba tôi đã giữ tay tôi lại. Rằng điều kiện để tôi thừa hưởng toàn bộ tài sản chính là lúc tôi đủ 18 tuổi, bởi vậy mới có người muốn giết tôi, bởi vậy.....họ không thể để tôi gặp nguy hiểm gì được, bởi vì chỉ có cách chết, tất cả tài sản mới danh chính ngôn thuận là của tôi.....ha.....chuyện tài phiệt buồn cười lắm phải không? Chắc em cũng không hiểu hết - Từ Thiên dùng đũa thọc thọc vào bát mỹ đã nguội. Đôi mắt anh như đỏ hơn, anh đang cố kìm nén bản thân không khóc, cô nghĩ vậy

- Anh..... - tuy không nhìn thấy mặt cô, nhưng anh cũng được bây giờ cô đang chịu đựng rất nhiều. Cỗ họng cô nghẹn cứng đến nỗi không thể thốt ra nổi câu nào cho hoàn chỉnh

- Tôi đoán sau đó Minh Triết đã giúp tôi giải quyết, nhà cậu ấy có máu mủ với xã hội đen mà. Có lẽ vì biết chuyện nên những sinh nhật sau này, cậu ấy luôn giúp tôi tổ chức sinh nhật thật vui vẻ. Nhưng mà.....dù không thích nhưng tôi thật sự không thể nói không thích- Ừm..... - Minh Triết thật sự rất quan trọng với anh. Cho nên anh chỉ có người bạn này, anh rất trân trọng những gì mình đang có

- Tại sao em lại khóc? - nghe tiếng thút thít của cô, anh ngừng đầu. Nhìn cô giống như con mèo con, đang cố gắng dùng tay lau hết nước mắt nhưng tất nhiên, không thể lau hết được

- Tôi.....tôi cũng không biết nữa. Chỉ là.....tôi thấy bản thân thật tồi tệ khi không tin tưởng anh ngay khi nghe chuyện đó. Thật sự xin lỗi.... - càng nói, giọng cô càng nghẹn lại, Hạ Phong cúi đầu lau nước mắt. Cảm thấy thật hổ thẹn và xấu hổ

Trong phòng rõ chỉ rộng vài mét vuông lại yên tĩnh lạ thường. Từ Thiên rời khỏi chỗ ngồi, anh bước đi thật chậm rãi. Về mặt hiện giờ rất nhiều cảm xúc pha tạp. Hạ Phong vẫn còn đang khóc thút thít chưa thể ngừng được, làm anh thấy có một dòng nước ấm chảy qua tim. Cô không miệt thị anh như anh đã tưởng tượng. Nói đúng hơn, anh cũng rất có lỗi vì không tin tưởng cô. Hạ Phong vốn dĩ đâu phải loại người như vậy

- Triệu Hạ Phong.....

Nghe tiếng gọi, cô chỉ kịp ngẩng đầu lên, còn toàn bộ hơi thở còn lại đều trao cho anh. Từ Thiên kéo mặt cô lại gần hơn, dịu dàng hôn lên đôi môi khóc đến sưng lên của cô. Vị mặn của nước mắt vẫn còn ở đầu môi, phút chốc liền bị anh cuốn đi hết, không còn lại một chút nào. Hạ Phong 10 lần như một, vẫn không thể cử động đầu môi đối với anh, cả người cô cứng nhắc ngồi trên ghế, mặc kệ cho anh hành xử

- Cảm ơn em đã roi nước mắt vì tôi - anh dùng đôi tay ấm áp của mình lau đi nước mắt của cô. Cô mỉm cười, mặc dù ở khoảng cách này cô không thể nhìn vào mắt anh, nhưng cô biết anh cũng thấy rất thoải mái

Từ Thiên vốn rất lo sợ. Lo rằng cô sẽ vì chuyện đó mà mãi mãi không muốn nhìn mặt anh nữa, như vậy anh sẽ không có cách nào níu giữ cô lại được nữa. Nếu thật vậy, anh sẽ lại rơi vào vũng lầy tuyệt vọng. Sẽ như nhiều năm trước trở nên càng khép kín trái tim mình hơn. Nhưng mà Hạ Phong đã không làm điều đó. Cô rất tự nhiên đẩy cánh cửa đó, từ từ chạm vào trái tim anh một cách nhẹ nhàng mà đến cả anh cũng không thể biết

Đến khi anh nhận ra, thì tình cảm đã quá lớn rồi, không thể quay đầu lại được nữa. Anh vì điều đó mà vô cùng biết ơn cô. Cô khóc mặc dù chẳng phải chuyện của cô, cô khóc dù anh chẳng nói sự thật với cô, cô tin anh dù chẳng nghe được lời giải thích của anh. Biết đến khi nào anh mới kiếm được người như vậy nữa chứ

- Nhưng mà.....mỹ nữ hết rồi.... - anh quay lại nhìn tô mỹ đã lạnh ngắt của mình

- Ha..... - cô bật cười khúc khích

- Tất cả là tại em hết

- Sao lại tại tôi?

- Tóm lại nếu không có lí do thì là tại em. Em phải đền cho tôi 1 buổi mỹ tô khác - đối mặt với lời yêu cầu vô lý này, cô chỉ cúi đầu cười khẽ - a, chán thật! - anh thờ dãi đứng dậy - cảnh tượng như vậy đáng lẽ em phải nhìn đắm đuối vào mắt tôi chứ, như vậy mới đúng

- - nghe lời phàn nàn của anh, Hạ Phong cúi đầu im lặng. Thấy lời nói đùa của mình lại đụng chạm đến cô, Từ Thiên liền hần giọng

- Thật ra.....tôi cũng không cần những thứ đó đâu, em đừng bận tâm

Tự thấy mình quá đáng, cười giả lả xong anh chỉ biết im lặng

Tối, cô tiễn anh về. Thấy cô vẫn còn gượng cười như vậy, chắc là để bụng chuyện hồi nãy, thành ra anh không nói gì thêm nữa, có thể qua ngày mai, cô sẽ lại bình thường thôi

Nhưng câu nói vô tình đó của anh càng khiến cô trằn trọc suốt đêm. Thì ra là vì vậy, vì chính cô không thể nhìn vào mắt anh cho nên.....mới vô tình tạo một khoảng cách thế này giữa hai người phải không? Tất cả là tại cô không chịu vượt qua trở ngại tâm lí đó. Chuyện đó đã xảy ra quá lâu rồi. Hơn nữa, bây giờ, cô thật muốn nhìn thẳng vào mắt anh thật nhiều, muốn biết anh đang nghĩ gì, muốn biết anh có đang xấu hổ hay không. Nhưng mà....chuyện đó cứ giống như một giấc mơ....

Nước mắt ướt đầm cả gối. Đây không phải lần đầu tiên cô khóc vì đôi mắt chẳng khác nào bị mù của mình. Nhưng trong tất cả các lần, có lẽ đây là lần đau đớn nhất. Vì người cô thích, cô đã không thể nào thật sự nhìn vào mắt người đó. Điều đó làm cô cảm thấy bản thân thật càng ngày càng vô dụng hơn. Liệu anh có chán loại người như vậy không? Con người ta hấp dẫn nhất chính là đôi mắt. Nếu suốt đời này cô cũng không thể nhìn vào mắt anh, liệu anh có không muốn nhìn thấy cô nữa hay không

Bạn đang đọc truyện *Hận Không Thể Ngừng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Đừng thử

Lại là người đàn ông đó. Sáng nay cô lại nhìn thấy ông ta đứng gần công ty, nhìn cô, hình như là vậy, cô có cảm giác là như vậy. Ông ta cứ đứng mãi ở đó cả tuần nay rồi nhưng là để làm gì cơ chứ? Ông ta đeo kính râm, đội mũ sụp nên cô không nhìn rõ mặt. Hạ Phong như mọi lần nhìn ông ta một cái rồi đi thẳng vào công ty

- Có chuyện gì sao? - anh để ý cô vốn chẳng chuyên tâm vào việc ăn cơm, thỉnh thoảng cứ thờ dài rồi ngược mắt nhìn anh, còn bày ra vẻ mặt đầy tâm trạng đó nữa

- Anh.....anh biết chuyện tôi bị bệnh? - cô mím môi hỏi

- Là Triết nói cho em biết?

- Ừm - cô gật gật đầu

Anh biết ngay tên leo mép kia nhất định sẽ nói chuyện bậy bạ gì đó với cô. Nhưng anh không trách hẳn nhiều. Vì thế nào cũng sẽ có lúc cô biết thôi. Anh chỉ sợ cô biết anh điều tra, sẽ cảm thấy sợ hãi mà xa cách anh

- Tôi muốn thử..... - ánh mắt cô kiên định nhìn vào không trung, Từ Thiên bất ngờ nhìn cô, vẫn chưa hiểu lắm ý tứ sâu xa trong câu nói - tôi muốn thử.....nhìn vào mắt anh lần nữa....

- Dù vậy.....sẽ không sao chứ? - anh luôn mong chờ cô sẽ nói câu này. Nếu anh.....anh có thể giúp cô chữa hết cách bệnh vô lý này.....

- Bởi vì tôi muốn nhìn.....anh sẽ giúp tôi chứ? - giọng cô vừa mạnh mẽ, lại có chút run run. Thật sự bản thân cô rất sợ. Cô sợ rất nhiều. Thậm chí bây giờ còn chưa bắt đầu, cô đã có dấu hiệu muốn ngừng thở

Từ Thiên đau xót nhìn cô gắng gượng chống chọi lại với nỗi sợ hãi. Anh nắm đôi bàn tay cô lại vì sợ của cô, siết chặt, xoa cả người cô đối diện thẳng với anh

- Có tôi ở đây, em sẽ không sao đâu. Em sẽ không sao đâu..... - anh không tin cũng là điều dễ hiểu. Anh chưa từng thấy nếu căn bệnh tái phát, cô sẽ như thế nào. Có lẽ đó là điều đáng sợ nào đó mà cô cố gắng che giấu. Nhưng anh tự tin mình sẽ làm tốt, sẽ kiểm soát nó tốt thôi mà....

Thấy chưa, cô đâu có bị sao? Cô vẫn đang nhìn vào đôi mắt đang cười của anh. Rất tự nhiên, và rất bình tĩnh. Đôi mắt như hồ nước trong suốt của cô sẽ thật đáng tiếc nếu không đem nó ra để nhìn người đời. Nhưng tại sao càng ngày, anh lại càng thấy cô thờ gáp thế này? Đôi mắt cô mệt mỏi nhìn xuống đất

- Hạ Phong.....TRIỆU HẠ PHONG!!!! - tay cô run đến nỗi anh cũng không thể gượng lại nổi. Cả người Hạ Phong giật giật. Từ Thiên hoảng loạn nắm bả vai cô mà hét. Muốn lắc người để cô tỉnh lại nhưng Hạ Phong như không hề nghe anh nói gì

Tay cô run run ôm ngực, mắt vẫn mờ mờ, nhưng dường như nhịp thở đã chậm hơn rất nhiều. Từ Thiên cảm giác bản thân giống như chìm vào khoảng không vô định. Cho dù là hết nhiều cỡ nào, ôm cô vào ngực chặt ra sao, vẫn chẳng có gì thay đổi cả. Giây phút đó anh biết đã lắm. Anh hoàn toàn chẳng có khả năng thần kì nào giúp cô vượt qua căn bệnh này cả. Tất cả chỉ là do anh tự phụ, tự cho mình giỏi, tự cho mình không bao giờ làm sai chuyện

Anh còn nghe thấy tim mình nhói đau, còn nếm được vị mặn trên đầu môi. Cơ thể cô giật liên hồi, tay ôm ngực với từng nhịp thở gấp gáp, hấp hối như muốn xé toạc cả tâm hồn của anh. Nghe thấy tiếng hét, Minh Triết và Anna vội chạy vào phòng anh. Thấy cảnh tượng cả bàn đồ nát và Từ Thiên đang ngồi quỳ dưới đất ôm Hạ Phong. Và khung cảnh hơn nhìn Hạ Phong lúc này.....

- Mau! Mau gọi cấp cứu - thấy có người, Từ Thiên mới nhận thức được việc mình nên làm ngay bây giờ là đưa cô đến bệnh viện

- Có.....có chuyện gì thế? Tiểu Phong làm sao? - Minh Triết bàng hoàng hỏi, trước giờ hẳn cũng chưa từng thấy cảnh tượng kinh hoàng như vậy. Hơn bao giờ hết, Từ Thiên đang lo sợ đến phát điên. Anna che miệng thất kinh

- TÔI NÓI GỌI CẤP CỨU!

Nghe anh hét lên, hẳn không hỏi nhiều nữa, lập tức bình tĩnh gọi cấp cứu, hẳn nghĩ là tốt nhất nên đưa tới bệnh viện của tên họ Thiệu kia. Từ Thiên bế xốc cô lên, lúc này cô đã "yên lặng" hơn, cô ngất rồi. Anh tức tối chạy đến chỗ thang máy

Không chỉ có cô, ngay cả tay anh cũng không kiểm soát được mà run theo. Nhưng anh biết, bây giờ anh không thể thiếu kiên nhẫn, anh phải chịu trách nhiệm chăm sóc cô. Anh thật ngu ngốc khi tới đó vô tình than thở với cô chuyện đó. Anh không biết cô lại buồn, lại suy nghĩ, rồi lại cùng anh đánh cược, cho dù biết chuyện đó nguy hiểm thế nào, trong khi anh lại không biết

Anh quá vô dụng đi, quá ngu ngốc đi. Hằng ngày đều chê cô ngu ngốc cũng không bằng lần ngu ngốc này của anh. Hơn bao giờ hết, việc cô chỉ có thể nguy hiểm thế này còn đáng sợ hơn suốt đời cô không thể nhìn vào mắt anh. Từ Thiên siết chặt cô hơn nữa dù biết chuyện đó chẳng có ích gì, nhưng anh muốn bảo vệ cô, chỉ ít là lúc này đây

Mặc kệ nhân viên ở sảnh lớn nhìn họ với con mắt tròn xoe. Cả người Từ Thiên toát ra vẻ lo lắng cùng đáng sợ. Từng bước đi của anh như nhắc nhở, bắt kì kẻ nào cản đường ở trước thì lo đi chụp ảnh thờ của mình trước đi. Cô gái nhỏ bé như con mèo con nằm gọn trong lòng giám đốc đại nhân cùng xe cấp cứu rồi đi chưa được bao lâu, Minh Triết liền lái xe chạy theo. Anna cũng muốn theo nhưng do còn công việc nên cô phải ở lại

Cả công ty được xem một màn kịch hay. Ai cũng truyền ra truyền vào, có lẽ tin đồn giám đốc cùng nhân viên kia có quan hệ gì đó. Thật kì lạ khi giám đốc mới về đây chưa được bao lâu đã có người theo. Có người bảo cô nhân viên kia thật là giáo hoạt, cũng có kẻ nói giám đốc là một kẻ lẳng nhăng chẳng khác nào những ông sếp háo sắc khác. Tam sao thất bản, tin đồn về giám đốc đại nhân và cô nhân viên đã dần thêm dệt nên câu chuyện tình công sở, lan truyền từ người này sang người khác, từ chi nhánh này sang chi nhánh khác với tốc độ chóng mặt

Webfan sau một thời gian im ắng lại kết nối những đồng nghiệp phurong xa lại với nhau. Theo thông tin từ chi nhánh ở thành phố A thì trước đây chưa bao giờ giám đốc tỏ ra thân mật với bất kì nhân viên nào, cả nam lẫn nữ, tất cả chỉ có công việc, cùng lắm thì chỉ cười nói với phó tổng vài câu mà thôi, nhưng rất hiếm khi họ nhìn thấy được giám đốc trò chuyện nhiều ở bên ngoài. Vì vậy đáp án cuối cùng cũng chỉ có thể cô nhân viên kia quá xảo quyết đi quyền rũ giám đốc

Đám nhân viên phòng nhân sự ức quá cũng muốn lên tiếng bênh vực cho cô một tiếng, nhưng lại không đủ can đảm. Huống hồ lại có người biết điều, rằng cho dù lời nói có khó nghe thế nào cũng đừng có làm gì cô, nếu không hậu quả nhận được thật không thể tưởng tượng nổi, giống như đám nhân viên nữ lúc trước vậy

Tiếng máy đo nhịp tim kêu títt títt trong phòng cấp cứu đúng là muốn giết chết anh rồi. Từ Phong cúi đầu, ngồi trước phòng cấp cứu, chỉ có 1 bóng lưng anh ở hành lang rộng dài vắng bóng người này. Minh Triết hí hục chạy tới, thấy anh ngồi đó thất thần cũng không hỏi nhiều, chỉ lẳng lặng ngồi bên cạnh anh, muốn nói với anh vào lời. Nhưng hẳn phát hiện, cả người anh run lên đến nỗi không thể giữ bình tĩnh nổi

Hắn là có chuyện rất lớn mới khiến anh lo sợ như vậy. Minh Triết muốn hỏi anh có thật....anh quan tâm đến cô là vì cô trông giống người đó không. Nhưng lúc này đây, hơn bao giờ hết, hắn có một suy nghĩ rất ích kỉ. Hay là cứ chôn vùi suy nghĩ này đi, giữ bí mật này mãi với tiểu Phong cũng không sao. Nhìn anh xanh xao trông thấy rõ, hắn càng đau đớn hơn. Anh đã chịu quá nhiều tổn thương rồi, chỉ lần này thôi, xin ông trời được cho anh hạnh phúc. Minh Triết nhắm mắt khẩn cầu. Chỉ một lần này thôi....

Bạn đang đọc truyện *Hận Không Thể Ngừng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Hồi hận và kể chuyện

Người bước ra từ phòng cấp cứu sau nhiều tiếng đồng hồ, tất nhiên là Thiếu Tấn. Về mặt hắn ta vô cùng nghiêm trọng. Nghe tin cô nhập viện, hắn đã lập tức chạy đến mà chẳng suy nghĩ gì nhiều. Hắn nhìn Từ Thiên bằng ánh mắt lạnh băng. Anh chậm chậm đứng dậy

Con gió chiều nhưng lạnh làm đến cả người mặc áo khoác như anh cũng thấy rùng mình. Chiếc áo trắng blouse tung bay trước mặt. 2 người đàn ông đang đứng đối mặt nhau. Thiếu Tấn không kiềm chế nổi mà đánh vào mặt anh một cái rõ mạnh. Cả người anh nghiêng hẳn qua một bên, khóe môi anh rỉ máu, nhưng anh không có đánh trả

- ANH CÓ BIẾT MÌNH VỪA LÀM RA CHUYỆN ĐIÊN RỒ GÌ KHÔNG HẢ? SUYT NỮA.....SUYT NỮA TIM CÔ ẤY ĐÃ NGỪNG ĐẬP RỒI ANH CÓ BIẾT KHÔNG? - Thiếu Tấn cắn răng mà hét vào mặt anh. Từ Thiên sững sờ nhìn hắn, cả người mềm nhũn hẳn - anh nhìn cái gì? Không tin sao? Anh tưởng chuyện này đem ra đùa được chắc

Thiếu Tấn quay sang chỗ khác, bực bội đâm vào tường. Cô chẳng biết chăm sóc bản thân gì cả, cứ mù quáng đi theo người đàn ông này làm gì, để anh ta đẩy cô vào chỗ nguy hiểm hay sao? Biết bản thân có gắng gượng cũng vô dụng, biết sẽ nguy hiểm đến thế tại sao cô còn làm? Người duy nhất hiểu rõ tình trạng của bản thân cũng chỉ có mình cô, chứ không phải là bác sĩ điều chỉnh là hắn. Biết vậy mà cô còn.....

Từ Thiên thờ người ra đó. Anh không biết phải làm gì. Sao anh cảm thấy tất cả chuyện này là do anh. Mà đúng rồi, là do anh thật. Nhưng anh chỉ không biết, tại sao mọi chuyện lại thành ra đáng sợ thế này. Thật sự có cái bệnh quái ác đó sao? Vậy tại sao lại là cô? Tại sao anh lại khiến cô cư xử như vậy. Còn anh, anh chỉ biết đến bản thân, đối với anh mọi chuyện quá dễ dàng nên anh không biết nó rất khó khăn đối với người khác

- Làm sao....anh biết là tôi.... - mãi một lúc lâu, giọng khàn khàn của anh mới vang lên

- Bởi vì, tiểu Phong biết rõ bệnh của mình, cô ấy chưa bao giờ vượt qua giới hạn. Nhưng mà, nếu như có một điều kiện nào đó tác động, vô cùng mạnh mẽ, dầy vò cô ấy từ ngày sang ngày khác, chắc hẳn....là do anh rồi. Anh cũng biết cô ấy vốn yếu đuối, hơn nữa cũng rất tự ti, sợ bản thân vô dụng, sợ trở thành người thừa nên mới cố gắng nhiều năm như vậy. Duy chỉ ngày hôm nay, anh đã phá hủy tất cả..... - nỗi nóng cũng qua, Thiếu Tấn giọng đượm buồn nói

- Làm ơn..... - Thiếu Tấn tròn mắt nhìn anh -kể cho tôi nghe sự thật....mọi chuyện....tôi muốn nghe.... - anh gấp người cầu xin hắn. Anh không muốn sau này vì bất kì sai lầm nào mà gây ra lỗi lớn lần nữa. Anh sợ lắm rồi, rất sợ

- Là tôi thì không được sao.....?..... - Thiếu Tấn như đang lẩn lẩn trong cơn say - tôi đó tôi đã nói như vậy, nhưng mà tiểu Phong.....cô ấy đã từ chối. Ha....sau 7 năm ròng rã cuối cùng tôi cũng chờ đợi công cốc rồi - hắn cười, nhưng sao anh thấy pha trong đó là những giọt nước mắt chua chát - cô ấy đã từ chối tôi, người đã đợi cô ấy những 7 năm để đến với tên chỉ mới quen vài tháng như anh. Tôi thật không hiểu nổi, anh thì có gì tốt. Rốt cuộc....anh có thật lòng hay không?

-..... - đối mặt với câu hỏi này, Từ Thiên lại cúi đầu im lặng. Ánh mắt đáng sợ của anh cũng chùng xuống

- Tôi đã đợi 7 năm để cô ấy có thể nhìn.... - Thiếu Tấn chưa nói xong lời, liền bị anh xách cổ lên, nâng hẳn người hắn lên. Anh gườm gườm nhìn hắn, để cho hắn nghe rõ, những lời anh sắp nói đây- Những thứ tâm thường đó tôi không cần. Không cần đợi một cách ngu ngốc như anh suốt 7 năm trời, cho dù cô ấy không thể nhìn thẳng vào mắt tôi, tôi vẫn sẽ thích cô ấy. Chẳng lẽ nếu không hết bệnh, anh thề rằng mình sẽ đợi cả đời hay sao? Anh vốn chẳng đủ dũng cảm để đến với cô ấy, anh chỉ lo cho bản thân mình thôi....nhưng dù sao cũng cảm ơn anh đã chăm sóc cô ấy, còn bây giờ, tôi sẽ làm điều đó -

Từ Thiên thả cổ áo hần ra, quay đầu đi một mạch. Chẳng còn hứng thú nghe chuyện gì từ cái tên nhu nhược đó nữa. Thật vô vị!

Thật sao? Lời anh nói, là thật? Chẳng lẽ, có thể, có chắc là hần sẽ đợi cô cả đời không? Không phải, hần không đủ dũng khí để đợi tiếp. Nhưng hần cũng không đủ can đảm để yêu cô. Chẳng lẽ sau bao nhiêu năm, tình cảm của hần cũng chỉ là ngộ nhận thôi sao?

- Tiểu Phong đã mắc bệnh từ 7 năm trước..... - chân anh dừng lại. Từ Thiên quay đầu nhìn hần, bị mắng như vậy còn muốn nói cho anh nghe? Thiếu Tấn hít sâu nói tiếp - trong 1 đêm cuối tuần, cả nhà cô ấy đi ăn tối. Trên đường đi, không may đã gặp tai nạn..... - giọng hần trầm hẳn - ba, mẹ, chị gái cô ấy đều chết, chỉ có tiểu Phong là còn sống sót. Lúc đó, có lẽ vì thấy được mặt thù phạm đâm xe rồi bỏ trốn nên tiểu Phong luôn ám ảnh bởi gương mặt, đặc biệt là ánh mắt đó. Vì vậy nếu nhìn vào mắt người khác quá lâu, trong đầu cô ấy sẽ lập tức hiện lên đôi mắt gã đó

- Vậy.....đã bắt được chưa? - Từ Thiên nhú mày hỏi tiếp

- Chưa, nhưng chắc hần cũng chưa muốn ngồi tù đâu, nên đã bỏ trốn rồi cũng nên - hần đắm chiêu

- Thế trong suốt quãng thời gian đó, cô ấy đã sống thế nào?

- Lúc đầu, tiểu Phong chỉ ngồi im trong phòng bệnh, không tiếp xúc với ai, thậm chí nếu có người chạm vào cô ấy, tiểu Phong sẽ lập tức phát điên. Sau đó tôi gặp cô ấy, lúc đó tôi mới từ nước ngoài về nên rất có kinh nghiệm với loại bệnh này. Sau 1 thời gian uống thuốc và luyện tập. Cho dù rất rụt rè nhưng cô ấy đã dần nói chuyện được với mọi người, tuy vậy, vẫn không thể.....như anh biết rồi đấy. Lúc đầu tôi có thuyết phục mấy cô ấy cũng không chịu rời khỏi bệnh viện và đi làm. Nhưng may mắn thay, có lẽ lời tỏ tình của tôi đã có ảnh hưởng, cô ấy muốn chịu trách nhiệm với mình, nói đã phí tuổi thanh xuân của bản thân quá lâu rồi

Câu chuyện của hần dường như chẳng có hồi kết. Và anh vô tình bị cuốn hút theo. Đối với một cô gái, chuyện mất đi người thân quả thật rất đáng sợ. Anh cũng biết cảm giác đó. Nhưng mà nhìn thấy chính thù phạm, rồi bị ám ảnh suốt đời quả thực còn đáng sợ hơn cả địa ngục. Anh phải làm sao, làm sao để gãi bớt nỗi đau đó với cô đây

Hạ Phong đã chịu đựng trong suốt thời gian qua, vì vậy mà cuộc sống của cô vốn rất yên bình. Nhưng hôm nay anh lại điên rồ, muốn thể hiện mình, muốn cho rằng bản thân có thể bảo vệ cô, nhưng anh đã lầm. Hạ Phong đã vậy còn tin tưởng anh, còn muốn dựa dẫm vào anh mà bất chấp nguy hiểm. Tại sao cô lại không lo cho bản thân như vậy?

Từ Thiên siết chặt nắm tay. Một giọt nước lăn dài trên má anh. Anh không biết mình còn có thể rơi nước mắt đấy. Anh tưởng tuyến lệ của mình đã có vấn đề rồi. Lần đầu anh thấy thương cho người khác, anh thấy tim mình đau đến mức có thể ngừng đập. Không chỉ hận bản thân, anh còn hận cả ông trời, tại sao lại để anh gặp cô trẻ như vậy. Nếu để 2 người gặp nhau sớm, có lẽ không chỉ cô, mà còn có anh, vết thương của anh sẽ được chữa lành....

- Cô ấy sẽ không nhớ gì....cho nên.....đừng có ngạc nhiên..... - nhìn anh quay đi, Thiếu Tấn nhắc nhở. Chắc chắn là đến phòng bệnh của cô rồi

Thiếu Tấn dù đau, nhưng cũng thấy rất xứng đáng. Hần tin rằng chỉ cần có thời gian, Từ Thiên sẽ là người yêu cô hơn bất kì người nào khác trên đời. Và Hạ Phong xứng đáng với điều đó. Cô đã chịu khổ quá nhiều rồi. Bây giờ cô nên được bù đắp, được yêu thương....và được hạnh phúc, bên người cho dù có chết cũng phải ở cạnh cô, chứ không phải là một tên điên rồ như hần

Nhưng mà tại sao.....trong gió....hần lại ngửi được mùi nước mắt của chính bản thân chứ? Cho dù tự nhận bản thân mình không xứng với cô, nhưng hần thật không nỡ trao cô cho người khác. Tình cảm vốn là vậy mà, rất khó để đổi thay

Bạn đang đọc truyện *Hận Không Thể Ngừng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Laveria

- Ừm..... - Hạ Phong cựa quậy mi mắt. A! Lại ở trong bệnh viện rồi. Cô đoán....mình đã phát bệnh. Mặc dù những chuyện sau đó cô không nhớ, nhưng cô biết. Trước đây cũng có nhiều lần như vậy, cô tỉnh dậy trong bệnh viện

Hạ Phong nghiêng người muốn ngồi dậy nhưng có gì đó nặng nề ở tay. Là anh. Anh đã ngồi đây bao lâu rồi. Lại còn ngủ quên. Gió lùa qua cửa sổ từng cơn lạnh, vô tình làm tóc anh bông bênh hơn bao giờ hết. Cô đưa tay chạm nhẹ da mặt anh. Ấm ấm. Cô cười khẽ, không vội đánh thức anh dậy

- Laveria..... - anh lại nói mơ nữa rồi

Về mặt cô thoáng cứng nhắc, nhưng rồi cô cũng lấy lại nụ cười. Cô đoán đó là bạn gái trước đây mà anh không thể quên được. Anh vẫn còn rất yêu cô ấy nhỉ? Biết, nhưng tại sao cô vẫn còn đắm đầu vào thích anh đến vậy. Dù nói ra thật ngu ngốc, nhưng dù biết sau này mối quan hệ của 2 người chẳng đi đến đâu, cô vẫn muốn tiếp tục ở bên cạnh anh một chút

Nghe thoáng qua thì thật cao cả nhưng mà....cô thật sự rất ghen tỵ với người con gái đó. Có thể khiến anh chung thủy, nhớ nhung đến mức anh thấy có thể mang vào cả trong giấc mơ. Có thể mối quan hệ chỉ là tạm bợ, hoặc anh chỉ thấy hứng thú nhất thời với cô. Có thể sau khi chán rồi, người đau khổ cũng chỉ có mỗi mình cô. Nhưng chỉ ít cô cũng từng nhớ mình đã từng yêu một người tuyệt vời. Anh chia sẻ với cô chuyện quá khứ thôi...cũng đã đủ làm

cô thấy mình có một vị trí nào đó trong tim anh rồi

Ngồi miên man một hồi, sao nước mắt cô lại rơi nước rồi. Hạ Phong sụt sịt lau đi nước mắt. Xin lỗi, nhưng cô không thể nào vượt qua trở ngại tâm lý để đường đường chính chính tỏ tình với anh được. Có lẽ anh sẽ cảm thấy bị khinh thường, sẽ nhanh chán ghét thôi. Dầu sao khi quyết định không rời xa anh nữa, cô cũng đã tưởng tượng trong đầu mình sẽ bị từ chối như thế nào. Cho nên, cô không hối hận gì cả

Tình yêu đối với anh, làm cô thấy giống như là một chặng đường dài. Cô chạy trên những tầng mây, phía trước chính là mặt trời rực rỡ soi sáng. Con đường thật là đẹp, thật hào nhoáng, thật khiến người ta dễ dàng chìm trong thiên đường hạnh phúc. Nhưng một khi mặt trời đã khuất, cô sẽ cảm thấy đêm đến thật đáng sợ, thật lạnh lẽo đến mức muốn khóc

- Tiểu Phong..... - mãi nghĩ vu vơ, cô đã không để ý có người vào phòng - em khóc sao?

- À...không có.... - Hạ Phong lau vội nước mắt rồi mỉm cười tươi rói

- Tên này vẫn còn ngủ nướng được sao? - Minh Triết đặt giò trái cây lên bàn rồi nhếch mép - nhân tiện, em thấy thế nào rồi?

- Em ờ ờ - cô cười điềm đạm rồi lại nhìn anh đang ngủ rất say. Minh Triết liếc thấy biểu hiện đang yêu của cô thì cười gian. Đúng là thích người ta quá rồi

- Em làm anh sợ chết khiếp. Cơ mà nhìn tên này đúng đó còn đáng sợ hơn cả em nữa - hấn xua tay, nhàn nhạ ngồi xuống ghế - hấn còn nói muốn cho em làm quen với Laveria nữa. Tên này không thường hay giới thiệu Laveria cho người khác đâu đấy

- Laveria..... - nụ cười trên môi lập tức dập tắt. Muốn cô làm quen với Laveria? Rốt cuộc là có ý gì đây? Bàn tay đang xoa trên tóc anh lập tức rút lại. Anh mắt cô đầy hoang mang, rốt cuộc đã đến ngày này rồi hay sao?- Phải đó, sợ em buồn nên mới đem nó đến đây - Minh Triết ngồi chéo chân, tùy tiện lấy một quả táo cắn vào miệng

- Nó? - cô ngược mắt ngạc nhiên

- Đúng rồi. Đây này - hấn nhướm người lấy cái chậu cây chỉ nhỏ bằng bàn tay đặt lên bàn. Rồi chỉ vào nó, đó là Laveria

- Laveria....là cái cây sao? - cô chậm chậm bung chậu cây lên. Cái cây nhỏ chút xíu trong đó nhìn qua nhìn lại, thật quá đáng yêu

- Chớ em nghĩ là cái gì - hấn cắn rộp miếng táo giòn tan trong miệng

Cô thầm nghĩ.....thật là tốt quá! Thật quá nhẹ nhõm đi. Thì ra, đó chỉ là 1 cái cây. Cô siết chặt cái cây trong ngực mình. Suýt chút nữa.....suýt chút nữa cô đã tưởng.....mình mất hết hi vọng rồi. Vì những suy diễn vu vơ trong đầu mà cô đã bị hành hạ mấy ngày nay rồi. Thật, nếu như anh không phải là lưu luyến với người yêu cũ....cô có thể.....được không?

- Có chuyện gì sao? - Từ Thiên mở mắt, không vội ngồi dậy, nhướn mày nhìn cô cười tủm tỉm

- Không.....đâu có chuyện gì..... - dù đang lắc đầu nhưng thật sự khỏe môi vẫn không thể khép lại được. Thật không ngờ đường đường là giám đốc đại nhân lại yêu cái cây đến mức trong mơ có thể thốt ra được 2 chữ đó. Thật đáng yêu quá đi!

- Tiểu Phong, nghỉ ngơi nhé! - Minh Triết chủ động rời đi, muốn nhường lại không gian cho 2 người

- Cứ tiểu Phong, tiểu Phong, đi đi là vừa.... - Từ Thiên từ khi nào lại nghe 2 từ “tiểu Phong” thốt ra từ miệng hấn lại buồn nôn đến thế. Còn nữa, trong lúc anh ngủ thiếp đi, 2 người nói chuyện gì mà cô cười tươi như vậy. Nhưng mà, nhìn cô vui vẻ, anh cũng thấy đỡ hơn phần nào. Minh Triết nhìn thái độ của anh thì bủn rủn, trọng sắc khinh bạn - Triết đem Laveria tới sao?

- Ừm. Lúc đầu tôi còn tưởng là tên con gái đấy - cô không kiềm nén nổi mà bộc lộ niềm phấn khích ra ngoài

- Em thích nó đến thế à? - quả thực đem Laveria đến đây cô thấy rất vui. Nhìn gương mặt phấn khởi của cô kìa. Nhưng mà, giám đốc đại nhân hiểu lầm rồi, cô ấy không phải vui vì cái cây đâu

- Ừm. Rất đáng yêu mà - cô nhẹ nhàng vuốt từng phiến lá xanh ngắt không chút tí vết, đôi mắt sáng rỡ như nhận được quà

- Vậy còn tôi? - Hạ Phong ngưng cười. Lại nữa rồi, đến nữa rồi, tim cô lại.....đập mạnh nữa rồi....Hạ Phong không dám ngẩng đầu lên nhìn, chỉ sợ nếu gặp, cô sẽ chịu không nổi mà đỏ mặt

- Anh.....anh làm....sao? - thấy cô bắt đầu dờ dặt xấu, anh liền chồm tới

- Em thích Laveria hơn tôi sao? - Hạ Phong tròn mắt. Gần quá.....thật sự gần quá! Cô chưa chuẩn bị tâm lý. Dù 2 người đã hôn nhau 2 lần, nhưng những lần đó đầu óc cô cứ mơ mơ tỉnh tỉnh, không kiểm soát nổi. Nhưng bây giờ, cô vô cùng vô cùng tỉnh táo. Thậm chí cô có thể nghe được tiếng thở của anh nữa. Đầu óc trống rỗng, cô không biết phải nói gì. Nhưng nếu không nói gì, anh có thể tha cho cô sao?

Nhìn thấy cái lắc đầu đầy gượng gạo của cô, anh hài lòng ngồi lại chỗ của mình. Biểu hiện rất tốt. Xem ra ở gần anh lâu ngày cô rất biết cách ứng phó. Đừng tưởng người bệnh thì anh sẽ nhân nhượng cái gì

- Xin lỗi.... - đột nhiên giọng điệu đùa giỡn không còn, anh nói vô cùng nghiêm túc. Hạ Phong mím môi im lặng - là do tôi cả, là tôi thiếu hiểu biết nên em mới phải nằm đây bây giờ. Xin lỗi....

- Không đâu. Tôi mới là người phải xin lỗi. Là tôi không biết lượng sức mình, làm ảnh hưởng đến anh. Chắc anh nhìn thấy tôi, sẽ rất sốc

- Em biết tình trạng khi phát bệnh của mình? - nếu anh nhớ không lầm thì Thiếu Tấn nói sau khi cô tỉnh lại, sẽ không nhớ bất cứ thứ gì nữa mà

- Làm sao có thể không biết chứ? Tôi đã sống với nó 7 năm rồi. Nghe người ta nói cũng nhiều, kinh sợ cũng nhiều, xa lánh....cũng nhiều..... - không hiểu sao, anh nghe thấy giọng điệu chua chát của cô lại thấy tức giận. Tức giận vì những người nào dám làm tổn thương cô lúc trước

- Tôi thì khác. Tôi không cần em phải gắng gượng nhìn tôi đến nỗi nhập viện như vậy, tôi không đành lòng. Vì vậy hãy hứa với tôi, đừng vì chuyện này mà vào viện một lần nữa

- Ừm..... - cô đã biết rồi. Chuyện anh không muốn, cô sẽ không làm nữa. Từ Thiên không chịu nổi gương mặt buồn hiu của cô nên anh chuyển chỗ ngồi sang giường, tựa đầu cô vào vai mình

- Không cần em nhìn tôi. Chỉ cần tôi nhìn thấy em là đủ rồi

Hạ Phong cười nhẹ gật đầu. Ngồi nghe những lời thủ thỉ nhẹ nhàng mà ấm áp của anh, cảm nhận mái tóc đang được người đàn ông này vuốt ve, cả người được thỏa sức tựa vào anh, dựa dẫm vào anh khiến cô cảm giác muốn được bảo vệ, chưa bao giờ cô lại thấy mình rung động nhiều như vậy. Cô không muốn mất anh, cũng không dám nghĩ tới chuyện sẽ mất anh

Gió làm lá cây Laveria lung lay. Laveria như muốn dang tay chúc mừng chủ nhân của mình. Cuối cùng sau nhiều năm anh cũng tìm được hạnh phúc cho mình. Mà Laveria đây như một đứa con nhỏ đang nằm trong vòng tay của cô gái này, người con gái anh muốn bảo vệ. Khung cảnh thật giống như một bức tranh gia đình thu nhỏ - bức tranh gia đình của những người thiếu gia đình

- Tại sao anh lại nuôi cái cây? Thường thì người ta sẽ nuôi chó hoặc mèo mà.... - Hạ Phong nép vào lòng anh hỏi

- Chó mèo rụng lông nhiều lắm, tôi rất dị ứng với chúng

- Ồ

- Hơn nữa.....tuổi thọ của chúng cũng ít hơn người, sớm muộn gì cũng sẽ chết trước thôi, còn cây thì không như vậy....

- Ừm...

Nghe tâm sự của anh, cô lại cảm giác câu sau mới là lí do chính. Bởi vì anh sợ những động vật anh nuôi nấng lâu ngày sẽ nảy sinh tình cảm. Rồi cũng sẽ có một ngày chúng rời xa anh giống như ba mẹ, người thân đã rời xa anh vậy. Có lẽ anh sẽ không chịu được nỗi đau đó một lần nữa. Vì vậy mà cô biết, anh là một người sống rất tình cảm. Bởi vì tình cảm quá nhiều, bởi vì sợ bị tổn thương cho nên anh mới khép kín trái tim mình lại

Bạn đang đọc truyện *Hận Không Thể Ngừng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Điện thoại có cái quot;ứng dụngquot;

- Em thấy chỗ này thế nào?

- Ừm. Khung cảnh rất đẹp

- Đẹp hơn chỗ lần trước tôi đưa em tới không?

- Mặc dù không cao bằng nhưng tôi nghĩ chỗ này cũng rất tuyệt

Minh Triết sáng sớm tung tăng ôm bó hoa đi đến bệnh viện thăm cô. Nhưng vừa bước vào cửa, hắn đã giật mình đến suýt đánh rớt cả bó hoa. Hắn run run chỉ tay về phía cô

- Hai.....hai.....hai người mới sáng sớm làm cái gì thế hả?

Từ Thiên nhú mày nhìn hắn, tỏ ra không vui khi bị phá hỏng không khí. Hạ Phong vội ngồi dậy dang hoàng, lúng túng chỉnh sửa đầu tóc. Minh Triết lấp bấp đứng thẳng dậy. Hắn đang thấy khung cảnh gì đây? Từ Thiên mới sáng sớm đã đến bệnh viện ôm ấp người ta rồi. Mà cũng có phải người yêu đâu, sao cô lại chịu để anh lợi dụng như vậy? Thật quá là ngây thơ đi

- Cậu ngạc nhiên cái gì? - anh với cô đang bàn bạc về nhà hàng trên tạp chí, hơn nữa còn hẹn nhau đi ăn. Sao tên này cứ thích chọn thời điểm dở mà xuất

hiện vậy nhỉ?

- Minh.....minh.....chỉ đến thăm bệnh thôi. Cậu có ý kiến sao? - mà tại sao hấn phải ngại với anh chứ? Hấn lấy lại phong độ, đồng đặc đặt hoa xuống bàn - mà nhân tiện, cậu không định đi làm sao?

- Phải đi chứ - về công ty, để xem ai là người có quyền hành. Hồ Minh Triết kia dám một lần phá hỏng chuyện tốt của anh, anh sẽ khiến hấn tháng này không có thời gian ở cùng với bạn gái luôn - vậy tôi về....

- Tạm biệt - cô mỉm cười vẫy tay với anh cùng Minh Triết

Thật ra cô cũng không muốn như vậy. Nhưng mới sáng anh đã nói xương cốt sẽ chưa tỉnh giãn, tốt nhất nên ngồi dựa, mà anh thì sẵn sàng làm chỗ dựa. Cô cho dù từ chối cũng hết cách, anh làm về mặt muốn trả thù kia thì cô còn biết nói gì. Hơn nữa, dựa vào lòng anh cũng rất thích, cô chưa từng thấy thích thú với cái gì như vậy

Và lại, dạo này anh nói chuyện có vẻ tử tế hơn với cô. Không giống như ngày đầu, suốt ngày cứ “óc bả đậu” hay “IQ âm”. Nhưng cứ hễ có cơ hội, anh sẽ lại dìm cô xuống tận đáy. Bản tính anh chính là vậy, không thay đổi được. Tại sao cô lại thích một người như thế chứ? Đừng hỏi, bởi vì chính cô cũng không biết câu trả lời

Minh Triết liếc nhìn anh, rồi lại nhìn vào người thuyết trình không ngừng nói trước máy chiếu kia. Thật nhỏ mọn, tên đáng ghét! Hấn đã làm cho anh biết bao nhiêu năm, kiên luôn bạn tốt. Vậy mà anh, tốt xấu gì không nói không rằng một câu, giao cho anh một đồng hồ sơ sỏ sách có thể làm đến năm sau cũng không hết. Chẳng lẽ sau này khi đi, đứng, ăn, nói, thậm chí đi đại tiện, hấn cũng phải nhìn sắc mặt của anh sao? Thật là hiếp người quá đáng!

Hấn siết chặt cây bút trong tay, lại trừng mắt nhìn anh. Mà anh lại chẳng quan tâm. Bởi vì anh đang chăm chú nhắn tin. Còn nữa, cái vụ nhắn tin. Người đầu mà cái điện thoại xịn nhất trên thị trường đang ở trong tay chỉ biết nghe và gọi điện thoại chứ? Giống như người từ trên trời rơi xuống. Hấn bị phạt, lại còn phải cần răng chỉ dạy từng chút một cho anh. Cách nhắn tin, cách gửi, còn có cách mở. Hừ, khỏi hỏi cũng biết anh là đang muốn nhắn tin với cô

Trong cuộc họp còn nhắn tin, lại còn cười. Có tên giám đốc nào như anh hay không? Đường đường đã hơn 30 rồi, là giám đốc của cả một tập đoàn lớn thế này lại trẻ con đến vậy, các trưởng phòng nhìn vào, còn ra thể thống gì nữa chứ? Minh Triết xoa trán xấu hổ dùm cho anh. Đã vậy anh còn tiếp tục, thậm chí cường độ còn lớn hơn

Minh Triết hần giọng, gõ gõ bàn, nhắc khéo anh. Từ Thiên xem ra tai còn tốt, anh ngẩng đầu dò hỏi. Thấy mọi người đều đang nhìn anh với ánh mắt e dè, Từ Thiên cũng xem như anh làm chưa tròn trách nhiệm của mình. Anh cất điện thoại, cho ngừng thuyết trình. Hấn tự hỏi....anh có phải là người đa nhân cách. Lúc này nhắn tin còn vui vẻ lắm mà, sao tâm trạng lại thay đổi nhanh như vậy

Có lẽ những người ở đây cũng rất hối hận đã không để anh tiếp tục công việc của mình mà phá hỏng. Muốn làm việc lớn nhưng thành ra tự hại bản thân mất rồi. Nhìn ánh mắt của anh kia, giống như loài sư tử chuẩn bị ăn thịt mồi của mình vậy. Có người lại lấy khăn mùi xoa lau mồ hôi. Từ Thiên chồm người tới, chống tay dưới cằm

- Không phải lời mấy người chán đến nỗi tôi thấy cái điện thoại rẻ tiền này còn thú vị hơn hay sao? - anh cầm xấp tài liệu đặt trước mặt mà nãy giờ chưa hề động vào, lật lật vài tờ rồi quăng sang một bên - tiền lương ít lắm sao? Hiệu suất làm việc lại tệ đến thế này - anh dứt điện thoại vào túi quần rồi đi một mạch ra khỏi phòng họp

Cũng may là anh đã nói chuyện xong với cô rồi. Nếu không đám người kia chết chắc. Anh ghét nhất ai đó bỗng nhiên phá hỏng chuyện tốt của anh, giống như người nào đó sáng nay. Anh liếc hấn, hấn lập tức quay đầu sang chỗ khác. Nhưng sống mấy mươi năm trên đời, anh mới biết điện thoại lại có cái ứng dụng tuyệt thế này. Nhắn qua nhắn tại rất vui. Nhưng đôi lúc cũng làm anh bức mình bởi vì cô trả lời quá lâu

Nhiều lúc lâu đến mức anh phải gọi điện thoại báo cô mau trả lời tin nhắn. Lúc đó đã gần trưa, Hạ Phong uể oải trả lời, cô đang đi vệ sinh. Anh liền nói, có đi đâu cũng phải cầm điện thoại theo để trả lời tin nhắn chứ, ai biết được có phải cô đang nói dối hay không? Minh Triết cũng thăm tội nghiệp cho cô, phải khổ dài vì cái tên bệnh hoạn thiếu kiến thức xã hội này

Ngày mai là cô xuất viện rồi. Cho nên anh sẽ qua đón, tiện thể anh cũng đã đặt chỗ nhà hàng trên tạp chí rồi, coi như là bồi dưỡng sau khi xuất viện cho cô

Hạ Phong cười cười cất điện thoại, thu dọn đồ vào trong túi. Anh gọi điện, nói là sắp đến rồi. Cô ăn mặc vậy có đơn giản quá không nhỉ? Nhưng chịu thôi, cô đâu còn bộ nào đẹp hơn được nữa. À đúng rồi, còn Laveria nữa. Mấy ngày ở bệnh viện rất chán, cho nên có nó làm bạn, cô chẳng buồn chút nào. Cô bước tới lấy cái cây ôm vào lòng, chỉ sợ chút nữa đi sẽ quên

Cửa phòng mở ra. Hạ Phong lập tức hào hứng quay lại:

- Anh đến sớm thế.....

CHOANG.....

Bạn đang đọc truyện *Hận Không Thể Ngừng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Kẻ bắt cóc

Từ Thiên đứng như trời trồng, nhìn Laveria vỡ toang dưới đất, túi đồ thì còn dở, vậy còn người, người đâu? Anh cúi xuống đất, ôm cái cây vào lòng. Cô sẽ không bao giờ để nó như thế này đâu. Chắc là đang gặp chuyện rồi. Từ Thiên lập tức gọi điện thoại cho Minh Triết và Anna. Anna tạm thời đem Laveria về nhà chăm sóc, còn Minh Triết cùng anh đi tìm cô. Anh còn nói Thiếu Tấn lục tung cái bệnh viện này

- Học.....tôi đã kêu y tá tìm khắp nơi.....nhưng không thấy.....cũng chưa thu dọn đồ xong, cô ấy có thể đi đâu được chứ? - Thiếu Tấn chống tay lên gối thở dốc

Minh Triết đặt tay lên vai anh. Rõ ràng ánh mắt anh đã hoang mang lắm rồi, nhưng bề ngoài anh vẫn giữ vẻ điềm đạm. Là bạn, hẳn rất lo cho anh, cũng như Tiểu Phong. Cô gái ốm yếu mới xuất viện như vậy, có thể đi đâu được chứ?

- Yên tâm, mình sẽ cho người đi tìm ngay. Tiểu Phong sẽ ổn mà

- Ừm... - anh nói lòng chân mày. Điện thoại trong túi quần reo - alo.....

- Lâu rồi không gặp, bạn cũ..... - cái giọng thều thào đó có hóa làm tro anh cũng nhận ra được. Mặt anh lập tức đanh lại

- Có chuyện gì?

- Tôi đoán trong đầu cậu cũng đang nghĩ tới một số chuyện không hay. Nhưng đáng tiếc.....không phải tôi đâu.....

- Mày nói cái gì? - giọng anh khàn đục thấy rõ. Minh Triết đứng cạnh cũng cảm nhận được luồng khí lạnh bất thường này

- Tôi nói cậu hãy giữ bình tĩnh đi. Tôi chỉ đang chơi một số trò chơi với cô người yêu bé nhỏ của cậu thôi. Không được sao?

- Là mày làm? Muốn gì?

- Tôi nghĩ, tôi đang làm chuyện tốt. Cho cả cậu, và cả cô gái kia nữa - thấy anh im lặng, hẳn ta nói tiếp - tôi chỉ biết 1 chút thông tin thôi, tìm được hay không còn tùy thuộc vào trình độ của cậu nữa. Hẳn ta là kẻ mà cô ấy rất quen thuộc. Người đàn ông mà.....cô ấy mơ thấy nhiều đêm. Là người mà.....mỗi lúc nhìn vào mắt người khác, đôi mắt người đó sẽ hiện ra rõ hơn bao giờ hết.....

- Cái gì? Mày nói.....alo.....ALO..... - Từ Thiên siết chặt điện thoại trong tay, nhấn số gọi lại nhưng vô dụng, tắt điện thoại rồi

- Có chuyện gì? - nhìn vẻ mặt lo sợ của anh, Minh Triết hỏi. Chắc chắn là chuyện nghiêm trọng có liên quan tới cô mới khiến anh như vậy

- Lập tức, điều tra về người đàn ông đã tông chết cả nhà cô ấy - anh không nhanh không chậm lập tức yêu cầu hẳn

- Tại sao lại làm vậy? - liên quan tới quá khứ của cô, Thiếu Tấn không ngần ngại hỏi

- Là hẳn ta bắt cóc - Thiếu Tấn thần người ra như kẻ ngốc. Tay run run che miệng. Cô làm sao sống sót nổi qua chuyện đó đây chứ. Nếu biết.....nếu biết.....hắn không dám tưởng tượng tới nữa

- Nhưng chuyện đó đã rất lâu rồi. Hơn nữa chẳng phải cảnh sát cũng không bắt được sao? Chúng ta phải bắt đầu tìm từ đâu đây?

- Minh.....mình cũng không biết nữa..... - giọng Từ Thiên trầm xuống một bậc

Không khí lại chìm vào tĩnh mịch. Minh Triết có thể nghe thấy tâm trạng náo nức của anh. Thông tin hiện giờ mà họ biết chỉ là kẻ bắt cóc. Tên tuổi, số điện thoại hay bất cứ cái gì cũng chẳng có. Giống như càn gậy áp lực cho họ hơn. Từ Thiên quay đầu bỏ đi, hẳn cũng không có gọi lại. Bây giờ, cứ hãy để cho anh một mình suy nghĩ

Từ Thiên đá cái thùng nước tự động bên đường. Anh điên cuồng dấm thêm vài cái nữa. Răng nghiến chặt mà lòng đau như cắt. Hạ Phong, cô hãy nói cho anh biết, anh nên làm gì mới đúng đây? Liệu cô....cô có thể qua nổi không? Liệu khi nhìn thấy người đó, cô có phát bệnh nữa không? Nếu vậy, ai sẽ đưa cô tới bệnh viện đây? Rồi tên kia, ai biết đó có phải là kẻ biến thái hay không, có làm gì cô hay không

Bao nhiêu nỗi lo lắng chen ép làm tim anh muốn quặn thắt. Nhưng cho dù nghĩ như thế nào, anh cũng không thể nghĩ ra cách tìm ra chỗ ở của cô. Cho dù biết được thủ phạm thì sao, Tề Văn Thoại kia giống như muốn trên tước anh vậy. Muốn anh chìm trong tuyệt vọng hay sao? Nhưng anh muốn gặp chính mặt hẳn ta mà nói, cho dù chuyện này có phải là do một tay hẳn ta dàn dựng hay không, cho dù có phải lật tung cả thành phố này, anh cũng nhất định tìm ra cho được cô cùng người đàn ông kia, làm cho ông ta mãi mãi không thể xuất hiện trước mặt cô nữa

Nhưng điều làm anh lo lắng nhất, đó chính là cô. Cô nhất định phải gắng gượng cho đến lúc anh tìm đến. Dù có thể mất hơi nhiều thời gian nhưng cũng mong cô hãy tin anh một lần, cố gắng cho tới lúc đó thôi. Xin cô!

Hạ Phong cử động đầu ngón tay. Cô tỉnh dậy trong một căn phòng cũ kỹ, trên một chiếc giường, không đến nỗi dơ bẩn. Tại sao cô lại ở đây? À đúng rồi, cô đã bị một người đàn ông bắt về đây? NGƯỜI ĐÀN ÔNG BẮT VỀ? Không phải là đem cô đi bán hoặc là.....ăn cô chứ? Không thể nào, có biết

bao phụ nữ đẹp, tại sao lại vào tận bệnh viện bắt 1 người bình thường mà còn bị bệnh như cô chứ? Chẳng lẽ là đem cô đi bán thật

Nhưng mà từ chỗ này nhìn xuống, là một khu nhà hoàn toàn tách biệt. Hạ Phong hoang mang đi khắp phòng, đoán khoảng bây giờ đã gần tối. Tên kia có khi nào sắp vào đây hay không? Cô hoàn toàn ngay cả chút sức chống đỡ cũng không còn, làm sao đối mặt với chuyện đáng sợ này đây. Giám đốc, còn có anh, anh không thấy cô nhất định sẽ đi tìm, nhất định sẽ vậy. Anh sẽ sớm tới cứu cô thôi, phải không?

Cạch.....Mãi suy nghĩ, Hạ Phong không để ý tiếng bước chân lại gần. Đến khi cửa mở, cô mới giật mình nhìn lên. Gương mặt người đàn ông sau chiếc mũ lấp ló. Bộ đồ cùng dáng vẻ này, cô thấy rất quen. Đây chẳng phải là người đàn ông thường đứng trước công ty đây sao? Ông ta đã để ý cô từ lâu rồi sao? Không phải chứ? Công ty của cô cũng có nhiều mỹ nữ lắm mà.....

Bây giờ cô hoàn toàn chẳng có cảm giác gì cả. Chỉ thấy bàn tay bịn rịn mồ hôi mà thôi. Hắn ta tiến lên vài bước, cô lại chậm chậm lùi ra sau. Cô phải làm gì đây? Nhìn bộ dạng giống như tội phạm của hắn ta, cô cả người cứ mềm nhũn cả ra. Bây giờ cả phòng chỉ có 2 người, cô phải làm sao để thoát khỏi đây? Không lẽ, tuổi thanh xuân của cô đến đây là chấm dứt hay sao?

- Ông.....

- Cô gái.....không nhớ ra tôi sao? - đầu dần ngẩng lên, Hạ Phong rụt rè nhìn theo

Ngay lần đầu tiên nhìn thấy. Cô đã nhận ra ngay. Cho dù đó là khoảng thời gian lâu đến nhường nào. Ánh mắt chỉ cần nhìn 1 lần vẫn có thể nhận ra. Chính là người đó, chính người đàn ông trong cái đêm tai nạn đó, đã cướp đi tính mạng của cả nhà cô. Sau khi nhận ra điều đó, Hạ Phong lập tức run cả người, ngồi sụp lên giường

Tay chân cô bắt đầu hoảng loạn. Cô vì muốn giữ tay mình khỏi run liên tục gồng lại ôm thật chặt. Không thể nào sai được, chính là hắn, chính hắn, là hắn. Kẻ đã giết ba mẹ cô, kẻ mà cô luôn ám ảnh suốt 7 năm trời, hiện đang đứng trước mặt cô đây. Cô phải cư xử như thế nào cho đúng đây

- Ông.....

- Xem ra trí nhớ cô rất tốt. Bởi vì suốt nhiều năm nay, cô vẫn sống với hình ảnh của tôi trong đầu kia mà

- ÔNG IM NGAY!!!

Bạn đang đọc truyện *Hận Không Thể Ngừng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: 4 ngày sợ hãi

Từ Thiên giật mình vì tiếng điện thoại reo ầm ỏi. Anh đã ngủ quên trên ghế sao? Anh ngồi xoa xoa vầng thái dương rồi nghe điện thoại

- Này, cậu có ngủ nghỉ đằng hoàng không đó?

- Mình đang ngủ thì bị cậu gọi dậy đấy - mặc dù không thể thừa nhận, anh mới chớp mắt được nửa tiếng

- Nói dối. Giờ này cậu không ở trên giường phải không? Phải ngủ đủ giấc thì mới có sức tiếp tục tìm tiểu Phong chứ

Mình Triết chỉ nghe tiếng “ừm” đơn điệu của anh rồi cúp máy. Hôm nay.....đã là ngày thứ 2 rồi, ngày thứ 2 cô mất tích. Tiểu Phong mất tích dường như cả thế giới sụp đổ với anh. Từ Thiên vẫn làm việc đều đặn, thậm chí có phần tích cực hơn ngày thường. Nhưng cứ mỗi khi hắn xuất hiện, anh lại hỏi có tin tức gì không. Còn mỗi khi nghe được câu trả lời như một cửa hán, anh lại “ừ” nhẹ rồi tiếp tục lao đầu vào công việc

Lo lắng thì cứ nói là lo lắng, tại sao phải gượng ép bản thân như vậy? Nhưng mà hắn đoán anh làm việc là muốn mình không bị suy nghĩ tiêu cực ám ảnh. Xem ra Minh Triết đã đoán đúng, tối nay là anh không ngủ đằng hoàng. Nếu sức khỏe cứ suy sụp nữa thì biết làm sao. Tiểu Phong cũng cần phải có hi vọng chứ. Hắn là bây giờ cô rất sợ hãi

“Em đang ở đâu vậy Hạ Phong? Muốn chết vì em mất”. Phải rồi, anh như muốn chết đi, nhưng chừng nào chưa tìm ra cô, anh cứ giống như trời hạn trông mưa. Ngày nào cũng hỏi Minh Triết cùng một câu hỏi, nhưng rồi cũng chỉ nhận được một câu trả lời duy nhất. Tuy về bề ngoài không sao nhưng anh thực chất cũng rất sợ. Nếu cô có mệnh hệ gì, không cần biết pháp luật có trừng trị hay không, anh sẽ lập tức đem tên kia xử tử

Đáng lẽ lúc đó anh phải đến sớm hơn để đón cô mới phải. Như vậy chuyện này đã không xảy ra rồi. Tất cả là lỗi của anh cả, tạo điều kiện để tên kia bắt cóc cô đi. Nhưng mà.....liệu cô ở nơi nào đó có tốt không, ăn uống như thế nào, liệu tên đó có làm chuyện đồi bại với cô hay không? Chỉ cần tưởng tượng tiếng hét của cô thôi anh cũng quặn cả lòng

Vẫn còn nhà hàng cả 2 cùng hứa vẫn chưa đi. Cô có vẻ rất thích chỗ đó, chỉ cần đợi, đợi thêm một chút nữa thôi. Anh sẽ cứu cô ra, đến lúc đó 2 người vẫn có thể cùng nhau đến chỗ đó mà. Anh chưa bao giờ tin vào chúa trời, nhưng lần này, dù có giúp hay không, anh vẫn cầu nguyện cho cô, cầu cho cô tuyệt đối đừng xảy ra chuyện gì

Người cô yếu ớt, nhỏ bé như vậy, đứng trước người đàn ông kinh tởm đó liệu có chịu nổi hay không? Rồi cô có phát bệnh, bị ngất lên ngất xuống không? Chỉ cần nhìn anh một khắc, cô liền suy nghĩ ngừng đập. Ở cùng hắn ta nhiều ngày như vậy, có ổn không? Cho dù liên tục trấn an bản thân nhưng anh cũng không ngăn nổi suy nghĩ đen tối cứ lần át tâm trí anh mãi như vậy

Hạ Phong mơ màng mở mắt. Trời đã sáng rồi sao? Đêm qua cô ngất cả đêm nên không nhớ gì cả. Cả người cô hoàn toàn bình thường. Thật may quá! Nhưng mà cả ngày qua cô chưa ăn gì, bây giờ đói quá đi. Cô cũng chẳng biết mình suy nghĩ như vậy có đúng thời điểm không nữa. Cô nghĩ thấy mùi thức ăn, còn có tiếng bước chân. Là người đó đang tới. Hạ Phong lập tức nhảy lên giường, ngồi co người trong góc sâu- Dậy rồi à? Ăn chút gì đi - dù chẳng nhìn mặt ông ta, dù chỉ cần nghe giọng thôi, cả người cô đã sợ đến muốn khóc lên - lại khóc nữa rồi. Cô làm tôi phát ngán đấy! - đặt khay cơm trước mặt cô, hắn ta kéo ghế ngồi

Nhìn vẻ mặt nhợt nhạt đã mấy ngày không ăn của cô, môi thì khô đến nứt nẻ, hắn ta thật chán nản. Con gái gì mà chẳng có chút quyền rũ nào cả, cả người như một đồng bụi nhùi. Rốt cuộc mấy năm qua cô ta đã sống như thế nào chứ? Suốt ngày chỉ biết rụt đầu khóc lóc, nói một câu cũng chẳng xong. Xem ra công việc của hắn cũng rất đơn giản mà thôi

- Xem ra cô còn nhớ mặt tôi rõ như in nhỉ? - nhìn mặt cô càng ngày càng biến sắc thì hắn nhếch môi - suốt 7 năm nay tôi vẫn tìm cô đấy. Vụ tai nạn đó, cô là nhân chứng duy nhất. Chừng nào cô vẫn còn sống trên đời thì tôi vẫn gặp nguy hiểm. Cho nên.....

Không phải.....ý của hắn là giết cô đi chứ? Vậy là cô sắp chết rồi hay sao? Nhưng anh vẫn chưa kịp đến cứu cô mà. Mấy ngày nay, cô đã mệt mỏi lắm rồi, trái tim bóp nghẹt đến nỗi thở cũng không được, cô chỉ khóc mà chẳng ăn uống gì nổi. Cô cũng nhớ anh nhiều lắm, ngay cả trong giấc mơ cũng rất nhớ nữa. Liệu anh có....nhớ cô hay không? Có muốn tìm cô không?

Không chỉ khóc vì mệt mỏi, cô còn khóc vì nhớ anh, chỉ muốn thoát ra khỏi nơi này thôi. Người đàn ông kia vốn chẳng làm gì cô, có lẽ hắn đang chờ đợi cho đến ngày giết cô, trước lúc đó chắc muốn cô được no bụng xuống xuôi vàng. Thậm chí là như vậy, cô cũng khó chịu, chán nản và muốn buông xuôi. Cô mệt lắm rồi! Thật sự xin ông trời, hãy giải thoát cho cô đi

- Cô chắc cũng có bạn trai chứ nhỉ? - hắn ta lăm le con dao trên tay, lại dùng giọng trò chuyện góm ghềnh đó nói với cô - hắn ta chắc cũng là một tên chẳng ra gì. Tôi có nên nói với hắn một tiếng để hắn đến nhặt xác cô nhỉ?

- Anh ấy không phải là một tên chẳng ra gì nào đó

- Cái gì? - hắn nhíu mày, nghe cô nói lăm bằm trong miệng

- Tôi nói.....Anh ấy không phải là một tên chẳng ra gì nào đó mà ông nói - Hạ Phong ngẩng đầu, ánh mắt tóe lên vẻ tức giận chưa từng có

Từ Thiên mất nhắm nghiền, cả người ngồi dựa yên trên ghế đệm. Minh Triết và Thiếu Tấn cũng lo lắng không kém ngồi yên bên cạnh. Tâm trạng ai nấy cũng đều rối bời hơn bao giờ hết. Thiếu Tấn dù sao cũng chỉ là một bác sĩ, làm sao có khả năng cho người đi khắp nơi tìm cô được, cho nên mọi việc đều phụ thuộc vào anh. Mặc dù là tình địch của nhau nhưng vì cũng rất lo cho cô, nên hắn mới đến đây

- Đã có tiến triển gì chưa? - giọng anh đã lạnh lẽo đến âm độ. Minh Triết siết chặt tay bắt lực

- Thiên tôi.....

- TẠI SAO VẪN CHƯA CÓ TIN TỨC GÌ? ĐÃ 4 NGÀY, 4 NGÀY RỒI ĐÓ CẬU BIẾT KHÔNG? - Từ Thiên nổi đóa, đập đồ mọi thứ trên bàn xuống đất. Anh đi một hồi đến trước cửa kính sau bàn làm việc, đắm chìm vào thành phố mơ mộng

Rốt cuộc là cô đang ở cái nơi quý quái nào, tại sao anh vẫn không tìm ra? Chẳng phải trong phim khi những người có tiền như anh hô một cái, cho dù là con kiến cũng tìm ra đó sao. Tại sao anh lại không thể giống như vậy. Từ Thiên đột nhiên có cảm giác sợ hãi. Anh đã từng mất đi người thân, có lúc còn mất đi tất cả, vì vậy anh sợ mất thêm thứ gì đó lắm. Anh sợ.....mất cô....

4 ngày, 4 ngày dài như 4 năm. Anh chờ đợi như một tên vô dụng như sắp phát điên. Anh biết mình lớn tiếng mắng Minh Triết cũng rất vô lý. Hắn cũng rất lo cho cô cũng chẳng kém gì anh, nhưng không hiểu sao anh vẫn muốn trút giận lên cái gì đó, tất cả mọi thứ, anh nổi giận với tất cả mọi thứ. Vì ít nhất Minh Triết còn có làm gì thứ gì đó cho cô, còn đi tìm cô. Còn anh? Anh đã làm gì? Điên cuồng trút giận lên mọi thứ như một đứa trẻ, chờ đợi phản thưởng từ ai đó. Anh cảm thấy mình chẳng còn tư cách mắng người khác, chính anh mới là kẻ vô dụng nhất

- 4 ngày, liệu có trụ nổi không? - anh mơ hồ hỏi Thiếu Tấn, mà cũng như đang dò hỏi chính mình

- Tiểu Phong sẽ rất mạnh mẽ mà - nghe giọng của hắn là anh biết. Hắn cũng không chắc chắn, anh biết mà. Tất cả những gì anh có cũng chỉ là cảm giác, có đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Hận Không Thể Ngừng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Được cứu

RẦM.....cửa dưới nhà đổ rạp. Một đám người mặc đồ đen gần cả trăm người xông vào. Tất cả bao vây lấy gian nhà, tỏa ra 2 bên, xuất hiện một hàng trống ở giữa. Người đàn ông lịch thiệp như không ung dung đi vào. Nét mặt anh vô cùng khó nhìn. Nơi như thế này người ở được sao? Chỗ trọ cũ của cô nhìn còn được hơn chỗ này nhiều

Nhìn một lượt xung quanh, Từ Thiên quyết định đi lên lầu. Tiếng giầy da như thường lệ vẫn vang lên lộp cộp trên cầu thang bằng gỗ đã mục nát. Mang theo người anh là không khí lạnh lẽo nguy hiểm, sẵn sàng đập đổ mọi thứ trên đường đi. Anh đã chờ đợi ngày này 4 ngày rồi, còn có thể không nóng vội sao?

Anh 1 cước đập thẳng cánh cửa trong đó ra. Người đàn ông trong kia đang siết cô vào người, tay cầm con dao kẻ cổ cô. Hạ Phong thì đã ngất lịm từ lâu. Có lẽ vì bị bao vây quá nhanh nên hắn chưa kịp tẩu thoát. Trên gương mặt nhếch nhếch đầy tàn nhẫn, nước da ngăm ngăm nhưng đã quá nhẵn nhéo rồi. Hắn nhìn anh có chút bị uy hiếp, hắn run run kẻ dao gần cổ cô hơn

- Cầm.....cầm mày lại đây, nếu không tao.....

Nhanh như cắt, không đợi hắn nói hết câu. Anh đã nhào tới như loài báo Nam Phi, bẻ ngược cánh tay đang cầm dao của hắn, con dao rọc giấy rơi xuống đất. Bàn tay vẫn lạnh ngắt như ngày nào như muốn bóp vụn xương cổ tay của hắn ra. Từ Thiên thề thào:

- Dù chỉ một khắc tôi cũng không muốn thỏa thuận với hạng người như ông. Về với chỗ của ông đi lão già

Từ Thiên dùng lực mạnh đẩy người hắn ra, trực tiếp ôm lấy cô để đỡ cô khỏi ngã. Hắn ta từ thế chủ động chuyển sang bị động, đứng ngẩn người ở đó. Người của Minh Triết nhanh chóng đến lôi hắn xuống nhà khi nghe thấy tiếng ẩu đả. Người đàn ông ngu ngốc nhận ra bản thân đã thả ngay con mồi mà ông ta giam giữ 4 ngày, hối hận tại sao lại không nhanh một chút giết người đàn bà kia đi. Nhưng đáng tiếc, đã muộn rồi!

Từ Thiên nhìn vết nhọt nhọt của cô, trán còn vết máu chưa khô thì rất đau lòng. Dù muốn nắm cô kỹ thêm một chút nữa vì mấy ngày chưa gặp nhưng anh cũng phải đưa cô đến bệnh viện trước đã. Từ Thiên bế xốc cô lên, người cô đã nhẹ thêm một chút nữa. Cô chịu thêm một chút nữa, anh sẽ đưa cô ra khỏi cái nơi chết tiệt này. Ngay lập tức!

Cảm nhận cả người đang nhẹ bổng lên thì Hạ Phong mơ màng mở mắt. Ô! Cô đang mơ hay sao? Người giống giám đốc đại nhân lại đang bế cô đi. Khỏe mới cô noén lên. Nếu là mơ thì thật tốt quá. Có phải cô đang ở trên thiên đường không? Cô chết rồi sao? Chỉ cần ở bên cạnh anh cũng đã vui lắm rồi. Chết cũng muốn ở cạnh anh

- Giám đốc đại nhân?

- Ngủ thêm một chút đi. Tôi sẽ đưa em đến bệnh viện - nghe được giọng nói yếu ớt của cô, anh càng muốn phần cảm giận tên kia. Mấy ngày nay dám đối xử tệ bạc với cô như thế này

- Có thật là tôi không mơ không? - nghe cô nói vậy, chắc hắn còn đang mơ. Anh tựa đầu cô vào vai mình để cô khỏi mỏi, không trả lời gì thêm nữa

Trước khi đưa cô ra xe, anh còn cẩn thận nhìn hắn ta lại một lần nữa. Đúng là vẻ mặt vừa già vừa xấu này thì chẳng thể nào là người tốt được. Từ Thiên dùng chân đá 1 phát vào ngực của hắn ta. Lực đạo mạnh đến nỗi làm hắn ta ngã khụy xuống đất. Anh vẫn tiếp tục đặt một chân lên bụng hắn ta, đè nặng đến mức muốn nát cả xương sườn! Minh Triết trợn mắt, nếu cứ tiếp tục như vậy, hắn ta sẽ chết mất. Anh mất anh dường như chỉ tồn tại một lớp sương mờ, anh bị nỗi hận che mờ đôi mắt. Bây giờ trong đầu anh chỉ còn một suy nghĩ duy nhất, lập tức cho người đàn ông này tan biến

- Giám đốc..... - nghe tiếng kêu gào đến khản tiếng của ai đó, Hạ Phong lại mở mắt, cô kéo kéo áo anh

Anh không được để bàn tay mình nhuộm máu. Tuyệt đối không! Anh đã từng bị ám ảnh bởi cái chết của ba mẹ mình. Cô sẽ không để anh có một kí ức kinh khủng chỉ bởi vì cô nữa. Người đàn ông này, cô chẳng còn quan tâm gì nhiều nữa. Cứ hãy giao cho cảnh sát xử lý đi. Cô có rất nhiều chuyện muốn nói với anh hiện giờ. Nhưng cổ họng khô rất quá! Âm thanh không phát ra nổi nữa

- Chúng ta đi được không? - Từ Thiên dời tầm mắt nhìn cô. Cổ chân nhẹ hẫng. Xem ra cô rất không khỏe, tên này may mắn đấy. Từ Thiên lại ung dung bỏ đi

Nằm viện 3 ngày. Thiếu Tấn nói cũng may là cô không sao. Đầu bị thương nhẹ do va đập, thiếu máu nữa. Có lẽ đã nhiều ngày không ăn uống gì nhiều. Mà đặc biệt thần kinh cô vẫn bình thường, làm hắn cũng rất ngạc nhiên. Có lẽ quãng thời gian này cô phát bệnh vô số lần, nhưng khi kiểm tra, hắn phát hiện đầu óc cô hoàn toàn thư giãn. Lại thật!

Vì vậy nên mới đợi cô tỉnh dậy để hỏi chuyện. Từ Thiên vì chuyện này mà đứng ngồi không yên. Minh Triết thấy vậy cũng chỉ biết lắc đầu cười khổ. Bây giờ mọi chuyện ổn rồi. Lo lắng cho người ta nhiều như vậy. Hắn mặc dù rất muốn mở miệng treu chọc nhưng suy nghĩ lại, cũng chưa đến mức rảnh rỗi như vậy, nên là an nhàn ở nhà thì hơn, lợi dụng thời điểm này để trốn tránh công việc

- Ừm.... - nghe tiếng động, Từ Thiên lập tức chạy lại

- Tỉnh rồi sao? - cô chỉ kịp nghe mỗi câu đó của anh, sau đó thì bác sĩ đều túc trực kiểm tra cho cô từ đầu đến cuối. Hạ Phong ngờ ngác cứ nhìn qua rồi nhìn lại. Đầu óc cô vẫn còn mụ mị lắm, sau chuyện đó ấy, cô cảm thấy khá.....hoang mang

- Em còn cảm thấy không khỏe chỗ nào không? - Thiếu Tấn cất ống nghe, chậm rãi hỏi cô. Hạ Phong neho neho mắt nhìn

- Thiếu Tấn, sao em cảm thấy anh hôm nay lại đẹp trai như vậy chứ? - Từ Thiên tròn mắt nhìn cô. Tự nhiên khen người đàn ông khác trước mặt anh, cô cũng quá to gan rồi

- Ha.....sao đột nhiên em nói thế? Anh đẹp lâu rồi - Thiếu Tấn xấu hổ gãi đầu. Hấn đẹp trai, chuyện đó ai cũng thừa nhận, chỉ mỗi cô không nhận ra thôi, bởi vì..... - làm sao em biết?

- Hạ Phong..... - Từ Thiên cũng vừa nhận ra điều khác thường, lại nhìn cô làm cô phát ngượng

- Chuyện gì thế? Sao 2 người nhìn em ghê vậy? Không lẽ.....em lạ lắm sao? - cô lại làm sai cái gì à? Hạ Phong sờ tay lên mặt mình. Hay mặt cô có gì đó

- Em.....nhìn.....bình thường à?

- Tránh ra! - Từ Thiên vội đẩy hấn ra, chiếm lấy chỗ ngồi. Thiếu Tấn nhếch môi, cái tên trẻ con. Làm sao có thể gửi gắm cô cho một tên bốc đồng như anh chứ - em.....em nhìn tôi thử đi..... - anh vỗ vỗ ngực mình. Nếu thật sự cô có thể nhìn bình thường được, anh muốn người đầu tiên cô nhìn là anh

Hạ Phong nhú mày lo lắng. Trong một phút không để ý, cô đã.....đã nhìn chằm chằm vào mắt người khác. Thật sao!!!??? Chính bản thân cô cũng không tin nổi. Hạ Phong nuốt nước miếng, lo sợ rụt tay lại. Cô sợ lắm, không sợ.....mình làm không nổi....

Về mặt hớn hờ của anh cũng biến mất. Thì ra cô vẫn còn sợ. Nói đúng hơn, anh cũng rất sợ. Cho nên cả 2 đều không dám. Nhưng rõ ràng lúc này anh tận mắt thấy cô.....nhìn Thiếu Tấn. Không lẽ nhìn anh thì không được sao? Làm sao cái tên bác sĩ tâm thường này lại có đặc ân như vậy chứ? Đúng là không thể nào tin nổi!

- Giám đốc..... - cô không đành lòng thấy anh buồn. Gặp lại nhau đã rất khó, cô không muốn nhìn thấy vẻ mặt thất thủ này của anh -

Cho dù có phát bệnh đi chăng nữa. Cô cũng muốn nhìn vào đôi mắt đầy huyền bí của anh. Thứ mà cô luôn mong muốn được nhìn. Muốn được đoán xem anh đang nghĩ gì, muốn được nhìn vào anh dù chỉ là vụng trộm. Cho nên dù chỉ là một tia hi vọng nhỏ nhoi, cô cũng muốn đặt cược vào nó một lần nữa

Tưởng tượng đi. Một người mà bạn đã quen biết gần 6 tháng nhưng không thể nào nhìn vào mắt người đó được. Cảm giác giống như mọi thứ trên đời đều là giả dối. Cô thì không sao. Bởi vì suốt 7 năm sống như thế, cô cũng chưa từng có ý định muốn tạo dựng mối quan hệ nào. Mà anh, lại bất ngờ kéo gần cô lại, khiến cô sợ hãi, mình sẽ làm anh không thoải mái, sẽ bị mắng mỏ, rồi lại bị tổn thương. Nhưng thời gian dần qua, cô lại càng sợ hơn nữa, không phải sợ bản thân bị tổn thương, mà là sợ anh bị tổn thương

Thiếu Tấn đứng như trời trồng nhìn 2 người trao ánh mắt nồng thắm cho nhau. Cuối cùng sau bao ngày, Từ Thiên cũng nở một nụ cười. Còn Hạ Phong, nhìn cô hạnh phúc đến nước mắt tuông trào luôn kìa. Thật không thể tin, hấn chờ 7 năm cũng chưa từng được cô nhìn triu mến như vậy. Nói thật, hấn rất ghen tỵ. Nhưng sợ bản thân nếu càng ở đây lâu hơn, trái tim sẽ không chịu nổi đau đớn mất. Rồi hấn sẽ vì ghen tuông mà muốn chiếm đoạt cô. Đó không phải là phong cách của hấn

Cho nên, Thiếu Tấn rời đi, nhường lại không gian cho 2 người. Anh mới là người xứng đáng hơn với cô. Từ Thiên không như hấn, anh không mang mong muốn hảo huyền như hấn mà đến với cô. Nhưng có lẽ như ông trời cũng cảm nhận được tấm lòng của hấn, mang Hạ Phong lại cho hấn. Người đầu tiên cô nhìn lại không phải là hấn, người duy nhất ở bên cạnh lúc cô đau ốm, lúc cô bị những người ngoài nói ra nói vào, là hấn, lại không được.....

Thiếu Tấn cảm giác chân tê cứng đến không nhắc nổi. Hấn vịn chặt tay vào thành lang thang. Đời thật trở trêu quá đi mất. Trở trêu đến mức đê tiện. Hấn không đành lòng giao cô cho người khác. Nhưng nếu bây giờ mở miệng, hấn là cô sẽ rất khó xử. Hấn rõ biết, người cô luôn hướng tới chính là anh. Nhưng bản thân cứ ngu ngốc cho rằng không phải, đúng là lừa mình dối người!

Bạn đang đọc truyện *Hận Không Thể Ngừng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Lý do nghỉ phép trở nên quá khó khăn

Cuối cùng ngày này của anh cũng tới. Nhìn trực diện thế này, càng thấy cô cũng không đến nỗi. Cũng rất xinh đấy chứ. Nhưng mà, thế này tuyệt thật! Hoàn toàn bình thường, cô hoàn toàn bình thường. Dù không biết chuyện này xảy ra thế nhưng Hạ Phong tuyệt thật! Anh mừng muốn thét lên. Anh sờ sờ gương mặt tái nhợt của cô. Mất vết thương trên mặt vẫn còn đây này

- Em không sao thật chứ?

- Ừm. Tôi không sao thật mà.... - cô gật đầu cười nhẹ - cũng may anh tới kịp. Tôi còn tưởng cái mạng nhỏ của mình sắp mất rồi chứ

- Đương nhiên rồi. Tôi không có duyên với 2 chữ “thất bại” đâu em biết chưa - mắt anh hí thành một đường, tâm trạng dường như đã thả lỏng hơn rất nhiều. Anh xoa xoa đầu cô - nghỉ ngơi chút đi!

- À.....người đó.....

- Đi bóc lịch rồi. Em yên tâm là hấn không thoát ra được đâu

Nghe đến người đó, anh lập tức trầm giọng. Nếu không phải tại Minh Triết năm lần bảy lượt ngăn cản, anh đã đẩy hấn ra đảo hoang rồi. Nhưng anh nghĩ, nếu cô biết được chuyện này có thể sẽ thấy có lỗi nên thôi. Người ta thường nói kẻ có tiền lúc nào cũng có lợi thế, anh không ác đâu, anh chỉ hơi nhỏ nhen thôi, dùng ít tiền đảm bảo cho cuộc sống trong tù của tên kia không quá an nhàn

Nghe sức khỏe của cô cũng chẳng có gì là phức tạp, ngày mai có thể xuất viện, anh lập tức đặt chỗ ở nhà hàng lần trước. Mặc dù anh có ngăn cản cô không được đến công ty, nhưng anh phát hiện dạo này có điều gì đó rất lạ. Cô thường dùng ánh mắt, ngoài tác dụng xoa dịu sự “thiếu thốn tình thương” của anh thì không nói, cô lại nài nỉ anh đủ điều. Và tự nhiên, anh chẳng thể chối từ được. Dù nhiều lần tự nghĩ lại thấy bản thân đáng trách nhưng lời đã nói ra, sao có thể rút lại

Vì vậy, anh đang phải căn nhắc đưa cô đến công ty lại đây. Nhìn vẻ mặt vui mừng của cô, anh cũng không còn giận nữa. Cũng đã rất lâu rồi cô chưa có đến công ty. Cũng may cô có “quan hệ tốt” với giám đốc đại nhân là anh đây nên mới có đặc ân như vậy. Viện có cùng giám đốc đi công tác nước ngoài, đã cho cô một cái phép dài hạn hoàn hảo

- Tiểu Phong! - từ xa, trưởng phòng Trương cùng đồng nghiệp đã đứng trước cửa sảnh đón cô. Hạ Phong rung rung vội chạy đến ôm mọi người vào lòng

- Mọi người.... - cô ngước mắt cười

- Sao lại khóc như thế? - đồng nghiệp cũng thút thít theo, lau nước mắt cho cô

- Tiểu Phong, cô dường như xinh hơn nhiều đấy nhỉ?

- Phải đó, còn rất tự tin, không cúi đầu nữa hả?

Ai ai trong văn phòng cũng đã quen với phong cách “yêu đất” của cô rồi cho nên liền thấy làm lạ. Làm việc chung 3 năm cũng chưa từng có cái nhìn khách quan về cô. Nhìn kĩ thì, cô cũng rất xinh. Đôi mắt chính là điểm nhấn duy nhất. Đột nhiên cũng phát hiện da cô mịn hơn trước nhiều

- Có phải ở cùng giám đốc lâu vậy.....được chăm sóc tốt lắm không hả? - đồng nghiệp nháy mắt đẩy vai cô

- Há? - trong khi đó, người vô tội như cô vẫn chưa hay biết gì- Còn giả vờ nữa sao? Cô không qua mắt được tụi này đâu

- Cả công ty đang đồn ầm lên kia. Nói cô là lọ lem, đi công tác chứ thực chất là đi hưởng tuần trăng mật với giám đốc đại nhân

- Nói thật. Cô tốt số lắm đấy tiểu Phong! Nhờ cô, coi như tương lai của cái văn phòng nhỏ bé này cũng không quá tệ

- Nhưng nói cũng kì, sao giám đốc không thăng chức cho tiểu Phong nhỉ?

- Ày, người ta cần gì những thứ tầm thường đó. Tiểu Phong bây giờ đã có giám đốc đại nhân bao nuôi hết rồi. Hơn nữa, cô ấy ở đây chừng nào chúng ta cũng có lợi thế chừng đó. Phải không?

- Tiểu Phong....sao mang tai cô lại đỏ như vậy? - trưởng phòng Trương cũng cười hùa theo mọi người, chốc lát đã không để ý cô đang đứng ngây người ở đó

- Há? - cô vội che tai mình lại. Áp úng về bàn làm việc - mọi người đừng nói bậy nữa. Không phải chuyện đó đâu.....

Biết mình nói vậy cũng chẳng có ích gì, nhưng nghe những người của đồng nghiệp. Không hiểu sao cô lại đỏ mặt. Gì mà đi hưởng tuần trăng mật chứ. 2 người vẫn chưa có gì mà, dù có, cũng chỉ là cô đơn phương thôi. Cô vẫn chưa biết anh nghĩ thế nào, trước mắt có lẽ là bạn tốt chăng? Dù vậy, cô cũng không ngăn được những cảm xúc của mình khi ở cạnh anh

Anh luôn đối xử tốt với cô, đôi lúc còn có thể nói là dịu dàng. Khiến tim cô loạn nhịp. Khi cô phát hiện mình vì anh, phải rồi, vì muốn lấy lại danh dự cho anh nên đã gán cổ lên cái nhau với hấn ta. Lúc đó cái bệnh gì đó cô cũng chẳng màng nữa. Vậy mà khi đối mặt với hấn ta, cô lại vô tình trở nên không còn sợ nữa. Chính là vì yêu anh nên đã giúp cô có dũng khí đối mặt với mọi chuyện

Đặc biệt dạo này, khi cô liên tục tìm kiếm ánh mắt của anh, cô cũng phát hiện anh rất đẹp trai. Những người bên cạnh cô sao lại xinh đẹp như vậy. Thế mà bấy lâu nay cô lại không để ý. Mặc dù nhiều lúc nhìn lâu quá cô lại bị anh quở là vô duyên nhưng không sao, cô chỉ cần nói “Vì anh rất đẹp” thì Từ Thiên sẽ không nói gì nữa

Trưa nay cô có hẹn với anh sẽ đến nhà hàng lúc trước 2 người hẹn. Thật là hào hứng quá mà! Cô đã thèm lắm một bữa ăn ngon rồi. Đúng giờ, cô liền thu dọn đồ vào túi rồi khỏi văn phòng

- A, xin lỗi.... - vì đi quá vội nên cô vô ý đụng phải một nhóm người đang đứng dưới sảnh, chuẩn bị đến căn tin ăn trưa. Mấy người trong công ty, có ai mà không nhận ra cô - tình nhân của giám đốc đại nhân chứ!

- Chỉ cần xin lỗi là xong sao? Ít ra cũng phải tỏ ra mình là tình nhân của giám đốc chứ? - nữ nhân viên lại khó chịu xía xối
- Sao? - nghe những lời đó, cô thật sự bị tổn thương đấy. Tình nhân của giám đốc? Nghe thật mỉa mai. Cô thắc mắc tại sao những đó lại khó nghe đến vậy. Hay là cô đã quá nhạy cảm
- Tôi nói cô dựa vào cái gì mà đến với giám đốc chứ? Cái gì cũng chẳng có. Tầm thường - phải rồi, đám nhân viên nữ trong công ty ai cũng có ngoại hình xinh lung linh như mình tinh. Chỉ là dạo này cô mới phát hiện ra mà thôi
- Tôi xin lỗi..... - cô cúi đầu xuống, muốn lách đi nhưng đâu có dễ như vậy
- Mới nói vậy mà đã muốn bỏ trốn rồi sao? Thật vô dụng quá đi! - nữ nhân viên tức giận bước tới nắm lấy tay cô giật lại
- Chắc chắn..... - Từ Thiên tặc lưỡi đi tới. Tò về không hài lòng với thái độ của nhân viên nhưng thực chất đang không được bình tĩnh - có giới thì cô kiếm một thằng nào giàu hơn tôi đi rồi hẵng nói - sao cô cảm giác lời nói của anh sắc mùi hồ báo trường mẫu giáo như vậy. Từ Thiên kéo cô lại về phía anh
- Giám đốc..... - cả đám đồng loạt cúi đầu
- Hơn nữa vô dụng hay không cũng đâu đến được cô nhận xét. Nếu ai cũng như cô, chắc cái Phúc Nhật này loạn hết lên rồi - Từ Thiên đưa bàn tay đeo chiếc nhẫn bạc hươu hươu trước mặt tỏ vẻ thất vọng

Từ Thiên hừ lạnh rồi kẹp cổ cô lôi đi. Hạ Phong vừa đứng ngây ngơ liền bị lôi đi như thú nhồi bông

- Em đã xem menu chưa. Thấy muốn ăn cái gì không? - anh vừa cười vừa kéo cô ra xe trong ánh mắt ngưỡng mộ của nhiều người

Đối với chuyện ăn uống cùng cô, anh tuyệt đối không cảm thấy nhàm chán. Rất hào hứng là đằng khác. Ăn uống rất tốt. Không phải sao? Cô bên cạnh anh vừa ăn vừa trò chuyện rất vui. Không giống những tiểu thư ăn uống nhả nhặn, nói chuyện cũng rất lâu. Luôn làm anh phát bực vì chỉ chờ đợi cô ta suy nghĩ nên ăn cái gì

Còn Hạ Phong của anh rất ngoan. Kêu cũng rất nhanh, bằng không nếu lâu quá, cô sẽ kêu anh chọn giúp hoặc là gọi 1 phần giống anh cũng không thành vấn đề. Cho nên tiến độ trò chuyện của 2 người sẽ tăng, tăng nữa, tăng mãi

Nhân viên công ty lần đầu tiên thấy biểu hiện dễ dàng quàng vai bá cổ một nhân viên rất thoải mái như vậy. Hơn nữa lời nói cũng vừa cay cú, vừa trẻ con. Thật khác với một người đã có tuổi như anh. Cũng chẳng còn trẻ trung gì nữa rồi

Lại nữa rồi, mặt cô lại nóng lên nữa rồi. Nhưng mà đột nhiên sờ mặt sẽ bị anh trêu chọc nên cô quyết định dời gương mặt mình ra khỏi tầm mắt của anh. Nhìn anh cười kiêu quyền rũ khó cưỡng đến vậy, cô là lần đầu tiên thấy nhạy cảm với vẻ ngoài của anh. Đúng là trước đây cô không có để ý, về mặt của anh thay đổi rất phong phú. Giận, hờn, vui, thích đều rất rõ ràng trước mặt cô. Chỉ cần nhìn kĩ là có thể biết được

Bạn đang đọc truyện *Hận Không Thể Ngừng Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Tiếp

- Tiểu Phong, em có muốn uống nước cam không? Tại mới khỏe lại mà uống rượu thì..... - Từ Thiên lưỡng lự nhìn menu rồi nhìn cô
- Anh vừa gọi tôi là.....tiểu Phong? - cô có mơ cũng chưa từng nghĩ anh sẽ gọi cô bằng “tiểu Phong” thân mật như vậy
- Sao? Tên Triết kia gọi em là tiểu Phong được, chẳng lẽ tôi không được - giọng anh có vẻ cay cú
- Không phải, chỉ là.....không quen thôi.....vậy, nước cam cũng được.... - cô phồng miệng, còn có thể nói không với anh được sao?
- Được, vậy cho tôi nước cam - anh hài lòng gấp menu lại đưa cho phục vụ
- À, mà Laveria sao rồi? - cô bỗng nhớ, lúc đó cô bị bắt đi, cái cây.... hình như nó rất quan trọng với anh kia mà
- Nhờ ơn của em, khi tôi đến thì nó đã nằm chẹp bẹp dưới đất rồi. Cũng may có Anna chăm sóc. Tôi định sẽ phạt em về chuyện này nhưng nể tình em bình an trở về nên thôi - anh nhắm ngum rượu vang. Thật không hổ danh là giám đốc đại nhân, thù dai nhớ kĩ, lại còn định phạt cô chuyện đó nữa chứ
- Xin lỗi.... - cô cắn môi xin lỗi. Thật sự thấy rất có lỗi khi làm vỡ chậu Laveria, anh chưa mắng cô là đã may mắn rồi

Vừa đúng lúc, thức ăn đã ra. Cô gọi một mỳ ý, còn anh ăn bít tết. Lựa chọn nhà hàng này quả thật không sai. Phong cách cổ điển và gió chính là điểm thu hút nhất. Giờ này quán không đông khách cho lắm, nói trắng ra, hiện tại chỉ có 2 người ăn ở đây. Cảm giác, không được thoải mái cho lắm

- Ừm, ngon quá! - thử miệng đầu tiên, cô liền cảm thán. Mất híp lại thành 1 đường, cảm giác hạnh phúc dâng trào. Hạ Phong ăn liên tục như bị bỏ đói 3 ngày, mà đúng là như vậy thật. Từ Thiên nhìn cô ăn vui vẻ cũng thấy vui lây

- À đúng rồi, sao anh lại đưa lí do xin phép kì quặc quá vậy?

- Có gì đâu kì quặc, chỉ là đi công tác với giám đốc, Anna cũng hay đi đó thôi. Là tại mấy người đó trí tưởng tượng phong phú quá nên suy diễn này nọ thôi

- Anh còn biết bọn họ suy diễn, sao còn nói?

- Dù sao cũng chẳng ảnh hưởng gì đến tôi mà

- Nhưng mà tôi sẽ bị mọi người nói là.....là có gian tình với anh.....

- Đó là chuyện của em, em nên tự giải quyết, đừng lôi tôi vào

- Tôi.... - cô ức quá, nhưng chẳng nói được gì nhiều. Đây không biết là lần bao nhiêu anh xin nghỉ cho cô đều nói lí do mờ ám như vậy. Từ Thiên thấy cô im lặng chịu thua thì cười thành tiếng. Cãi tay đôi với anh không bao giờ là thắng - cái.....gì.....

Hạ Phong tròn mắt nhìn anh chồm người tới, lau vết tương còn vương lại trên mép miệng cô. Ngón tay lạnh ngắt và thô ráp của anh chạm vào đôi môi nóng hổi của cô, cảm thấy vô cùng...."run rẩy". Sau đó rất tự nhiên mà anh đáp lại ánh mắt của cô. Cô không biết được anh đang nghĩ gì, cho dù nhìn kĩ đến thế nào đi nữa. Không chỉ vậy, còn tăng thêm tính ngại ngùng

- Có tương cà dính trên mép

- Dù vậy, tôi cũng.....có thể tự làm được mà..... - cô vội lấy khăn bên cạnh lau sạch miệng- Triệu Hạ Phong - đột nhiên nghe anh gọi tên mình đầy đủ như vậy, cô liền ngẩng mặt. Dùng đôi mắt rụt rè mà nhìn anh, lúc đó, anh chính là có cảm giác thỏa mãn cô chỉ đang nhìn mỗi mình anh thôi - tôi có 2 chuyện muốn nói với em. Một là bây giờ em thích nhìn đâu là quyền của em, nhưng mà tôi tốt bụng cho em biết, ngoại trừ tôi ra, đàn ông trên đời này đều là những tên khốn. Tốt nhất là người có IQ âm như em nên ghi nhớ đi. Hai là, tôi không có hứng thú với chuyện quen tình nhân. Vì vậy những lời người khác nói, em cũng đừng để ý

Anh nói vậy là sao? Anh không muốn yêu ai ư? Không có hứng thú với tình nhân. Là anh.....đang nói anh không hề có hứng thú với cô sao? Vậy đối với anh, cô là cái gì? Còn những cử chỉ thân mật, là như thế nào? Rốt cuộc trong mắt anh, cô là cái gì? Chẳng lẽ đúng như cô nghĩ, cô chỉ là thứ đồ chơi nào đó của anh hay sao?

- Đã nhớ chưa? - thấy cô suy nghĩ lâu, anh chau mày hỏi lại

- Ừm.....ừm..... - cấp trên và cấp dưới? Chỉ đơn giản vậy thôi sao?

Dù hơi thất vọng.....à không, là rất thất vọng. Nhưng cô từng hi vọng mình từng là một người khiến anh hạnh phúc. Khi yêu, người ta thường rất tham lam. Cô cho rằng mình vốn sẽ chẳng có suy nghĩ đó. Nhưng cô lầm rồi. Cô cũng giống như những người khác, khao khát muốn có được anh, khao khát anh một lần yêu lại mình. Nhưng đáng tiếc là.....không có!

- Tiểu Phong! Tiểu Phong! - mãi suy nghĩ mà cô không để ý có người gọi mình từ nãy đến giờ

- A.....hà? Có chuyện gì? - người này, là nhân viên phòng kế toán đây mà, cũng hay thỉnh thoảng sang phòng cô. Nhìn bộ dạng bây giờ của cô ta khó coi quá

- Tôi.....tôi đột nhiên đau bụng quá! - nhìn mồ hôi ra càng nhiều, Hạ Phong vội đỡ lấy cô ta

- Có sao không? Có cần gọi bác sĩ không?

- Không.....không sao. Chắc trưa nay ăn đồ bày bạ. Bây giờ tôi phải đi vệ sinh, nhưng mà.....tài liệu này.....phải giao gấp.....a..... - nhìn cô ta hình như thật sự gấp lắm rồi

- Vậy.....vậy bây giờ phải làm sao? - Hạ Phong cũng rối rắm theo

- Có.....bây giờ.....đem cái này.....đến phòng.....hộp tầng 21.....nhanh lên!.....

- Được được. Cô.....cô mau đi vệ sinh đi. Tôi lập tức đem đi liền!

Không kịp nghe câu "cảm ơn!", Hạ Phong liền vụt chạy. Nhìn bộ dạng thật giống cô lúc trước. Đi vệ sinh đến nỗi không thể ra sảnh lớn đón tiếp giám đốc. Hầy! Lại giám đốc. Cô đã cố không nghĩ đến anh rồi kia mà. Nghĩ nhiều cũng chỉ thêm đau lòng mà thôi. Ngay từ đầu cô đã không nuôi hi vọng quá lớn. Nhưng chẳng hiểu sao bản thân cứ thất vọng

Nếu hôm đó.....cô đã vô số lần tưởng tượng nếu như cô không bị đau bụng, sẽ không gặp được anh. Lúc trước cô vẫn nghĩ mình thật xui xẻo, nhưng bây giờ cô lại thấy thật may mắn khi gặp anh. Như vậy có phải rất kì quái hay không?

Nhẹ nhàng đẩy cửa phòng họp nặng trĩu, như một thói quen, cô lại đưa đôi mắt mình do thám trước. Hình như ai cũng đang chăm chú nghe thuyết trình. Ô, đằng kia, giám đốc đại nhân mà cô vẫn đang muốn loại ra khỏi suy nghĩ của mình đây mà. Nhìn anh nghiêm túc thật đấy. Về mặt đó của anh, chết thật, vẫn rất hấp dẫn

- Quảng cáo quảng cáo. MÀY NGƯỜI KHÔNG NHỚ NĂM KIA VÌ CÁI QUẢNG CÁO CHẾT TIỆT MÀ BỊ LỖ VỐN HAY SAO? - Từ Thiên sẵn tiện quăng hồ sơ sang một lên, tức giận mà la hét

- Nhưng giám đốc, đó là do cô người mẫu....

- Không nói nhiều nữa - anh khoát tay - bỏ cách quảng cáo đi!

Cô đứng ngoài khẽ giật mình, đáng sợ thật! Tự thấy vẫn là không nên làm chậm trễ tiến trình của cuộc họp thì hơn. Hạ Phong cúi thấp đầu hết mức có thể. Đi phát tài liệu cho từng người. Cũng không quên nở nụ cười cùng câu nói xin lỗi. Hình như anh vẫn chưa thấy cô, vậy cũng tốt, mau phát nhanh nhanh rồi đi về đi

- Của tôi đâu? - Từ Thiên xoay ghế lại, thấy ai cũng cầm trên tay tài liệu, còn trước mặt mình thì trống không liền chau mày

- A..... - Hạ Phong vừa phát đến người cuối cùng liền giật mình. Có lẽ vì suy nghĩ quá nhiều nên cô quên mất anh cũng cần có tài liệu. Cô bèn lén chạy lại đặt lên bàn anh. Từ Thiên vì cũng không để ý mà không nhận ra cô. Nói đúng hơn là cô cố che mặt mình lại - xin lỗi giám đốc....

Nhưng mà, lỗi ra ở đâu thế nhỉ? Cô bị bóng tối quay vòng vòng riết cũng chẳng nhớ cửa ra ở đâu nữa. Thôi thì cứ đi quanh tìm vậy. Từ Thiên lật lật tài liệu rồi ngước mặt lên. Cô nhân viên kia ở đâu ra mà cứ đi loay quanh phòng họp này giờ thế không biết. Hạ Phong mừng ra mặt vì tìm thấy cửa ra, cô nhanh chóng băng qua chỗ màn hình chiếu mà quên mất phải cúi đầu xuống

Bạn đang đọc truyện *Hận Không Thể Ngừng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Có giám đốc nào như anh không?

- Cô kia! - nghe tiếng gọi, Hạ Phong nuốt ngụm nước miếng quay lại. Không phải chứ, cô đã gần ra đến cửa rồi kia mà

- Vâng..... - cô vụng về đứng thẳng dậy. Từ Thiên hí hóp mắt, dựa người ra sau ghế nhìn cô. Nếu như lúc này không phải anh thấy mặt cô trên màn hình chiếu thì cũng không biết là cô

- Dù sao cũng là nhân viên, phải tham gia cuộc họp chứ

- Sao ạ? - cô tròn mắt ngơ ngác. Họp? Họp cái gì chứ? Cô có biết họp hành gì đâu. Hơn nữa đây cũng là cuộc họp quan trọng, làm sao một nhân viên nhỏ bé như cô.....

- Hết chỗ rồi nhỉ? Hay là ngồi đây đi - anh nhìn xung quanh rồi hất mặt bảo cô ngồi ngồi vào cái ghế bên tay trái anh

- Giám đốc..... - một trưởng phòng nhắc nhở anh, chỗ đó là của phó tổng. Hắn mới ra ngoài chưa được 5 phút để nghe điện thoại

- Còn không mau ngồi xuống, em đang làm trễ cuộc họp đấy - dường như chẳng quan tâm nhiều, anh nghiêm giọng. Đương nhiên cô sợ muốn chết, liền chạy đến ngồi im 1 chỗ. Thật sự, còn không dám nhìn mặt anh. Không biết anh nghĩ gì mà kêu cô ngồi ở chỗ này. Lại còn có tiếng rì rầm bàn tán nữa chứ. Cô xấu hổ muốn chết!

- Chà, chúng ta nói đến đâu rồi nhỉ? - vừa bị anh nạt xong, ai lại muốn nói thêm gì nữa chứ. Mong rằng cô gái này có thể giúp anh hạ hỏa - à, nhân viên

- Vâng.....vâng..... - nghe gọi, cô lại ngẩng đầu lên, miệng đáp một cách máy móc

- Với tư cách là một khách hàng, em nghĩ công ty nên làm gì để quảng bá sản phẩm?

- À.....ờ..... - Hạ Phong mím môi. Mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía cô. Cô có bao giờ mua đá quý đâu, làm sao mà biết được chứ? Cô run run ụp mở, ai cũng đều xì xào, còn anh vẫn kiên nhẫn đợi cô mở miệng, như vậy có hợp lý không chứ? Hạ Phong liếc thấy báo cáo trên màn hình, đầu liền lóe sáng - à, tôi nghĩ, chúng ta nên.....quảng cáo.....

Tiêu rồi. Nhìn mặt anh kia. Cả phòng họp lại rì rầm. Có phải cô nói sai không? Không phải cô lại nói gì ngu ngốc nữa chứ. Hình như anh không hài lòng cho lắm. Lời bàn ra tiếng vào là chuyện đương nhiên, một nhân viên bình thường làm gì lại có suy nghĩ cao siêu nào. À lúc này.....tôi rồi.....lúc này không phải anh luôn phản đối cách quảng cáo này sao? Sao cô còn ngu ngốc nói lại cơ chứ?

Hạ Phong mếu miệng, muôn vạn lần muôn ngàn rửa bán thân. Thật là đồ đại nốc! Tự nhiên lại nói cái gì vậy chứ. Từ Thiên hần giọng, chấn chỉnh lại

không khí cuộc họp. Anh nhìn cô rồi lại nhìn lên

- Tôi thấy cách quảng cáo cũng rất tốt đấy!

HÀ????!! Cái quái gì thế? Anh thấy tốt sao? Không phải lúc đầu anh phản đối sao? Liệu có phải có nhầm lẫn gì không? Máy vị trưởng phòng tròn mắt há mồm. Nghi ngờ giám đốc có triệu chứng của bệnh đa nhân cách. Lúc này còn la mắng om sòm, bây giờ đã điềm đạm đồng ý. Chuyện gì vậy chứ? Đúng lúc đó Minh Triết trở về, liền thấy không khí hỗn loạn, còn có người nào đó ngồi chỗ của hắn, khỏi nghĩ cũng biết là tác phẩm của ai đó. Hắn hừ lạnh bỏ một hơi ra ngoài. Đồ trọng sắc khinh bạn- Quảng cáo không phải là cách hiệu quả nhất hay sao? Rất tốt - anh gật gật đầu. Anh đang....tán dương cô sao? - về triển khai rồi gửi bản kế hoạch cho tôi - anh như vậy liền đứng dậy, kết thúc cuộc họp. Cô liền bên lên chạy theo

Đang chạy theo giữa đường thì điện thoại rung. Là tin nhắn. Từ anh????!! Mới đó mà đã nhắn tin, nhanh vậy sao? Cô mở tin nhắn, cả người lại mềm nhũn ra. Hạ Phong lại cảm giác mặt mình nóng lên, cô vội chạy về văn phòng. “Tôi nay, đi xem phim không?” Là lần đầu đi xem phim. Mà cũng từng, lần đó không tính được, lúc đó là xem ở nhà, cũng giống như xem ti vi vậy. Có được tính là hẹn hò không nhỉ? Mà hẹn hò gì chứ. Hạ Phong lắc lắc đầu rồi trở lại làm việc. Dù vậy, tâm trạng của cô cũng rất tốt

Tin đồn không chỉ trong đám nhân viên mà các trưởng phòng cũng bắt đầu xì xào. “Biểu hiện” ngày hôm qua của giám đốc tốt quá mà. Có giám đốc nào mà lại tùy hứng như vậy không chứ. Quyết định cả số phận của công ty chỉ thông qua một câu nói của cô nhân viên văn phòng nhỏ bé. Mà không, sau ngày hôm qua thì chính là cô tình nhân chứ không phải nhân viên nữa rồi

- Tiểu Phong..... - đứng trước cửa nhà cô, Từ Thiên yêu cầu gọi cô lại

- Vâng?

- Em.....dọn qua sống với tôi nhé?

Sống.....sống chung????!! Có phải còn quá sớm hay không? Có phải có kết cục giống như cô đang tưởng tượng. Anh chiếm lấy trái tim, chiếm lấy thân xác của cô rồi vứt cô đi hay không? Cô từng tuổi này rồi cũng chưa từng sống chung với người đàn ông nào. Trong một quãng thời gian ngắn như vậy, anh bắt cô phải giải quyết như thế nào. Ngoan ngoãn gật đầu chấp nhận yêu cầu của anh hay là nói cô cần thời gian suy nghĩ

Dù sao cũng đâu phải mối quan hệ lâu dài gì, suy nghĩ hay không cũng thế thôi. Nếu không phải cô, cũng sẽ có người khác thế chỗ. Há gì cô phải lưỡng lự lâu đến như vậy. Anh chính là đối xử với cô loại quan hệ đó. Cô thừa biết đó là thú vui của những kẻ lăm tiền mà. Vậy mà cô vẫn ngu ngốc dần thân vào. Dù anh nhiều lần cứu cô, cô yêu anh nhiều, nhưng mà cô cũng biết, mình sẽ bị tổn thương lần nữa. Liệu cô muốn như thế nào đây? Chính cô cũng không biết nữa

Hạ Phong trầm ngâm suy nghĩ. Anh biết đối với cô chuyện này hẳn phải cân nhắc kĩ. Không sao cả, anh cũng không gấp. Chỉ là anh thấy mình 1 ngày gặp cô 2 lần không bao giờ là đủ. Anh muốn hằng ngày hằng giờ đều ở cùng cô. Cùng ăn, cùng xem phim, cùng đi chơi nữa. Với lại, anh cũng muốn giữ cô bên mình để cô không gặp nguy hiểm gì. Anh muốn mình thật sự có trách nhiệm chăm sóc cho cô. Anh chưa bao giờ có loại suy nghĩ chín chắn như vậy, đây là lần đầu tiên đấy. Cho nên anh rất trông đợi

- Tôi không muốn - cô gỡ tay anh ra, lạnh lùng lùi lại một bước

- Tại sao? - anh hơi hụt hẫng. Sao thái độ của cô lại đột nhiên hờ hững như vậy?

- Rốt cuộc đối với anh, tôi là cái gì? Tôi luôn muốn hỏi như vậy đấy - cô ngược đôi mắt từ lúc nào đã ngập nước hỏi anh. Từ Thiên lúng túng, không biết cô đang nghĩ cái gì

- Em hỏi cái gì mà kì quái quá vậy?

- Tôi có một chút vị trí nào trong lòng anh không, hay chỉ là món đồ chơi, chơi xong rồi bỏ? - anh còn không biết cô có thể nói ra những lời sắc bén như vậy đấy. Có hơi bất ngờ, nhưng chợt nhận ra cô đang nói mình, anh lại nghiêm nghị

- Em thật sự nghĩ như vậy sao? - anh nhìn thẳng vào mắt cô mà hỏi. Có thật....cô nghĩ anh là hạng người thích chơi qua đường? Hơn nữa chẳng phải lúc trước anh bảo cô nhớ kĩ, anh không có hứng thú với quan hệ tình nhân sao? Đã nhanh chóng quên rồi

- Ừm.....

Chỉ một tiếng “ừm” của cô thôi, toàn bộ hi vọng của anh đều sụp đổ. Hạ Phong lau nước mắt, quay lưng bỏ vào nhà. Sững người một lúc, Từ Thiên vội giữ cô lại

- Tiểu Phong.....

- BUÔNG TÔI RA! Tôi mệt mỏi khi phải làm đồ chơi cho anh lắm rồi

Hạ Phong hất tay anh rồi chạy thẳng vào nhà, đóng sầm cửa lại. Cô không muốn đâu, cô không muốn phải đối xử tàn nhẫn như vậy với anh. Nhưng mà, cô cũng sợ mình bị tổn thương, sẽ không chịu nổi đả kích này nọ. Cô cũng không biết anh đang nghĩ gì nữa. Cô trượt dài trên cửa, cúi đầu khóc nức nở. Lúc này, nhìn thấy dáng vẻ bi thương của anh, cô đã nghĩ mình lắm, nhưng lúc đó đầu óc cô rối bời, thật sự chẳng thể nghĩ thêm gì nữa

Cô chỉ sợ mình nhìn thấy ánh mắt của anh sẽ mềm lòng mất, nên đã vội bỏ vào nhà. Vậy mà anh còn níu cô lại, gọi cô 2 tiếng “tiểu Phong” nghe thật ngọt

ngào, lúc đó cô đã không kim chế nổi mà hét lớn với anh. Cô cảm thấy mình có lỗi nhiều lắm. Có thể nào, ngày mai anh sẽ lập tức sa thải cô hay không? Như vậy cũng tốt, cô sẽ không phải chạm mặt anh hằng ngày nữa. Liệu như vậy, có ổn không?

Đứng trước bờ vực đó, cô đã lựa chọn bảo vệ cho mình. Có thể, anh sẽ chẳng bị tổn thương gì đâu. Vì anh đâu có hứng thú gì với cô, cùng lắm chỉ hệt hăng vài giờ mà thôi. Cô khóc đến đỏ hoe cả mắt. Cô hé đầu nhìn qua cửa sổ, xe đã rời đi rồi. Anh đã về rồi. Vậy là hết rồi. Thật sự.....kết thúc thật rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hận Không Thể Ngừng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Lời tỏ tình vội vã

Phòng khách lại xuất hiện trước mặt anh. Tiếng chào của người làm càng làm anh ghét cay ghét đắng hơn. Anh từ đầu vốn đã không hiểu. Nếu cô không thích thì thôi, tại sao lại nói những lời nặng nề đến vậy? Anh chưa bao giờ xem cô là thứ đồ chơi tiêu khiển nào cả. Làm thế nào cô lại có suy nghĩ quá đáng như vậy chứ? Không tin tưởng anh sao?

- KHÓN KIẾP! - Từ Thiên chửi thề rồi đập hết bàn ghế. Tiếng thủy tinh vỡ tan tành nghe giống như tiếng vỡ của trái tim anh vậy

Anh mệt mỏi khụy 2 chân xuống đất. Cô thật là quá đáng! Lúc nào anh cũng đối xử tốt với cô, vậy mà chỉ một khắc, cô đã đập văng anh ra ngoài. Cô mới đúng là kẻ trêu đùa trái tim người khác. Anh năm lần bảy lượt cứu cô, đã hôn cô, như vậy còn chưa đủ? Nay anh lại rù cò về chung nhà, cô lại nổi cáu lên muốn đoạn tuyệt quan hệ với anh

Người làm nhìn thấy anh điên tiết lên thì không dám lại gần, mặc cho thủy tinh rơi lả chĩa rất nhiều mà tay anh cũng bị thương. Máu rỉ ra từ đầu ngón tay cũng không làm anh bận tâm. Anh chẳng hiểu cái gì hết. Lý do của tất cả những chuyện này. Anh cũng chẳng hề đối xử tệ với cô, mà cô cũng không hề ca thán gì anh. Sao đột nhiên lại như vậy?

Từ Thiên lững thững đứng dậy, nghiêng ngả đi lên lầu. Người làm sốt sắng lo cho anh. Làm sao đây? Hình như chảy máu rất nhiều. Vết thương nếu không sát trùng sẽ nguy hiểm lắm. Nhìn tâm trạng anh vừa về nhà đã tồi tệ, hẳn là hôm nay có chuyện rồi. Ngày nào mà chẳng có chuyện, mấy ngày trước đã ừ ừ đến không muốn về nhà ăn cơm. Cũng may có Hồ thiếu gia nhắc nhở dặn dò. Hôm qua vừa mới vui vẻ được trọn 1 ngày, hôm nay lại nổi giận. Tâm trạng cậu chủ từ khi nào lại biến đổi như thời tiết vậy?

- Xin nghỉ làm! - Từ Thiên nhú mày hỏi lại rồi cúp máy. Cô dám nghỉ làm sao? Là muốn trốn tránh anh

Chắc chắn là có chuyện gì đó, nếu không nói rõ, làm sao biết trong lòng cô đang nghĩ cái quái gì chứ? Điều đó càng làm anh khó chịu hơn nữa. Chính vì thái độ cứ úp úp mở mở của cô làm anh tức điên lên. Anh hoàn toàn chưa từng có suy nghĩ muốn kết thúc mối quan hệ của hai người một cách lãng nhách như vậy. Cho nên, cho đến khi anh tắt thở, cô cũng tuyệt đối đừng có cái thái độ muốn trốn tránh anh kia

Minh Triết hôm nay đã lần thứ 2 gọi anh rồi. Có chuyện gì lại khiến anh thiếu tập trung nhiều lần trong 1 ngày đến như vậy. Hôm nay hình như Tiểu Phong nghỉ làm. Khởi nghĩ cũng biết là có chuyện gì. Hẳn là còn chưa tính sổ với anh chuyện nhường ghế ngồi cho cô. Dù thế nào cũng phải có mức độ thôi chứ, nghe mấy trưởng phòng đồn chuyện tốt mà anh đã làm. Hầy, thật hết nói nổi cái tên quái đản này!

Làm sao, hôm nay lại buồn phiền chuyện của cô chứ gì. Có chết hán cũng không bao giờ làm ơn ban phước cho anh nữa đâu. Giận đối gì thì đi mà tự giải quyết đi nhé, hán đây cũng chưa rảnh rồi như vậy. Nhưng mà loại người không có kinh nghiệm trong tình trường, kiến thức xã hội lại bằng số 0 tròn trĩnh thì liệu có hiểu nổi cô không. Nói đi cũng phải nói lại, cô là người con gái đơn giản nhất mà hán từng gặp. Như vậy cũng không phải là quá khó với anh, chỉ là không biết anh có ứng phó nổi không mà thôi

Mới có một chút mà đã trưng ra bộ mặt thảm thương như vậy. Liệu nếu sau này kết hôn rồi cãi vã nhau, anh chắc cũng sẽ đem cái Phúc Nhật này trở thành trung tâm tư vấn chuyện hôn nhân mất. Không ổn, ai chứ tên này thì hẳn biết thừa, chuyện quái đản gì mà anh có thể không làm chứ- Điện thoại cho cô ấy đi! - Từ Thiên nhú mày nhìn hán - khụ.....ý mình nói là tiểu Phong ày

- Tưởng mình có IQ thấp như cậu sao? Chuyện thừa ai cũng biết - ngay cả một cái than thở cũng không có, anh lập tức si nhục hán. Thật uống công Minh Triết rù lòng tốt. Thật hối hận quá!

- Ừ đấy. Cứ coi thường mình đi, loại người như cậu bị gái đá đi cho thừa

“Loại người như cậu bị gái đá đi cho thừa“.....câu nói của hán cứ vang vọng trong đầu anh. Loại người như anh.....là như thế nào? Thật sự loại người như anh sẽ bị phụ nữ đá đến 2 lần hay sao? Hay thậm chí, còn đá nhanh hơn lần đầu nữa. Thật là tội nghiệp. Hẳn là thấy anh rất đáng thương rồi. Từ Thiên thờ dài, ánh mắt lại chạm tới mẫu giấy dán màu hồng còn dán chặt trên đèn. Hừ, cái tờ giấy.....cũng làm anh thấy bản thân mình đáng thương nữa

Anh từ lâu đã không để ý. Trời cũng đã hết lạnh mất rồi. Nhanh như vậy, đã giữa mùa xuân rồi sao? Anh nhìn ra ngoài đường, mọi người đã không còn mặc áo khoác nữa. Quá nhiều chuyện xảy ra làm anh quên mất nhịp sống của mình. Mà hình như người làm đảo lộn cuộc sống dạo gần đây của anh là cô thì phải. Vậy mà bây giờ cô đang ở đâu vậy chứ?

- Dừng xe! - kia chẳng phải là cô gái mà anh vừa nghĩ đến hay sao? Bây giờ còn đi ngoài đường làm cái gì thế không biết. Nhìn giống như tự kỷ vậy,

cũng chẳng thèm trả lời điện thoại của anh nữa. Để xem hôm nay anh phải nói cho ra nhẽ - TRIỆU HẠ PHONG!

Theo phản xạ, cô lập tức quay đầu lại. Woa, cô vừa nghĩ đến anh, anh liền xuất hiện, giống như gặp quý, cô lại nhanh chóng co chân bỏ chạy. Còn dám bỏ chạy? Từ Thiên đệ nhất chân dài làm sao lại không đuổi kịp cô

- Em tránh mặt tôi? - anh không ngại mà dùng lực mạnh với cô, cả người cô như con nhím đập thẳng vào người anh. Hạ Phong vội xoa xoa mũi của mình. Đau quá! Nhưng cô không dám than

- Tôi.....tôi đâu có tránh anh đâu

- Còn chối? Muốn chết hả? - Hạ Phong vội lắc lắc đầu - tại sao nghĩ làm? - thấy cô im lặng, anh lại nói tiếp - được rồi, coi như là muốn tránh mặt tôi. Vậy tại sao lại tránh mặt tôi? - cô lại im lặng - được rồi, là do chuyện tồi qua. Vậy tại sao em lại nghĩ tôi coi em là đồ chơi - anh cứ giống như nhìn thấu hết tâm can của cô. Mỗi một câu hỏi, mỗi một câu trả lời đều xoay thẳng vào vấn đề

- Thì tại.....thì tại..... - anh nheo mắt, kiên nhẫn đợi cô nói tiếp - tại anh nói là không có hứng thú với tình nhân, vậy mà còn rủ tôi.....rủ tôi sang sống chung.....nữa..... - Hạ Phong lí nhí trong miệng, chỉ sợ lại bị anh mắng hay nói những lời khó nghe nữa

- Em thật..... - Từ Thiên vừa nghe xong cái lí do chết tiệt của cô thì nghiêng rằng, không còn lời nào để mà nói nữa. Hạ Phong nhìn anh chờ đợi - THẬT NGỐC CHỊU KHÔNG NÓI - Từ Thiên thờ đến muốn tăng huyết áp. Làm sao có thể tồn tại loại đầu óc kì quái đến vậy chứ? Một cộng một lại không nói bằng hai, cô chính là thể loại gì vậy?

- Hả? - lại mắng cô ngốc nữa sao? Thật là buồn đó! Từ Thiên siết chặt bả vai cô, khẽ sát mặt mình. Trong tình huống này....lại đi hôn cô sao?

Hạ Phong đứng trân ở đó, cả người cứng đờ. Nụ hôn của anh vẫn ngọt ngào như vậy. Dù cho tâm trạng thế nào anh cũng rất nhẹ nhàng khi hôn cô. Nhưng mà nụ hôn nhẹ nhàng đó, chính cô cũng không muốn dứt. Tại sao anh lại hôn cô? Từ Thiên vòng tay siết chặt eo cô, cơ thể 2 người dính chặt vào nhau

Hạ Phong cả người run run, nhưng không dám đẩy anh ra. Tựa hồ cô cũng rất thích nụ hôn này. Cô lười biếng để ý đến suy nghĩ của mình, mặc dù lí trí đang gào thét thế nào, chỉ là chuyện cô thích, trong phút chốc không thể nào chối bỏ

Anh dứt nụ hôn, nhìn gò má ửng hồng vì thờ gấp dưới tầm mắt của mình mà động tình. Chết tiệt! Cho dù tức giận đến muốn mắng xối xả vào mặt cô, muốn dùng tất cả từ ngữ thô lỗ nhất mắng cô, nhưng tại sao lời không thể thốt ra nổi. Anh đối với cô chính là cảm giác này, nuông chiều đến không nổi to tiếng. Cô mờ mắt chăm chăm nhìn anh. Chờ đợi một câu giải thích. Hơi thở của anh phả vào mặt cô, đầy nam tính

- Anh đã nói những lời anh nói em phải nhớ kĩ kia mà. Thứ nhất, anh lớn rồi, sẽ không thích chơi đồ hàng nữa. Thứ hai, anh sẽ không bao giờ hôn người mà mình không có tình cảm. Thứ ba, cái mà.....cái không có hứng thú với tình nhân, ý nói là anh sẽ không bắt cá nhiều tay. Sao điều đơn giản vậy mà em cũng hiểu làm là sao? - anh kiên nhẫn mà giải thích cho cô. Hạ Phong há mồm nghe anh nói một tràng thuyết giảng. Hình như là cô hiểu lắm nghĩa của từ “tình nhân”. Toi rồi!

- Vậy.....a..... - Từ Thiên cụng trán của mình với cô

- Cho nên..... - tiếng nỉ non của anh làm mang tai của cô đỏ cả lên - cho nên....chúng ta qua lại đi - Giọng anh ảm quá! Lại mang hơi hướng nài nỉ. Mà cô hiện giờ, hiểu lắm được giải tỏa, chỉ là cô hiểu lắm thôi, thật là may quá! Cô mừng đến rơi nước mắt. Thật là quá may mắn mà!

- Ừm.... - được người mình thích thích lại, có gì mà không vui nữa chứ. Từ Thiên cười thành tiếng, hạnh phúc ôm cô trọn vào lòng. Tốt quá rồi! Đến cuối cùng cô cũng không làm anh thất vọng - ừm...giám đốc..... - cô ngửa mặt hỏi anh - vậy anh có tình cảm với em.....là lúc anh kể em nghe chuyện gia đình sao?

- Còn gọi anh là giám đốc nữa? - anh cốc vào đầu cô - còn có rất nhiều từ để em gọi anh mà. “Từ Thiên”, “Thiên Thiên”, hay “Tiểu Thiên” như em cũng được. Bằng không thì “anh yêu”, hay “chồng à”, đương nhiên, anh sẽ không ngại đâu

- Xi..... - cô bĩu môi, ai thèm gọi anh bằng mấy cái tên gớm chết đó chứ. Người ta nhìn vào ngại chết

- Nhưng mà nụ hôn đầu của chúng ta là lúc ở quán bar cơ

- Quán bar? Chứ không phải hôm sinh nhật anh sao? Mà hôm quán bar chúng ta có hôn nhau sao?

- Hôm sinh nhật anh có hôn em à? Anh không nhớ nữa

- Rốt cuộc chúng ta đã hôn nhau bao nhiêu lần vậy? - sao cô có cảm giác hoang mang, còn có những chuyện cô không biết nữa sao?

Bạn đang đọc truyện *Hận Không Thể Ngừng Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Kì Thiên Ân!

Minh Triết trợn mắt, đứng không khác một bức tượng. Có phải hắn nghe lầm? Chắc dạo này căng thẳng quá nên sinh ra ảo giác thôi. Nhưng nếu đúng thật hắn không nghe lầm, có phải anh vừa nói “Miễn cho cậu tăng ca”. Không phải chứ. Nhìn kìa nhìn kìa, sáng sớm tiết xuân đã xuất hiện trên mặt. Lại còn nói những câu quái gở, chắc là đã có chuyện tốt xảy ra được. Đây, chính là vẻ mặt đã lâu lắm rồi hắn chưa có thấy. Thật nhớ lúc còn học đại học quá. Nếu mọi chuyện không xảy ra quá xấu thì....

Minh Triết nghĩ như ông cụ non, rồi lặng lẽ thở dài. Dù sao bây giờ mọi chuyện cũng quá tốt rồi. Chắc là có chuyện vui gì đó với cô. Chắc không phải là 2 người đã chính thức hẹn hò với nhau đâu nhỉ? Nếu không, tiểu Phong.....một bên hắn lại thấy tội cho anh, muốn 2 người đến với nhau, một bên lại thấy cần rút trong lòng, sợ phận tiểu Phong sau này.....liệu sẽ ra sao đây?

- Gì chứ? Còn rủ đi đánh tennis, có phải hôm nay có bão không? - Hắn vừa đi sau anh vừa lẩm bẩm trong miệng. Cả ngày nay anh chưa hề tức giận một lần nào với hắn, làm hắn vừa mừng vừa sợ - Tề Văn Thoại?

Người đàn ông mặc bộ đồ thể thao quay lưng lại, hiện ra nụ cười hài lòng thân mật mà hắn vô cùng ghét. Từ Thiên cũng vì gương mặt đó mà nụ cười khép lại. Ngày vui hôm nay lại bị hắn ra phá rồi

- Yo, lâu không gặp 2 người. Tôi nhớ lắm đó! Cùng làm một trận đi

Văn Thoại thích đùa, nhưng anh thì không. Tuy nhiên anh vẫn muốn đấu với hắn ta một trận. Bởi vì trình độ của hắn ta không bao giờ bằng anh, cho nên mấy năm gần đây hắn luôn luyện tập siêng năng cũng chỉ mong tới ngày này. Còn anh thì không quan tâm mấy, đơn giản anh chỉ muốn trả đũa vụ của cô mà thôi

Ngay từ lúc phát bóng, Minh Triết đã có linh cảm trận đấu này sẽ kéo dài rất lâu. Hắn ngồi im trên băng ghế, nuốt nước miếng. Đánh bóng thôi mà, chơi thể thao có cần phải căng thẳng thế này không? À rồi, chắc lại là cuộc chiến giữa hai người đàn ông. Minh Triết lúc cô bị bắt cũng có điều tra về hắn nhưng lúc đó, hắn đang ở Nam Phi, lại cắt đứt liên lạc, nếu phải lặn lội đến đó chỉ để hỏi thăm chút tin tức thì thật phí công. Cho nên hắn không làm là vậy

- Lúc trước.....4 người chúng ta chơi rất vui với nhau.....Bốp..... - Từ Thiên mặt vẫn không biến sắc đỡ trái bóng, mặc cho giọng đùa giễu cợt của Văn Thoại - cậu và Thiên Ân.....đấu với tôi cùng Minh Triết.....

BÓP.... Từ Thiên dùng lực cực mạnh, đánh chệch trái bóng ra ngoài. Anh nghĩ mình chẳng còn đủ kiên nhẫn ngồi tán dóc với tên này nữa. Nghe lái nhái cứ như có loài muỗi vo ve bên cạnh, làm lỗ tai anh muốn ngứa chết. Từ Thiên thu dọn đồ đạc chuẩn bị ra về

- Về sớm thế - Văn Thoại uống ngụm nước - cậu và cô gái nhỏ thế nào rồi, vẫn tốt chứ hả?

- Tôi khuyên cậu tốt nhất đừng nhắc đến cô ấy nữa. Chịu đựng cũng chỉ có giới hạn thôi - anh lạnh lùng khoát tay

- Nhân tiện, Thiên Ân về nước lần này có lẽ sẽ rất thú vị đấy

Không thèm trả lời lại, anh và Minh Triết đi bộ thẳng ra xe ra về. Văn Thoại nhếch môi. Thiên Ân sắp về rồi, có lẽ nghe tin này, anh sẽ rất hoang mang. Lo sợ sao? Sợ còn tình cảm à? Sợ mình sẽ phân vân giữa 2 người đàn bà sao? Hạ Phong cầm hộp cơm tung tăng lên văn phòng anh. Lâu lắm rồi hai người chưa ăn cơm ở văn phòng. Nhưng mà lí do chính khiến cô thật sự vui hôm nay chính là.....từ hôm nay 2 người chính thức hẹn hò rồi. Có gì vui hơn nữa chứ? Mới sáng thức dậy, cô liền nghĩ đến ngày hẹn hò đầu tiên, liền nghĩ ngay đến gương mặt anh

Mà sắp đến sinh nhật cô rồi. Hôm đó cô sẽ tạo bất ngờ cho anh. Cô sẽ mời anh đến nhà ăn cơm, cô sẽ tự tay nấu một bữa thật ngon, thật ngon như ở nhà hàng 5 sao cho anh, sẽ không phải là tô mỳ tôm chán ngắt nữa. Có lẽ.....anh sẽ khen cô một chút. Dù sao tài nghệ nấu ăn của cô cũng không quá tệ. Chỉ tưởng tượng đến ngày hôm đó thôi cô cũng ngượng đến đỏ cả mặt

- Tiểu Phong.....

- Vâng? - nghe Anna gọi, cô quay lại - có chuyện gì sao?

- Ừm, giám đốc đang họp rồi, anh ấy kêu trưa nay cô không cần ăn cơm cùng đâu, có gì anh ấy sẽ gọi - Anna miễn cưỡng nở nụ cười tươi như thường lệ. 1 tia thất vọng thoáng qua, Hạ Phong chỉ “ừ” một tiếng rồi quay người đi

“Xin lỗi, tôi cũng không muốn nói dối cô đâu”, Anna đờm buồn nhìn theo bóng lưng nhỏ nhắn của cô. Hộp cơm trên tay đã nguội ngắt từ lúc nào. Chuyện này cũng là bắt buộc dĩ, Minh Triết chính là đặc biệt cần dặn cô dấu chuyện này, bất cứ giá nào cũng không được cho Hạ Phong biết về mối quan hệ giữa giám đốc và người phụ nữ đó. Là lệnh cấm! Anna hướng mắt về phía cánh cửa đóng im ỉm mà lúc này, một cô gái xinh đẹp vừa đi vào

- Thiên, cách bài trí căn phòng này thật đẹp! Khác xa với tính cách của anh đấy - cô gái cao 1m75, gương mặt thanh thoát với sống mũi cao và làn da trắng như trứng gà bóc, đôi môi đỏ mọng nhô lên, bàn tay tao nhã sờ vào rèm cửa màu trắng bằng ren

- Cô tới đây làm gì? - anh một khắc quan tâm cũng không có, chỉ lạnh lùng như muốn đuổi đi

- Anh lạnh lùng quá đó! Em chỉ muốn tới thăm anh thôi mà - cô gái quay phắt lại, đi tới ngồi trên ghế salon. Thật sự cô rất xinh đẹp, vẻ đẹp sắc sảo đến

nổi khiến anh phải tán dương. Nhưng giọng điệu ngọt ngào của cô càng làm anh khinh miệt

- Ở đây không phải trường quay, đừng diễn nữa. Tôi không muốn đáp ứng bất kì yêu cầu gì của cô, mời cô về đi - anh quay mặt sang hướng khác, đôi mắt vẫn còn dao động khi nhìn thấy người con gái đó - người làm anh đau khổ suốt nhiều năm qua
- Em không có diễn, em cũng không muốn gì ở anh cả. Em chỉ muốn.....chúng ta.... - Thiên Ân cúi đầu buồn phiền, cô rất muốn, rất muốn lại gần anh một lần nữa
- Tôi và cô từ lâu cũng không can hệ đến 2 chữ “chúng ta” rồi. Hơn nữa, tôi không muốn bạn gái của mình biết đến sự tồn tại nào của cô đâu
- Bạn gái? À....em có nghe Thoại nói qua. Là cô gái nhân viên của anh, rất đặc biệt, em còn thắc mắc không biết cô ấy như thế nào. Lại bị anh xua đuổi rồi
- Kì Thiên Ân, tôi nói cho cô biết, cô 1 khác cũng đừng có suy nghĩ tiếp cận tiểu Phong. Tôi cấm đấy! - nghe Thiên Ân vừa có loại suy nghĩ đó, anh liền trừng mắt cảnh cáo. Cô chỉ nhếch môi cười nhạt, đau đớn thật đấy. Bây giờ vị trí quan trọng nhất của cô trong lòng anh đã bị thay thế mất rồi
- Tiểu Phong? Cái tên đặc biệt thật đấy, hơn nữa anh còn gọi rất thân mật. Từ Thiên, anh chưa từng gọi tên người con gái nào thân mật trước mặt em cả
- CÔ NÓI ĐỦ CHƯA? - Từ Thiên đứng dậy, hét vào mặt cô - cô bị sao vậy? Năm xưa là cô bỏ tôi mà đi, bây giờ quay về, cô có ý định gì đây? Hơn nữa, tôi không có thay đổi thói quen, tôi cũng sẽ chẳng bao giờ gọi tên cô thân mật trước mặt tiểu Phong đâu
- Anh làm rồi, chúng ta chưa từng chia tay - Thiên Ân ngược đôi mắt sắc bén nhìn anh, giống như muốn chứng tỏ 2 người chưa bao giờ có chuyện gì xảy ra
- CÚT RA NGOÀI. NGAY-LẬP-TỨC!

Anh không thể ngờ, mình năm xưa lại quen với loại người quỷ quyết này. Cô ta bây giờ thay đổi nhiều quá! Nhiều đến nỗi anh cảm thấy kinh tởm, và cũng thấy hận chính bản thân vì đã yêu, đau khổ vì cô ta trong suốt thời gian dài như vậy. Cô gái ngày xưa anh quen không phải như vậy, cô rất đơn thuần, rất năng động, không phải xấu xa như bây giờ

Thiên Ân nhìn anh xúc động cũng không muốn nói nhiều nữa, cô xách túi ra về. Đáng ra 2 người nên là một cặp trai tài gái sắc mới phải, lúc trước cũng vậy, bây giờ cũng vậy, là do anh không giữ vững lập trường của mình, lại dễ dàng thay lòng như vậy. Cô vốn tưởng anh sẽ yêu cô cho đến lúc chết, hóa ra khi trở về, anh đã có người khác. Nhưng cô vẫn không muốn bỏ cuộc, cô muốn giành lại anh, giống như lúc trước vậy, anh sẽ bám riết lấy cô không rời

Từ Thiên giận quá hóa hồ đồ. Tuyệt đối, anh sẽ không để tiểu Phong biết đến cô ta, dù là muốn hay không. Hiện tại anh và cô chỉ mới bắt đầu mối quan hệ, anh không muốn vì chuyện không đâu mà làm cô bận tâm, đặc biệt tiểu Phong cũng rất nhạy cảm. Mà cô ta, Thiên Ân, lại đang có cái suy nghĩ quái quỷ trong đầu. Không biết được cô ta có cấu kết với Văn Thoại để làm chuyện gì không nữa

Bạn đang đọc truyện *Hận Không Thể Ngừng Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Chỉ cần có em....có em thôi là đủ

Ế? Mọi người có chuyện gì mà tập trung đông đúc thế? Hạ Phong vừa tiu ngưu từ tầng 38 đi xuống thì vội lại xem sao. Khó khăn lắm cô mới chen được vào giữa. Đập vào mắt cô là cuốn tạp chí thời trang hạng A. Ở giữa chẳng phải là người mẫu diễn viên Kì Thiên Ân đó sao? Cô cầm cuốn tạp chí lên coi kĩ. Woaaaa, quả thực là rất đẹp!

Đây là một trong những người cô hâm mộ. Cô ấy vừa xinh đẹp, lại vừa tài giỏi, nghe nói cư xử cũng rất đúng mực. Con người thâm thúy như chứa đựng cả dải ngân hà, làn da trắng sáng như ngọc, vóc dáng lại càng không còn gì để bàn cãi Kì Thiên Ân này làm việc ở nước ngoài cũng nhiều năm rồi, sự nghiệp như điều gặp gió, sao đột nhiên lại muốn trở về nước thế nhỉ?

- Nghe nói, cô ấy về đây vì chuyện riêng đó
- Nghe nói là muốn tìm lại tình yêu cũ
- Nực cười, người ta xinh đẹp giàu có, muốn bao nhiêu đàn ông không được. Có sao lại tìm một người xưa mà chưa chắc bây giờ còn độc thân
- Chuyện, người ta nào ở đây, Kì Thiên Ân không phải sống rất tình cảm đó sao? Có lẽ trong lòng vẫn luôn có một người thì sao?
- Vậy cô nói xem, tại sao cô ấy lại ra nước ngoài lâu như vậy?

Wao wao, hình như chủ đề nói chuyện càng ngày càng lấn sang đời tư của người khác rồi. Hạ Phong mệt mỏi quá cũng buông tờ tạp chí trên tay, đi về

chỗ làm việc. Chuyện của cô đây còn lo chưa xong, huống gì bây giờ lại đi lo chuyện của người khác. Mà đúng rồi, hình như cô hẹn với anh....ừm, nói ra thì hơi ngại nhưng....cô đã đồng ý chuyển sang nhà anh rồi

Khụ.....thật ra cũng vì không chịu nổi ánh mắt thẹn thùng đến buồn cười của anh cho nên....à mà thôi, đầu sao cô cũng rất tin tưởng anh rồi. Cho nên chuyện đó.....cứ thuận theo tự nhiên là được. Mà cũng nói, chuyện này phải tuyệt đối giữ bí mật, kể cả với Minh Triết, bởi vì cô rất ngại. Hơn nữa, nếu Thiếu Tấn biết chuyện này, nhất định sẽ không để yên

Mà nếu chuyển sang nhà anh sớm như vậy, cô sẽ không thể làm tiệc tại nhà cô được nữa rồi. Thôi thì làm ở nhà anh cũng không sao. Chỉ cần hôm đó kêu người làm nghỉ một bữa là được. Mà nhắc mới nhớ, đã lâu lắm rồi cô chưa gặp Thiếu Tấn. Chắc hẳn buồn lắm. Suy cho cùng là cô cũng nên im lặng để hẳn từ từ chữa lành vết thương lòng, mặc dù biết chuyện cô đang hạnh phúc với anh rất quá đáng

Nếu vậy, cô cũng đã thống nhất với Từ Thiên, cô sẽ tự bắt taxi về nhà anh, không cần anh đưa đón, mắt công lại có lời ra tiếng vào nữa, rất không hay. Mà hành lí hình như anh cũng đã cho người chuyển hết trong hôm nay rồi thì phải. Sao lại nhanh quá vậy? Cô đến bây giờ vẫn không tin nổi là mình sắp bước vào nhà anh. Có phải quá hấp tấp không?

Nghĩ đến chuyện đó.....cô lại đỏ hết cả mặt. Nếu lỡ như.....lỡ như xảy ra chuyện đó, thì cô biết phải làm sao? Ày, đầu óc cô sao lại đen tối như vậy, toàn nghĩ những chuyện không đâu. Nhưng tính ra, cô từng tuổi này cũng chưa hề có kinh nghiệm yêu đương gì hết, kể cả chuyện giường chiếu cũng hoàn toàn mù tịt. Xem ra.....hơi khó đây

Ồ, thì ra anh chưa về. Vậy cô tranh thủ lên tắm rửa sau đó xuống làm một bữa tối cũng không tệ. Đến đây vài lần cô coi như cũng thông thuộc địa hình. Mà người làm thì chỉ dạy rất tận tình cho cô nữa. Nhưng mà.....sao cô thấy cái phòng này quen quen. Đây chẳng phải là.....là phòng của anh hay sao????!! Cô tròn mắt nhìn người làm đứng bên cạnh, rồi cũng chỉ nhận được nụ cười ẩn ý

Vậy là thế nào? Cô và anh lại sống chung 1 nhà, dùng chung 1 phòng sao? Không được, cô vẫn chưa thích ứng nổi đâu. Cô cười méo miệng nhìn âu yếm lại chị người làm, nhưng không có kết quả. Hình như đồ đạc của cô đều được sắp hết vào trong rồi. Cô tự hỏi nhà anh có phải còn rất nhiều phòng trống, tại sao lại xếp cô vào chung phòng với anh? Như vậy không phải là quá lãng phí hay sao?

Đầu tranh tư tưởng một hồi, cô nghĩ mình nên.....đi tắm trước đã thì hơn. Nước nóng đã được bật sẵn, phòng tắm cũng rất rộng. Rất thoải mái! Sau một ngày làm việc mệt mỏi mà được đắm mình trong nước ấm thì không còn gì bằng. Tóc ướt chưa kịp khô, cô liền chạy ngay xuống nhà. Muốn xem thử trong bếp có gì không, đột nhiên cô có cảm giác muốn nấu thứ gì đó cho anh ăn

- Từ Thiên, sao anh..... - cô vừa thấy anh ngoài cửa, liền cười hỏi. Nhưng mà hình như....anh có chuyện

Từ Thiên thả cặp da xuống đất, tiến tới ôm chầm lấy cô. Hạ Phong tay chân lỏng lẻo, không hiểu là có chuyện gì. Sao đột nhiên lại ôm cô? Từ Thiên siết chặt cô vào lòng. Hương thơm từ mùi sữa tắm trên người cô làm anh ngất ngây. Dù cả ngày nay phải quần quật với công việc hay vì chuyện gì khác, chỉ cần ôm cô vào lòng mỗi tối thì cũng sẽ không sao nữa hết

Còn nữa, là anh đã suy nghĩ quá sâu xa rồi. Tiểu Phong đang ở ngay trước mặt anh, sống trong nhà của anh, làm cũng ở chỗ của anh, làm sao cô có thể đi đâu khác nữa chứ. Anh chỉ sợ Kỳ Thiên Ân nói những lời không hay với cô mà thôi. Cho nên bằng mọi cách anh sẽ không để cô ta có cơ hội làm tổn thương đến cô

Tay cô lơ lửng trên không trung. Hôm nay anh mệt mỏi lắm phải không? Cảm nhận cả bầu không khí nặng nề cứ đeo bám anh, cô siết chặt tay, vòng qua eo anh

- Anh có muốn em giúp gì không? - cô ngửa cổ ra hỏi khi mà anh chẳng nói một câu nào

- Em chỉ cần ngồi im thôi là đã giúp anh rồi - anh mỉm cười giả hoạt, còn trêu ghẹo cô?

- Anh.....anh thích chọc em lắm chứ gì? - cô phồng má, đánh đánh vào vai anh. Lúc nào anh cũng bắt nạt cô được cả

- A.....anh đói bụng quá đi! - anh buông cô ra, ôm bụng kêu quằn quại

- Anh chưa ăn gì à? Để em vào bếp làm cái gì cho anh ăn nhé! - chưa kịp để anh nói câu “ừ”, cô liền khăn trương chạy lon ton vào bếp. Cả người cô giống như con mèo con chơi đùa lung tung trong nhà của anh vậy. Từ Thiên cười híp mắt, anh phải mau chóng lên lầu tắm rồi xuống ăn tối cùng cô

Hôm nay coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra cả. Anh hít hà hương thơm trong phòng mình. Lúc trước chỉ có mình anh, bây giờ đã khác. Trong không khí còn thoang thoảng mùi hương của người con gái anh yêu rất nhiều. Đồ đạc của cô để bên cạnh đồ của anh, quần áo của cô cũng để trong tủ của anh. Thật có cảm giác muốn nuông chiều. À đúng rồi, phòng tắm này cô cũng mới dùng qua. Có cảm giác xung quanh anh ngập tràn hình ảnh của cô, khiến anh thấy rất an tâm, an tâm rằng cô sẽ không thể nào rời xa anh

Bạn đang đọc truyện *Hận Không Thể Ngừng Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Hạnh phúc trong gang tấc

- Chuyện gì?

- Đừng diễn nữa, sướng muốn chết rồi. Tối qua 2 người đã đi đến đoạn nào rồi vậy? - Minh Triết bên đầu dây kia cười khúc khích. Còn không phải hấn suýt nữa không biết được chuyện 2 người sống chung với nhau hay sao - nhớ phải sử dụng tốt biện pháp tránh thai đấy!

- Đoạn nào thì cậu tự hiểu. Còn tiểu Phong vẫn chưa quen, đừng có ăn nói bậy bạ trước mặt cô ấy - anh ngẩng cao cổ, chỉnh sửa cà vạt

- Ghê vậy. Cậu cứ làm như mình không bậy bạ. Chỉ là mình không muốn làm đen tối đầu óc của tiểu Phong mà thôi. Có gì thì cậu cũng đừng mạnh bạo quá, dù sao người ta.....

Từ Thiên trễ giờ ăn sáng rồi, anh không muốn đứng đây tán gẫu với tên vô duyên nào đó. Sáng sớm đã gọi điện hỏi về chuyện giường chiếu của người ta. Chẳng lẽ hẳn ta là cao thủ tình trường gì đó còn muốn tìm hiểu thêm kinh nghiệm hay sao? Anh có cách của anh. Nhưng mà, không thể phủ nhận người xưa nói rất đúng, tình yêu phải đi liền với tình dục. Trong gần 4 năm nay của anh, đêm qua là tuyệt nhất!

Từ Thiên vòng tay ôm cô từ đằng sau. Hạ Phong giật mình ngoảnh lại. Thì ra là anh! Anh tựa đầu vào đôi vai nhỏ bé của cô, hít hà mùi trứng ộp la thoang thoang. Hạ Phong mỉm cười rồi rời khỏi vòng tay, soạn sành thức ăn trên bàn. Nhìn dáng vóc nhỏ bé của cô bên trong chiếc áo sơ mi rộng thùng thình, phủ qua hông một chút, khoe đôi chân nhỏ nhắn. Tóc màu hạt dẻ được cột đơn sơ, trông cô rất giống vợ mới cưới

Thế này mới có chút gọi cảm chứ. Có đời nào phụ nữ như cô, nhìn giống học sinh cấp 3 vậy không? Nhưng mà không sao, cô chỉ gần gọi cảm trước mặt anh là được rồi. Còn ở bên ngoài cứ đóng vai học sinh ngoan hiền cũng chẳng sao. Từ Thiên tự nhiên ngồi xuống ghế đối diện. Ăn miếng đầu tiên, quả nhiên không làm anh thất vọng, tài nghệ nấu ăn của cô. Dù không phải xuất sắc nhưng có hương vị..... của gia đình

- A, em quên tương ớt nữa. Nhưng mà không tìm thấy....

- Để anh đi lấy - Từ Thiên chủ động rời khỏi ghế

- Ế? Anh cũng biết chỗ để bình tương ớt sao? - cô ngạc nhiên cảm thán, vốn tưởng anh không hứng thú với nhà bếp

- Nhà anh chẳng lẽ anh không biết. Sao em cứ..... - thấy rồi, anh tìm thấy bình tương ớt cho cô, liền quay về chỗ người

Bỗng nhiên cả người anh đứng như trời trồng. Hạ Phong mắt tròn tròn nhìn.....đây không phải là.....rồi cô nhìn xuống bộ đồ khiêm nhã mà mình đang mặc, vội chạy ra núp sau lưng anh, đến nỗi thức ăn cũng mặc kệ. Xấu hổ chết mất! Có khách đến nhà mà cô lại ăn mặc phong phanh thế này, người ta nhìn vào đánh giá như thế nào chứ? Cô bám víu vào áo anh, không nghe nổi động tĩnh gì thì lại hé mắt ra nhìn trộm

A, người này đẹp thật! Nhìn giống như thần tiên vậy. Ánh mắt chớp động như cánh bướm bay lượn. Hơn nữa, còn rất cao, cao lắm, ăn mặc rất thời thượng mà vóc dáng.....cũng rất đẹp. Nhìn giống như Laveria trong tưởng tượng của cô lúc trước. Hoàn toàn trái ngược với cô. Mà người này cô thấy rất quen a. Đã gặp ở đâu rồi nhỉ?

Thiên Ân liếc mắt nhìn cô gái rụt rè đang núp sau áo của anh. Nhìn thật ủy mị, yếu đuối, loại người như vậy chỉ có thể gây ra phiền phức cho anh mà thôi. Nhìn trang phục cô mặc, hẳn là đã qua đêm với nhau rồi. Đã đến mức quan hệ như vậy với anh, chứng tỏ cũng không phải là nỗ lực bình thường. Cuối cùng cũng được diện kiến người này, nhưng lại trong hoàn cảnh không mấy đàng hoàng nhỉ?- Hình như em đã làm phiền 2 người? - cô giữ nét điềm đạm, Thiên Ân nở nụ cười lịch sự. Từ khi nào anh thay đổi thói quen, thích qua lại với người có dáng vóc của một học sinh tiểu học vậy chứ?

- Cô cũng biết mình đã làm vậy chứ nhỉ. Chứng tỏ cũng chẳng phải hạng người vô duyên - anh lạnh nhạt đáp lại. Từ Thiên nghiêng đầu khẽ bảo cô lên thay đồ, chút nữa anh đưa đi làm. Hạ Phong gật gật đầu rồi chạy như bay lên lầu. Như vậy, chỉ còn lại hai người

- Anh sợ đến vậy sao? Em sẽ không nói gì quá đáng với cô ấy đâu. Chỉ muốn gặp mặt bạn gái mới của anh thôi mà - Thiên Ân lại gần bàn ăn, rót một cốc nước lọc

- Từ đầu đến cuối, tôi chưa từng có ý định để cô tiếp xúc với tiểu Phong. Bây giờ chúng tôi sắp đi rồi, chắc cô cũng không rảnh rồi tới mức bám đuôi người khác đến công ty đâu nhỉ - Từ Thiên giật phăng ly nước cô ta đang định uống, làm nước văng hết ra bên ngoài. Thiên Ân chau mày vì bị giạt một cách thô bạo - hơn nữa, hình như tôi cũng chưa cho phép cô uống nước nhà tôi

Từ Thiên nhếch môi cười lạnh, liếc mắt thấy cô đã luống cuống gần xuống cầu thang, anh đặt cốc nước xuống bàn. Nhìn vẻ mặt uất ức đến đỏ cả mặt kia, anh hài lòng quay người đi. Nói anh keo kiệt cũng đúng, nói anh thích so đo cũng không sao, nhà giàu biệt thự cho người ta uống cốc nước cũng không được. Nhưng anh chính là không thích

- QUẢN GIA, đuổi khách!

Hạ Phong vừa cúi đầu chào người kia liền bị anh xách cổ đi. Còn chưa kịp để cô chiêm ngưỡng nhan sắc của người ta nữa mà. Anh thật thô lỗ!

- Em luôn ra ngoài trong bộ dạng này sao? - Từ Thiên chỉnh lại cổ áo cho cô. Con gái sao lại vụng về như thế? Thật là hết nói nổi

- Hi...cảm ơn anh - Hạ Phong xấu hổ cười tí tít. Mới sáng mà đã có bộ dạng xấu xí thế này, thật mất mặt quá đi

Thiên Ân giương đôi mắt đục ngầu nhìn hai người tình tứ quàng vai nhau cùng ra xe. Không đúng, người đó phải là cô mới đúng, không phải cô gái tầm thường nào đó. Chỉ có cô mới có đủ tư cách và phẩm giá để làm bà Tạ mà thôi. Cô gái đó, tuyệt đối không được!

Thiên Ân gào thét như người điên. Rõ biết tính cách đối xử thất thường với người khác nhưng cô vẫn không chịu được khi nghe anh nói những lời đó với mình. Cảm thấy thật đau lòng. Cô biết chắc anh vẫn còn cảm giác với mình. Anh mất lúc này của anh vẫn không thay đổi. Vẫn còn rất yêu cô. Cô biết! Anh chỉ cố tỏ ra cứng rắn vì cô gái kia mà thôi. Cô sẽ không để chuyện về nước lần này của mình công cốc. Cô cũng phải thu hoạch gì đó rồi mới đi chứ

- Cô gái lúc này là ai vậy? Sao em thấy rất quen? - Hạ Phong ngoái đầu ra sau nhìn. Từ Thiên lại ôm cô vào người, không cho cô cử động

- Em từng gặp cô ta rồi sao? - anh không mong cô thoát ra từ “quen” đối với Thiên Ân. Anh đã phạm sai lầm rồi. Anh vốn tưởng hai người chẳng thể nào gặp nhau, rằng anh luôn ở bên cô, luôn đề phòng. Nhưng sáng nay, Kì Thiên Ân lại đột ngột xuất hiện. Anh cũng quên mất cô ta biết nhà mình

- À không có.....em cũng.....a nhớ rồi! Là cô gái trên tạp chí. Là người mẫu diễn viên Kì....Kì..... - cô cố gắng nhớ ra cái tên của người đó

- Kì Thiên Ân

- Đúng đúng, là Kì Thiên Ân. Mà.....làm sao anh biết? 2 người quen nhau sao?

Nhìn đôi mắt to tròn chân thật của cô, anh không muốn nói dối. Nhưng anh cũng không muốn cô vì chuyện này mà lo lắng không đầu. Thậm chí anh không muốn nhắc đến Kì Thiên Ân trước mặt cô, vậy mà cô lại chủ động hỏi anh, bảo anh phải ăn nói làm sao đây? Từ Thiên khò sò nhìn cô, giả như không có Kì Thiên Ân, 2 người có thể đã sống hạnh phúc với nhau mà không cần bận tâm điều gì

- Không, em đừng tò mò nữa, chỉ là bạn cũ thôi

- À, là bạn cũ....công nhận bạn bè của anh toàn người nổi tiếng - cô phải công nhận, được tiếp xúc với người xinh đẹp như Kì Thiên Ân quả thực là một đặc ân. Cô cũng rất muốn được bắt tay với cô ấy, thật là hạnh phúc quá đi!

- Đương nhiên, người nổi tiếng thì phải có quan hệ với người nổi tiếng chứ? Nếu muốn anh có thể cho em gặp Lady Gaga luôn cũng được - Từ Thiên lại kiêu ngạo khoe khoang

- Xì, anh chỉ giỏi nói khoát - cô bĩu môi tỏ vẻ chê bai

- Chẳng phải em cũng đang ngồi cạnh người nổi tiếng đó sao?

- Vậy em có được tính là người nổi tiếng không?

- Em á? Ừm....còn lâu lắm, có lẽ phải tới đời cháu nội anh thì may ra.....

- Anh im đi! Tốt nhất đừng nói gì nữa!

Bạn đang đọc truyện *Hận Không Thể Ngừng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Rất nhớ, thực sự rất nhớ

Phúc Nhật đang trở lại làm việc như một cỗ máy giết người, tàn sát tất cả trên thị trường. Đợt quảng cáo này nhằm mục đích vực dậy tình trạng trì trệ dạo gần đây. Không chỉ anh, mà cả cô cũng rất bận. Cho nên cả 2 có rất ít thời gian ăn trưa cùng với nhau. Hoặc thậm chí là có thể bỏ ăn, nhưng anh lúc nào cũng điện thoại nhắc cô ăn cơm đúng giờ cho dù là đang họp đi chăng nữa. Làm cô cảm thấy, dù không ở bên nhau nhưng luôn quan tâm đến nhau

Lần này, anh muốn tập trung đánh sang thị trường Nhật Bản. Anh có một chi nhánh ở đó nhưng dạo gần đây lợi nhuận có vẻ tụt rất thấp, nếu không chấn chỉnh lại, rất có thể sẽ phải đóng cửa chi nhánh đó. Anh tự cảm thấy dạo này mình rất lơ là công việc. Có lẽ để Minh Triết và Anna gánh vác thực sự rất khó. Thân là giám đốc anh cũng thấy rất có lỗi, cho nên anh đang cố hết sức lao đầu vào làm việc đây

Cũng vì chuyện này mà anh rất uất ức không thể cùng ăn cơm với cô. Nhưng anh cũng biết chắc cô bận tới mặt tối mũi nên sẽ quên mất ăn cơm, cho nên anh cố tình gọi điện nhắc nhở, cô vì vậy mà cũng cảnh cáo anh không được bỏ cơm, nếu không sẽ bệnh đau dạ dày lại tái phát mất. Từ Thiên gồ gồ ngón tay lên bàn, nhìn vào bản họp đồng với người mẫu quảng cáo trên bàn

Minh Triết nhử mày, thật ra vấn đề này hẳn cũng không để ý kỹ. Thật không ngờ bên bộ phận kế hoạch lại đề xuất người mẫu Kì Thiên Ân nổi tiếng mới về nước. Những tưởng sẽ không đồng ý, ai ngờ mới nghe đến Phúc Nhật, cô ấy liền ký hợp đồng vào ngày hôm sau. Làm hẳn không kịp trở tay, đến mấy ngày trước mới biết được

Sở dĩ gương mặt anh trở nên âm trầm như vậy cũng là vì chuyện đó. Dự án quảng cáo này anh thừa biết rất quan trọng, nên anh sẽ chính thức giám sát nó. Nhưng có mơ cũng không ngờ người mẫu lần này là cô ta - Kì Thiên Ân. Anh chẳng muốn ngày nào cũng phải gặp mặt cô ta, nhưng vì tính bất buộc

của công việc....

Mình Triết nhìn về mặt tức đến không nói nên lời của anh cũng thấy khó xử. Suy cho cùng, Kì Thiên Ân thật sự là một người mẫu có tiếng, nếu có cô ta đứng ra giúp sức, chắc chắn lượng đá quý bán ra sẽ tăng vọt, không chỉ trong mà còn ngoài nước, bởi vì cô ta hoạt động ở nước ngoài rất nhiều kia mà. Hần nghĩ mình không nói, anh cũng khác biết

Hần nghĩ anh bình thường công tư bất phân, luôn làm mọi việc theo cảm tính. Nhưng nếu vì cái cảm tính tầm thường đó, anh sẽ không điều hành Phúc Nhật đến tận bây giờ. Anh là thật sự thấy cách quảng cáo rất hiệu quả cho nên mới chọn, chứ không phải chỉ vì tiểu Phong nói càng. Cho nên anh đặc biệt xem trọng dự án này, mong rằng tâm trí của anh sẽ chỉ hướng tới công việc mà thôi

- Tiểu Phong, cái này em đã kiểm tra lại chưa?

- Đâu? - Hạ Phong đang bàn bạc hợp đồng với đồng nghiệp lại phải chạy sang bàn của một đồng nghiệp khác - à....cái này tối qua em xử lí rồi. Chỗ này....chỗ này nữa..... - cô gật gật đầu rồi chỉ vào màn hình những chỗ cần thiết

- Ê, giám.....

- Suyt..... - Từ Thiên đưa ngón tay lên miệng, ra hiệu im lặng. Anh đứng tựa vào cửa phòng, mỉm cười nhìn cô liến thoắng nói. Điều bộ hết sức phong tình. Thì ra cô luôn nhiệt tình với công việc vậy sao? Nhìn thật chăm chỉ”Ê, giám đốc???”, “Giám đốc đại nhân kia!!!”, nhân viên đi qua chỉ chỉ chỏ chỏ vào anh. Cả người anh mặc bộ vest màu đỏ rất nổi bật, có ai mà không nhận ra chứ. Cả phòng nhân sự như ngồi trên đồng lửa, cũng không biết anh đang đến thăm “bạn gái” hay là đang kiểm tra công việc của họ vậy. Trưởng phòng Trương toát hết mồ hôi, thật sự thần kinh ông ta sắp chịu không nổi rồi

- Tiểu.....tiểu.....Phong..... - trưởng phòng Trương khẽ lại gần, kéo kéo tay áo cô

- Vâng? - Hạ Phong ngẩng đầu, liền bắt gặp ánh mắt cầu cứu của trưởng phòng

- Cô.....cô có thể bảo giám đốc đừng dọa chúng tôi nữa được không?

- Sao ă? - cô dòi tầm mắt ra ngoài cửa, thấy anh đứng sừng sững ở đó thì há mồm. Làm sao anh dám đứng ở đây hiên ngang, như vậy chẳng khác nào tuyên bố với cả thế giới 2 người đang quen nhau

Nhìn Hạ Phong luống cuống nói với trưởng phòng Trương vài câu, rồi mặt hừng hừng lửa lập tức lòi anh ra một góc khuất. Ô, làm vậy không những không xóa bỏ hiểu lầm trong đồng nghiệp mà còn tăng thêm tính tò mò, rất kích thích. Như vậy cũng không tồi. Tuy biết rằng đầu óc đơn giản như cô sẽ không nghĩ vậy, nhưng anh xưa nay chưa từng thừa nhận mình là người tốt bụng. Anh sẽ không nói đâu

- Anh điên rồi sao? Tự nhiên xuất hiện ở đây làm gì?

- Anh chỉ muốn hỏi em tối nay có đi xem phim không thôi - anh nói tỉnh bơ

- Xem phim? Bây giờ còn đi xem phim được sao? Sao anh không lo....

- Cô Triệu - cô chưa nói xong, anh liền nũng nịu ngắt lời - cả tuần nay anh đã cật lực làm việc lắm rồi. Mà em cũng thật quá đáng, rốt cuộc có phải chúng ta đang sống chung nhà không vậy? Dạo này anh hay về muộn, chúng ta không có thời gian ăn cơm cùng đã đành, em còn không đợi anh, đi ngủ rất sớm. Làm anh lâu rồi không có gần gũi cũng rất khổ sở

- Anh.... - Hạ Phong lập tức bịt miệng anh lại. Nhưng khổ nỗi, cô là quá thấp, nhón đến miệng anh cũng rất khó, nên cả người cô tự nhiên đứng sát vào người anh - anh có thôi nói những lời kì quái không hả? Ở đây là công ty đấy! Hơn nữa, em ngủ sớm là do em buồn ngủ quá thôi. Làm sao ngày nào cũng đợi anh về được. Với lại, sáng sớm chúng ta cũng gặp nhau mà

- Em thật lạnh nhạt đấy - Từ Thiên gỡ tay cô ra khỏi miệng mình, nói giọng bất mãn

- Anh....tại em biết anh rất bận, không muốn làm phiền anh thôi - tay cô buông lỏng dần, Hạ Phong lùi ra một bước nói. Đột nhiên cô lại tạo khoảng trống, làm anh cũng nhận ra cô đang rất khó xử

- Được rồi, giỡn em thôi. Tối nay hẹn em ở phòng chiếu - anh ghé mạnh mũi cô. Anh đã thấy điều mình muốn, đã chọc cô đến hồng cả mặt rồi, cho nên mới rời đi

Hạ Phong bấu môi, xoa xoa mũi đỏ ửng của mình. “Tại sao tay anh vẫn lạnh như vậy dù đang là mùa xuân?”.. Không phải là cô vô tâm đâu, chỉ tại cô cảm thấy bây giờ mình đã là bạn gái anh rồi, cũng nên tôn trọng công việc của anh. Nếu cô mè nheo quá nhiều, có lẽ anh sẽ cảm thấy phiền phức mà chán cô. Cô không muốn như vậy, cho nên mỗi tối cô đều cố gắng nhắm mắt thật sớm, để bản thân không phải sợ khoảng trống bên cạnh

Bởi vì phòng anh rất rộng, mà buổi tối cũng chỉ có mình cô, cho nên cô rất sợ. Rất muốn đi ngủ rất sớm. Một mặt cô lại nghĩ, có thể chút nữa anh sẽ về chẳng, lúc đó cùng đi ngủ cũng không tệ. Nhưng bản năng con người thật chẳng thể cưỡng lại, cô sẽ ngủ gật ngoài ghế sofa. Cho nên đây chính là điểm chung duy nhất của 2 người, rất thích ngủ

Nói cô không nhớ anh, chính là lừa mình dối người. Tuy có những lúc cô đơn rất muốn nhấc điện thoại lên, chỉ cần vài nút bấm đã có thể nghe được giọng nói của anh. Nhưng cô cũng biết anh rất bận, mình lại không giúp được anh gì thì thôi, lại còn gây ra phiền phức quá nhiều, như vậy không tốt. Dù

ngàn lần tự nhủ bản thân như vậy, nhưng Hạ Phong vẫn không nguôi được cảm giác muốn ở cạnh anh mọi lúc mọi nơi

- Tiểu Phong

- Vâng? - cô bocc một chút bồng bỏ vào miệng nhai chóp chép

- Tối mai có lẽ anh sẽ đi công tác - anh tựa đầu mình lên đầu cô, ôm cô thật chặt, hiện giờ trong đầu anh đang rất hỗn loạn

- Ở đâu? Anh đi mấy ngày? - có thể dễ dàng nhận thấy, giọng cô lạc đi hẳn

- Nhật. Có lẽ sẽ lâu đấy, gần 1 tuần - anh sẽ rất nhớ cô

Hạ Phong không nói gì thêm nữa. Đối với người có sự nghiệp như anh, chuyện đi công tác thường xuyên cũng là điều dễ hiểu. Nhưng bây giờ hai người mới chưa chính thức quen được bao lâu, công việc lại trở nên chồng chất đến nỗi không có thời gian hẹn hò cùng nhau, thậm chí xem phim cũng phải xem ở nhà. Cô rất buồn, cũng rất cô đơn, nhưng cô không dám nói ra

Không khí 2 người đột nhiên chùng xuống. Trong lòng cô đang rất nặng nề. Thật ịch kỷ nếu bây giờ cô nói anh đừng đi. Chuyện đó đâu phải do cô quyết định, đó là vì Phúc Nhật, vì hàng ngàn nhân viên ở đó nữa. Cho nên, cô không thể nói gì nữa hết

- Em có muốn đi cùng anh không? - anh đột nhiên hỏi cô. Anh không muốn rời xa cô, đặc biệt là cũng không muốn nói dối cô

- Sao có thể được....anh đi vì công việc mà..... - cô nắm chặt bàn tay luôn rất lạnh của anh - anh cứ đi đi, em không sao mà. Nhưng mà nếu được, anh hãy về sớm một chút, em ở một mình ở đây rất cô đơn

Cô ngước mắt nhìn anh, rung rung như muốn khóc. Từ Thiên cúi đầu xuống hôn cô. Cô sợ anh đi rồi, mình sẽ không chịu nổi nữa mà luôn điện thoại làm phiền anh, toàn bộ năng suất làm việc cũng sẽ suy giảm mất. Mà thời gian ở cùng anh vô cùng ngắn, cho nên cô hiện rất khó xử

- Vậy được, em ráng ở đây làm việc và nghỉ ngơi cho tốt, đợi anh về. Hứa với anh chuyện nữa, điện thoại phải luôn bật, anh sẽ điện về bất cứ lúc nào đấy

- Ừm - cô gật đầu ngoan ngoãn, cô sẽ, sẽ đợi anh trở về

Từ Thiên cười khổ sở. Nếu cô biết anh không nói với cô một chuyện nữa, cô liệu có tức giận hay không? Anh không biết được. Mà anh cũng sợ phải nói ra. Rằng lần công tác ngoài việc chấn chỉnh chi nhánh bên đó thì còn phải chụp ảnh quảng cáo nữa, lấy bối cảnh ở Nhật Bản. Hay nói cách khác, trong gần 1 tuần này, anh và Kì Thiên Ân sẽ làm việc cùng với nhau

Đương nhiên anh khẳng định mình sẽ chỉ có công việc với cô ta mà thôi. Quan trọng là cô, cô vẫn chưa có đủ thời gian ở cùng anh, cũng chưa biết rất nhiều chuyện về anh, anh chỉ sợ cô chịu không nổi mà từ bỏ. Bởi vì anh thừa biết người như Kì Thiên Ân và cô là hoàn toàn trái ngược nhau. Cô sẽ cảm thấy tự ái mất. Cho nên anh đều tuyệt đối can đảm Minh Triết và Anna, trước mặt cô không bao giờ được nhắc đến 3 chữ “Kì Thiên Ân”. Mà anh nghĩ, 1 tuần trôi qua cũng nhanh thôi. Chẳng có gì anh phải lo lắng cả. Anh sẽ trực tiếp giải quyết Kì Thiên Ân, không để cô ta một cọng tóc của cô cũng đứng hòng được động vào

Bạn đang đọc truyện *Hận Không Thể Ngừng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Công tác có nguy hiểm?

- Anh đi đây

- Vâng - Hạ Phong cố nặn nụ cười, vẫy tay chào tạm biệt anh và Minh Triết. Nhật Bản lạnh lắm! Anh nhớ mặc nhiều áo ấm vào. Mà cô cũng đã bỏ vào vali nhiều áo ấm lắm rồi đấy. Anh phải nhớ mặc đấy. Cô đã không nhớ câu này mình đã nói với anh bao nhiêu lần nữa rồi

Từ Thiên cũng vẫy tay chào lại cô. Hạ Phong quay phát người lại. Chỉ sợ cô cứ mãi nhìn sẽ.....sẽ chạy đến ôm anh lại mất. Cô vốn tưởng anh sẽ đi nhanh thôi. Đến ngày hôm đó ra tiễn anh, chắc sẽ không sao đâu, bởi vì anh còn công việc mà. Đến bây giờ cô mới biết, thì ra cô đã lầm rồi. Cô không nhẫn tâm để anh đi dù chỉ là công tác

Nước mắt từ khi nào đã chực rơi đầy, Hạ Phong lau, nhưng vô ích. Thậm chí càng lau, cô càng khóc nhiều hơn nước. Khóc thành tiếng. Khóc nức nở. Làm sao đây? Mới chỉ quay lưng thôi mà cô đã rất nhớ anh rồi. Vậy những ngày sau, phải làm sao đây? Cô không thể nào để anh lo lắng được. Cô phải mạnh mẽ, phải cứng rắn. Nhưng đôi lúc, cô cảm thấy rất mệt mỏi, muốn có một bờ vai để tựa vào, để dựa dẫm

- - nhanh như cắt, cả người cô dán vào anh. Từ Thiên mắt nhắm nghiền, đặt môi lên trán cô, thật lâu, thật lâu. Hạ Phong nước mắt đầm đìa. Sao anh còn chưa đi? Sao anh cứ làm cô thấy nhói đau đến vậy?

- Không được khóc, được không? - cô nhẹ nhàng gạt đầu, tiếng nấc đứt quãng dần. Từ Thiên yên tâm rời đi. Lúc này vốn tưởng đã đi rồi, nhưng khi anh quay đầu, lại phát hiện cô đang một mình quay lưng khóc thút thít ở đằng kia, muốn đi cũng khó

Anh không biết, sau này sẽ còn bao nhiêu những chuyện công tác như vậy nữa. Vậy mà mới có lần đầu tiên, cô đã khóc nhiều đến vậy. Chính anh là vì công việc cũng phải rất khó để thuyết phục bản thân, đây là lần quan trọng, anh muốn vì Phúc Nhật lần này, để những lần sau, anh sẽ vì cô, được không?

Sẽ còn sau này nữa, nên mong cô hãy mạnh mẽ lên. Anh đi rồi sẽ trở về thôi. Nếu nhìn thấy cô khổ sở như vậy, anh biết phải làm sao đây. Anh không đành lòng để cô một mình, nên anh đặc biệt căn dặn trưởng phòng Trương và Anna coi chừng cô, nếu có bất kì biểu hiện nào bất thường lập tức trình báo, nếu không.....trừ lương

Không hiểu sao hôm nay cô không muốn về nhà. Hạ Phong lang thang ngoài đường từ khi tan làm đến tầm tối. Cô cũng tạt vào đường ăn một món com nào đó rồi thôi. Mà đúng hơn cô chẳng còn tâm trạng ăn uống nào cả. Đột nhiên thấy cuộc sống thật cô đơn. Thiếu anh cuộc sống lúc nào cũng đơn điệu mà

Không biết bây giờ anh bên đó thế nào rồi, bây giờ bên đó là mấy giờ, trời có lạnh không, ăn thức ăn có quen không, công việc có nhiều lắm không. Cô rất muốn hỏi anh rất nhiều câu. Cầm điện thoại trên tay, cô muốn gọi cũng khó. Từ khi đi công tác anh điện cô được 2 lần. Nhưng lúc đó hình như bên đó đã rất khuya, cho nên cô không có nói gì nhiều. Chỉ muốn anh thay vì ngồi nói chuyện với cô, có thể kéo dài giấc ngủ một chút

Anh vốn thích ngủ mà, ngủ thì mới có sức làm việc được. Những ngón tay của cô không kiểm soát được mà cử động, rất muốn nhấn nút gọi cho anh một cuộc. Dù chỉ nghe giọng anh thôi cũng được. Nhưng mà có thể bây giờ anh đang làm việc cũng nên, nếu vậy cô càng không nên làm phiền anh. Không được....hiện giờ đầu cô đang rất rối. Thật sự rất đau đầu. Không ngờ cũng có ngày cái điện thoại nhỏ bé này lại khiến người khác khổ sở đến vậy. Bình bing....nghe tiếng bing còi, cô ngẩng đầu lên. Gương mặt anh tuấn xuất hiện qua ô cửa kính của chiếc xe màu cam. Hạ Phong ngêch mặt nhìn Tề Văn Thoại đang vẫy tay chào cô. Về mặt thân thiện giống như là lần đầu gặp, nhưng mà có lẽ....ấn tượng tốt lần đó đã phải làm cô thay đổi suy nghĩ. Cất điện thoại vào túi, Hạ Phong dậm chân đi một mạch, không thêm để ý đến tên kia. Văn Thoại thấy thái độ thờ ơ lập tức tập xe, chạy ra núp tay cô

- Đừng đi vội vậy chứ

- Anh làm ơn buông tay tôi ra - cô đứng lại, nhưng nhả nhận yêu cầu anh

- À, xin lỗi - hấn quên mất, cô là hoa đã có chủ, đầu thế để đàn ông tùy tiện động vào được. Hơn nữa từ sau chuyện đó, anh nghĩ cô cũng rất nhạy cảm với mình - tôi chỉ muốn nói chuyện với cô thôi mà

- Chúng ta còn có chuyện gì để nói sao anh Tề?

- Hay là vào quán cafe kia ngồi đi, một chút thôi mà - Văn Thoại chân thành năn nỉ, cô nhìn ánh mắt đó mà không thể nở mở miệng khước từ

Hạ Phong thối thối ly sữa nóng. Văn Thoại thú vị nhìn từng động tác một của cô. Uống sữa nóng? Một người phụ nữ uống sữa nóng vào ban đêm cùng người đàn ông lạ mặt, đúng là một người phụ nữ ngoan hiền. Thì ra Tề Từ Thiên là thích loại phụ nữ để đoán này. Bất ngờ thật đấy! Đến bây giờ hấn vẫn không hiểu nổi anh đang nghĩ cái gì mà bỏ Thiên Ân đến với cô gái này nữa

Quán cafe có phong cách trang trí đậm chất cổ điển. Màu cafe là màu chủ đạo. Bước vào quán, hương cafe thơm ngát đã sộc thẳng vào mũi, làm từng tế bào thần kinh như dẫn ra. Trên tường còn có vài bức tranh tĩnh vật đơn sơ và những bức ảnh của những vị khách đầu tiên. Hiện tại trong quán cũng chỉ lại vài khách. Thấy Văn Thoại này giờ nhìn cô đắm đuối, hơn nữa còn giờ điệu cười quý dị đó nữa. Cảm giác của cô có chút không tốt. Hạ Phong hấn giọng, đặt cốc sứ xuống bàn

- Anh Tề, có chuyện gì? - nói thật đến bây giờ, cô vẫn không dám nhìn thẳng vào mắt người này

- Từ Thiên đi công tác rồi nhì? Mấy ngày rồi?

- 3 ngày - hấn đến chỉ để hỏi cô cái này thôi sao?

- Đúng rồi, 3 ngày rồi. Cô nghĩ xem, có chuyện gì xảy ra không? - hấn chống cằm, thăm dò thái độ của cô

- Chuyện gì là chuyện gì? - ý hấn nói là sao chứ?

- À..... - Văn Thoại bật cười. Thì ra cái tên hèn đó vẫn chưa nói cho cô biết. Thật quá trơ trẽn! Đi công tác cùng bạn gái cũ, lại không nói gì với bạn gái mới. Có kiểu khôn nạn thế nữa đấy - thì ra hấn vẫn chưa nói cho cô biết

- Nói....nói cái gì? - lại muốn nói gì với cô nữa đây? Tại sao cô cứ luôn cảm thấy người này chính là muốn chia cắt cô với anh

- Chuyện, một chuyện rất quan trọng. Mà cô cũng biết, Từ Thiên đã kí hợp đồng với Kì Thiên Ân chứ?

- Vậy à? Đó là chuyện tốt mà. Có gì không đúng sao? - nói thật, hấn chưa từng gặp người nào ngây thơ như cô, ngây thơ đến đáng ngạc nhiên. Văn Thoại mỉm cười thú vị, quá thú vị, đúng là con cừ non bị Từ Thiên bắt về. Có lẽ chính vì điểm này nên anh mới nuôi cô đây mà

- Không có gì đâu. Cô có thể về - Văn Thoại cười lớn, nhướn mày mời cô về

Hạ Phong sẵn túi xách đứng dậy. Trước khi đi còn phun vào mặt hấn 2 chữ “Vô vị” nữa. Đúng là cuộc trò chuyện dỏ hơi nhất cô từng nghe. Tốt nhiên là

sau này nên rút kinh nghiệm, không nên nói chuyện với người này đi thì hơn. Người này chính là bạn thân ngày xưa của anh sao? Vậy sao quan hệ bây giờ của 2 người lại tệ đến vậy. Tuy nói rằng người này nhìn rất nguy hiểm, nhưng cô lại có một cảm giác khác.....rất lạ thường.....

Văn Thoại nhìn bóng cô khuất dần, nụ cười trên môi cũng tắt. Trông cô giống hệt Kì Thiên Ân lúc trước. Rất trong sáng và năng động. Có lẽ vì vậy nên anh mới chọn cô. Tà Tử Thiên thông minh không cần thể giới công nhận kia thích kiểu người đơn giản và chân thành hơn. Nhưng nói gì thì nói, anh chính là đang đi nước ngoài cùng với tình cũ, không muốn hiểu lầm cũng khó

Mà con cừu nhỏ Hạ Phong lại ngây thơ tin rằng chẳng có chuyện gì xảy ra, miệt mài chờ đợi giống như một con ngốc. Văn Thoại rất muốn một lần nói ra chuyện này nhưng hần suy nghĩ, nếu như vậy kịch sẽ chẳng còn hay nữa, nên là để Thiên Ân tự xử lý thì tốt hơn. A, trong chuyện này hần luôn là kẻ ngoài cuộc nhỉ? Đau lòng thật đấy!

Bạn đang đọc truyện *Hận Không Thể Ngừng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Làm chuyện có lỗi

- Ừm.... - Tử Thiên cảm thấy cả đầu đau kinh khủng. Toàn thân nhức mỏi đến nỗi không cử động nổi. anh ngồi dậy, cố nhớ xem tối qua có chuyện gì - KÌ THIÊN ÂN!!!

- Hừm.....uhm... - nghe tiếng nạt chối tai của anh, Thiên Ân chậm chậm mở mắt - chào buổi sáng

- Sao cô lại ở trong phòng tôi? - anh nhìn xuống người mình, không một mảnh vải che thân. Hơn nữa người cô cũng.....Rốt cuộc chuyện quái gì đang xảy ra vậy? - còn nữa, tại sao.....cô không mặc đồ? - Thiên Ân không vội trả lời câu hỏi của anh, cô vươn người, lấy quần áo nằm rải rác trên sàn, chậm chậm mặc vào

- Anh không nhớ sao? Không ngờ tối qua anh nhiệt tình quá, làm em di chuyển cũng khó đây này

- Cái gì? - Tử Thiên tròn mắt nhìn cô. Không thể nào có chuyện đó xảy ra được? Tối qua....anh vò nát đầu, cố nhớ chuyện xảy ra tối qua, nhưng không được

- Vô ích thôi, anh đừng nghĩ nữa. Rõ ràng tối qua chúng ta đã xảy ra chuyện đó. Nếu anh thấy có lỗi với cô người yêu nhỏ bé ở nhà thì em sẽ không hé răng đâu. Bù lại....anh phải đáp ứng em một điều kiện

- Cô muốn sao? - anh nhú mày nhìn cô, vẫn cảm thấy chuyện này thật khó tin

- Về nước em sẽ nói. Chút nữa em có chuyến bay rồi. Tạm biệt anh nha! - cô hôn gió rồi rời đi

Tử Thiên càng ngày càng thấy cô ta như một ả lăng lơ. Thật ngứa mắt! Người con gái ngày xưa đâu rồi. Tại sao anh lại chẳng nhớ gì hết thế này? Anh tức giận đập đồ hết đồ, tay nổi lên những đường gân màu xanh. Anh đã cố gắng những ngày này tiếp xúc càng ít với cô ta càng tốt. Vốn tưởng mọi chuyện sẽ ổn, không ngờ bữa tiệc tối qua đã vượt quá tầm kiểm soát của anh mất rồi

Anh đã làm chuyện có lỗi với cô. Tử Thiên ngồi tự dằn vặt mình. 7h kém. Có lẽ bây giờ cô đang còn ngủ. Anh muốn lập tức nghe giọng nói của cô nhưng không đành. Hình như ngày hôm qua anh không điện thoại cho cô, mà điện thoại anh cũng không thấy cuộc gọi nhờ, cô không có lo cho anh sao?

Tốt nhất là chuyện này anh nên không nói cho cô biết thì hơn. Chính anh cũng thấy bản thân mình lúc say cũng thật tồi tệ. Không biết lúc đó anh lại nghĩ gì trong đầu mà làm chuyện tồi tệ đó không biết. Hơn nữa, Minh Triết đâu rồi. Từ tối qua anh đã không thấy hần đâu rồi. 2 ngày nữa, anh ít nhất phải mất 2 ngày để hoàn thành chỗ công việc còn lại là xong

- Ngày mốt á? Vậy sao? - Hạ Phong mừng ra mặt. Cô đang tra mạng công thức của một số món ăn, dự là hôm đó sẽ làm tiệc luôn. Không biết anh đi có mua quà gì cho cô không ha?

- Em vui vậy sao? - giọng anh có vẻ hơi khó khăn

- Đương nhiên rồi. Hôm đó mấy giờ anh về thế?

- Chắc 7h tối

- Tuyệt! Vậy nhớ về nhà luôn nha

- Ừ

- Vậy, tạm biệt - Hạ Phong hạnh phúc cúp máy. Cô trùm mền lăn lộn trên chiếc giường dành cho 2 người. Ngày mốt anh về rồi. Ngày mốt anh về rồi. Vậy là 1 tuần cuối cùng cũng trôi qua

Cô cố gắng dùng công việc để ngăn nỗi nhớ anh. Nếu cô đơn cô có thể rủ Thiếu Tấn đi ăn, cùng trò chuyện, tạm thời sẽ không nghĩ nhiều về anh nữa. Cuối cùng ngày mà cô chờ đợi cũng tới. Hạ Phong cười đến không ngậm được miệng. Hẳn là đến công ty, đồng nghiệp đều nhận ra, khác hẳn thái độ ủ rũ của cô những ngày trước

- Cô chủ, như vậy có ổn không? - tất cả người làm lần lượt ra về

- Không sao đâu. Mọi người về hết đi, em ở đây tự làm được - cô khuấy khuấy bột bánh, mặt bây giờ tèm lèm hết rồi, nhưng vẫn nở nụ cười rất vui vẻ

- Vậy được. Chúng tôi về trước

- Về cẩn thận - cô vén tóc ra sau vành tai. Đồng hồ điểm đúng 7h30. Thật may mà anh chưa về, cô còn chưa phết kem lên bánh nữa. Cũng lại không biết xài lò nướng. Thôi thì anh về trễ cũng tốt, để cô còn chút thời gian

8h tối. Hạ Phong vỗ tay, mắt hí thành 1 đường:

- Xong rồi! - Nhưng mà, đồ ăn cũng bày biện hết lên bàn. Tại sao anh còn chưa về?

Thôi thì đợi một chút cũng được. Hạ Phong nằm dài trên bàn, nghịch nghịch cái nĩa. Không biết anh có ốm hơn không nhỉ? Hẳn là vậy rồi. Bên đó vừa lạnh vừa ăn thức ăn không quen. Vừa nghĩ đến anh sẽ trở nên hốc hác hơn, cô liền thấy đau lòng rồi. AA, muốn được gặp mặt anh quá. Thật sự rất nhớ anh, rất muốn ôm anh vào lòng như cái gối ôm

Mấy ngày nay ngủ một mình trên chiếc giường, một mình ăn sáng, một mình ăn trưa, thậm chí ăn tối cũng một mình, có khi cùng ăn với Thiếu Tấn, một mình làm tất cả. Từ khi nào cô không để ý, cuộc sống của cô đã luôn có sự hiện diện của anh rồi. Anh đến tự nhiên như hơi thở, không cần để ý, không cần hào nhoáng, chỉ thỉnh thoảng thấp thoáng nhẹ nhàng cũng đủ làm cô ghi nhớ

Ơ....đồng hồ chạy sai hay do mắt cô mờ đây. Đã 9h rồi sao anh còn chưa về? Hay là đã có chuyện gì rồi. Cô lục đục lấy điện thoại ra gọi, nhưng anh không bắt máy. Thật sự đã có chuyện gì hay là hôm nay anh chưa về nhà đây. Thôi thì cô chờ thêm một chút vậy, dù sao ngày mai chủ nhật, cô cũng được nghỉ mà

Kì Thiên Ân kia thật lắm chuyện. Kêu anh ra cũng chỉ để uống cafe, ôn lại chuyện cũ. Vậy mà cô ta cố chấp không muốn cho anh về. Anh chán ngấy việc ngồi nghe cô ta lải nhải rồi. Anh tưởng sẽ được nghe cái điều kiện chết tiệt nào đó để cô ta ngậm miệng lại mà hóa ra cũng chỉ nói nhăng nói cuội, làm phí mất thời gian của anh

Cũng khuya rồi. À mà còn cô, còn tiểu Phong đang đợi anh ở nhà nữa chứ. Từ Thiên ba chân bốn cẳng chạy về nhà. Tiêu rồi, cô gọi anh một cuộc gọi nhờ đây này. Tại sao anh lại sợ ý như vậy chứ? Tiếng giày da vội vã dẫm lên sàn nhà lảng bồng. Anh thần thờ đi vào trong, thấy phòng bếp vẫn còn sáng

- Tiểu Phong..... - anh nhìn một bàn đầy thức ăn vô cùng chu đáo nhưng đã nguội lạnh từ lúc nào, còn có bánh kem. Anh về lại là ngày đặc biệt đến vậy với cô hay sao?

Anh chậm rãi lại gần, đưa tay sờ vàng trán mặt nhòai của cô. Miệng ngoài thốt lên từ “tiểu Phong” đầy đau đớn ra chẳng còn gì khác. Anh khuyu 1 chân xuống, ngắm nhìn thật kĩ gương mặt của cô. Cô vẫn như vậy, vẫn chẳng có gì thay đổi. Chỉ có anh, anh đã làm chuyện có lỗi với cô. Đó là vì trong lúc say, anh đã lỡ làm chuyện đó với Kì Thiên Ân. Nhưng anh hứa, anh sẽ cố hết sức để chuyện đó không ảnh hưởng đến cô. Không phải bởi vì anh muốn nói dối, mà là anh.....không đành lòng nhìn cô dần vật vờ với chuyện đó

Tối nay anh hứa đã về nhà, vậy mà lại nuốt lời với cô, làm cô ngồi chờ ở đây đến ngủ gật. Làm cô tốn công bày biện một bàn thức ăn ra, lại còn làm bánh kem nữa. Anh lại còn không gọi về cho cô lấy một cuộc điện thoại. Anh đang cảm thấy rất tội lỗi đây. Vì vậy mà hi vọng cô đừng buồn vì chuyện này, anh sẽ không làm cô phải buồn nữa đâu

Từ Thiên bẻ xóc cô, đặt lên giường nệm êm ái. Hạ Phong ngủ rất ngon, còn ôm gối ôm nữa. Mà cái gối ôm này ở đâu xuất hiện vậy chứ? Từ Thiên cười lạnh, cái gối này vì trong khoảng thời gian này mà thay thế chỗ anh sao? Làm sao có thể chứ? Người anh vừa săn chắc vừa nam tính, cái gối có bông bằng chất liệu cotton này làm sao có thể sánh bằng được. Cô đúng là không có mắt lựa chọn mà

Bạn đang đọc truyện *Hận Không Thể Ngừng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Đối trá

Hạ Phong vờn vai tình giàc. Tối qua đúng là một đêm dài. Mà sao cô nằm trên giường được hay nhỉ? Cô ngồi phất dậy, tìm kiếm xung quanh. Ở bên cạnh trống không. Tối qua anh không về? Hay ở bên Nhật Bản có chuyện gì đột xuất? Chắc vậy rồi, à mà đồng hồ ăn.....cô lập tức chạy xuống nhà. Người làm đã đi làm bình thường lại. Căn bếp dường như chưa có chuyện gì xảy ra cả

Chẳng lẽ đồ ăn đã đồ hết? Hạ Phong tiu nghỉ bỏ lên lầu. Xem ra công sức tối qua của cô đều đổ sông đổ biển. Hạ Phong thờ dài thườn thượt trên bàn,

tay tiện thể cầm bình xịt xịt vài miếng nước cho Laveria. Ô, mùa nào Laveira cũng sống rất tốt? Nhìn thích thật! Cái cây này không biết đã được nuôi bao lâu rồi mà nó chẳng lớn chút nào?

- Chị à, sáng nay chị có thấy Từ Thiên đâu không?

- Ừm, sáng nay cậu chủ có về mà. Cậu ấy đã ăn hết bàn thức ăn luôn đấy. Xem ra thật sự rất đói!

- Ăn hết luôn sao? - cô ngạc nhiên. Không phải đã đem đồ hết, mà là.....anh đã ăn hết rồi sao? Hạ Phong cười híp mắt. Chắc anh cũng biết, hôm qua là sinh nhật cô mà phải không? Cô không có thất vọng chút nào, sinh nhật thì chúc lúc nào cũng được, anh về là cô rất mừng rồi

Vậy là anh thật sự ăn hết chỗ thức ăn đó, có sao không? Cô có nên nhắn tin báo anh uống thuốc tiêu thực hay không? Mà không, nên là nhờ Anna thì hơn. Cô rất, rất muốn lập tức chạy đến công ty gặp anh liền nhưng sợ anh có lẽ rất bận. Đến nỗi chủ nhật mà cũng đi làm. Cô nên là ngoan ngoãn ở nhà đợi anh về thì hơn

Cô có nên làm cái gì bất ngờ cho anh không nhỉ? À, cô nên làm bánh quy. Đúng rồi, bánh quy có thể để được đến những ngày hôm sau. Nếu hôm nay không ăn, có thể ngày mai anh sẽ ăn mà. Nghĩ là làm, Hạ Phong hớn hờ lấy điện thoại ra tra mạng

- Xin lỗi..... - nghe người gọi, cô quay đầu lại. Kì Thiên Ân mở kính mắt ra, lộ rõ cặp mắt xinh đẹp không tí vết

- Ồ.....cô..... - đây là Kì Thiên Ân. Nhìn thế này, đến cả cô là phụ nữ cũng phải rung động - Từ Thiên không có.....ở đây

- À, tôi biết. Tôi đến đây để tìm cô Triệu mà

Tìm cô? Tìm cô làm cái gì? Một người nổi tiếng tìm cô. Có lý không chứ? Nhưng mà hình như cô ấy và Từ Thiên có quen biết nhau. Chắc là tìm cô để hỏi chuyện về anh mà. Đáng tiếc, dạo này anh rất bận, hành tung cô cũng không rõ. Nói ra thì thật xấu hổ, nhưng thân là bạn gái mà cô chẳng biết chút nào hết cũng hơi kì

- Cô tìm tôi có chuyện gì sao? - cô rụt rè ngược mắt nhìn lên, người này phong thái cũng không phải bình thường đâu. Đúng là người mẫu có khác, cả thể ngồi cũng rất đẹp. Làm cô nhớ đến dáng ngồi có chút “nữ tính” của anh

- Tôi chỉ không muốn nói dối cô cô Triệu - Kì Thiên Ân lấy trong túi xấp hình, đặt trước mặt cô - nhưng tôi nghĩ.....cô nên biết sự thật..... - Hạ Phong nuốt ngụm nước miếng, chậm rãi cầm xấp hình lên

Đồng tử dần to, mấy ngón tay của cô tê cứng hết. Hạ Phong run run lật mấy tấm sau nhìn. Toàn bộ..... toàn bộ.....đây là anh sao? Và người phụ nữ bên cạnh.....là Kì Thiên Ân. 2 người sao lại.....2 người sao lại không có một mảnh vải che thân như vậy? Không đúng. Đây không phải là sự thật. Cô không tin- Đây là.....cái gì? - Hạ Phong cố nặn ra mấy chữ

- Cô nhìn mà không biết ư? Khi đi công tác, tối hôm đó chúng tôi say, nhưng không phải là sai lầm. Anh ấy rất nhiệt tình. Hơn nữa, là bạn gái, cô cũng nên biết sự thật chứ nhỉ? - Kì Thiên Ân nhìn về mặt thất kinh của cô thì hài lòng mỉm cười. Giọng điệu vô cùng đáng ghét

- Đây không phải sự thật - cô đặt xấp ảnh xuống bàn. Cô không tin anh lại làm chuyện này sau lưng cô

- Không tin cô về hỏi anh ấy đi thì biết - cô thật là ngây thơ. Đến giờ phút này còn không tin. Vật chứng rõ ràng vậy mà. Kì Thiên Ân coi như đã đạt được mục đích của mình, cô ta đứng dậy cầm theo túi xách bên cạnh

- Cô Kì - Hạ Phong cũng đứng dậy, nhìn thẳng vào mắt cô ta - tôi sẽ đợi, đợi đến khi anh ấy nói sự thật với tôi. Còn sau này, phiền cô không cần làm như vậy nữa, nếu liên quan đến bạn trai tôi, tôi chỉ muốn anh ấy nói với tôi mà thôi, không phải người ngoài

Người ngoài?!!!! Không phải đâu cô Triệu, cô ta không phải là người ngoài. Là người trong cuộc nữa là khác. Chỉ có điều, trong cuộc tình này, chỉ có cô là không biết gì hết mà thôi. Tuy nhiên, Kì Thiên Ân không có nói nhiều, chỉ nhếch môi bỏ đi. Như vậy là đã đủ rồi, như vậy đã đủ.....khiến cho cô biết sự thật. Bởi vì chỉ có sự thật, mới khiến cho người con gái kia tự nguyện mà rời đi. Bởi vì....mối tình này từ đầu đến cuối đều không có sự có mặt của cô

Hạ Phong thần thờ ngồi phịch xuống ghế. Cô ôm mặt khóc nức. Cô không hiểu gì hết. Anh đi công tác, rồi tiệc tùng, rồi say xỉn, rồi làm chuyện đó với Kì Thiên Ân. Tại sao chứ? Vì mù quáng hay vì rượu, hay vì cô ấy đẹp. Hoặc là, anh thật sự muốn như vậy. Không phải, cô không nên có loại suy nghĩ này. Anh không phải loại người đó

Cho dù trong đầu muôn lần muốn nghĩ như vậy. Nhưng cô không thể không thất vọng được. Có lẽ anh mới về nên chưa thể nói được gì nhiều với cô. Không sao, cô sẽ đợi, đợi để anh giải thích rõ chuyện này với cô. Rằng nói đó chỉ là hiểu lầm thôi, là một sự cố, hoặc là, không có chuyện gì xảy ra đêm đó cả. Hạ Phong nhìn những tấm hình lộn xộn trên bàn

Ảnh thật như vậy? Sao có thể không tin được chứ? Hơn nữa, nhìn Kì Thiên Ân không có vẻ gì là nói dối cả. Tuy vậy, hiện giờ trong đầu cô đang rất hỗn loạn. Cũng không biết phải làm như thế nào nữa. Chỉ cảm thấy một điều, trái tim này đang rất đau. Hạ Phong khóc đến mức ngắt lên ngắt xuống. Mỗi lần nghĩ tới chuyện bạn trai cùng với người khác qua đêm mà không nói với mình, hẳn là rất khổ sở

Có phải anh cũng cảm thấy rất khổ sở? Giữa ranh giới muốn và không muốn nói với cô. Nhưng cô hi vọng, anh sẽ chọn nói. Bởi vì phụ nữ chẳng bao giờ muốn người đàn ông của mình nói dối cả, đặc biệt là trong chuyện này. Dù có lẽ sẽ rất suy sụp khi nghe sự thật nhưng mà như vậy ít nhất, giữa hai người còn chút chân thành với nhau

Hạ Phong siết chặt lồng ngực trái của mình, cảm giác thoi thóp đến thờ không nổi. Tim quặng thắt như muốn co rút cả tâm can cô. Mối quan hệ của 2 người chỉ mới chính thức bắt đầu, mà đã có vết nứt này sinh rồi sao?

- Cái gì? Cậu nói sao? - Minh Thiết giật mình nhảy dựng lên - qua đêm? Ý cậu nói là....

- Đúng thế - Từ Thiên cúi đầu suy tư. Anh cũng đang rất đau đầu chuyện này đây. Vì vậy hôm nay anh mới đến công ty, bởi vì anh sợ đối mặt với ánh mắt chân thành của cô, cảm giác như mình là một kẻ tồi tệ

- Vậy....cậu có định nói cho tiểu Phong? - quan trọng chính là chỗ này. Anh có nên.....nói không?

- Không - anh đã suy nghĩ rất kĩ rồi - chỉ cần đáp ứng yêu cầu của cô ta, mình sẽ kết thúc chuyện này trong im lặng. Đêm đó chỉ là một hiểu lầm, nó không nên có trong kí ức của tiểu Phong

- Từ Thiên..... - Minh Thiết định nói với anh nhưng rồi lại thôi

Hắn chỉ sợ sự thật sẽ không giấu được lâu. Chỉ sợ đến lúc đó, cả Từ Thiên và tiểu Phong sẽ không chịu nổi. Đặc biệt là cô, cô rất nhạy cảm. Nhất định sẽ đòi đi đâu đó, hoặc mệt hơn chính là rời xa khỏi anh mãi mãi. Nhưng mà nếu như anh có ý định giấu giếm thì hẳn cũng không nói nhiều. Chỉ là Từ Thiên quá bảo thủ, khó khăn lắm anh mới có người mình yêu nên nhất quyết muốn bảo vệ cô đến cùng

Anh cuối cùng cũng chỉ muốn bao bọc cô, không muốn bất kì chuyện gì làm ảnh hưởng đến 2 người. Nhưng đôi khi, bảo vệ quá mức, cũng khiến cô bị tổn thương. Mong là không có chuyện gì đáng tiếc xảy ra. Đối mặt với chuyện lần này, có lẽ tiểu Phong phải cứng rắn hơn một chút rồi

Bạn đang đọc truyện *Hận Không Thể Ngừng Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Chờ đợi

Sinh nhật của cô.....đã qua đi như vậy đấy! Anh đã nói dối. Cô đã phát hiện. Cho nên cô hiện tại rất muốn tránh mặt anh, nhưng sợ anh nghi ngờ. Nếu không ăn thì nói không ăn, dù sao cô cũng không trách móc anh, tại sao phải nói người làm bảo là đã ăn hết chỗ thức ăn đó chứ. Từ khi nào anh lại trở thành một người thích nói dối đến thế

Còn hỏi tại sao cô biết ư? Nếu anh thật sự đã ăn, thì hẳn là trên bánh kem có chữ chúc mừng sinh nhật Hạ Phong to đùng, anh phải thấy chứ? Trừ phi mắt anh không thể nhìn thấy được. Chuyện này thật là buồn cười. Sinh nhật mọi năm cô đều cùng trải qua cùng Thiếu Tấn. Vì vậy mà năm nay cô xin phép hẳn được trải qua sinh nhật cùng với anh. Cuối cùng, Thiếu Tấn cũng chỉ tặng quà cho cô mà thôi

Chính cô cũng là một kẻ nói dối. Cô đã nói dối Thiếu Tấn rằng tối đó 2 người rất vui vẻ. Không phải, dối trá, toàn bộ là dối trá. Anh và cô giống như có những bí mật với nhau. Suốt một tuần này cô đã chờ đợi, bề ngoài luôn tỏ vẻ tươi cười ngây thơ nhưng cô đã luôn quan sát ánh mắt của anh. Anh vẫn cư xử như ngày thường, chẳng có vẻ gì là sẽ kể cho cô nghe bí mật đó cả

Cô rất thất vọng. Luôn muốn bật khóc trước mặt anh, muốn hét vào mặt anh hãy nói gì đó đi. Nhưng cô không dám. Bản thân cô cũng sợ nghe chuyện này. Nhưng khi biết anh không nói với cô nghe, còn đau khổ hơn nhiều. Thậm chí cô đã luôn gọi chuyện về chuyển công tác, rằng anh có chuyện gì muốn nói cho cô nghe hay không. Anh đã không suy nghĩ mà trả lời “không”. Lúc đó cô chỉ cười trừ bỏ qua, nhưng trái tim giống như bị cắt ra từng khúc

Không chỉ anh, cả Minh Triết và Anna đều rất lạ. Những lúc cô hỏi về quan hệ giữa anh và Kì Thiên Ân, bọn họ đều tránh né vấn đề. Giống như tất cả đã biết sự thật. Cho dù cô năn nỉ thế nào cũng không kể. Không lẽ, bọn họ xem cô là đồ ngốc cả sao? Tất cả đều không muốn nói với cô. Khiến cô phải luôn diễn vai kẻ ngây thơ, là người duy nhất không biết gì cả

Cô cũng phát hiện, thỉnh thoảng anh sẽ nhắn tin không cùng ăn cơm với cô, nói là có đối tác làm việc. Mà thực chất, cô chỉ thấy Kì Thiên Ân thì vào phòng của anh. Làm ơn có ai giải thích với cô chuyện này không? Cho dù cô là người phụ nữ bao dung thế nào cũng sẽ không vĩ đại đến mức không nghi ngờ 2 người được. Ngoài mặt anh luôn đối xử tốt với cô, thực chất anh đang làm gì sau lưng thế kia

Hạ Phong đứng ở đó. Cô biết nếu bây giờ đi vào, Anna sẽ chặn cô lại, nhưng chính mắt cô đã thấy Kì Thiên Ân vào đó, cô muốn nghe, bọn họ nói cái gì. Hạ Phong đứng im không nhúc nhích, chỉ đợi Anna rời khỏi chỗ ngồi đi vệ sinh, cô sẽ lên đi đến. Cô không nghĩ mình quyết định sai, cô đã cho anh thời gian, nhưng anh một chút biểu hiện cũng không có. Bảo cô phải làm sao tiếp tục mối quan hệ này với anh?

Nếu giữa hai người tồn tại sự dối trá, mối quan hệ chắc chắn sẽ không tốt. Cô đã ôm nỗi ray rứt này suốt một tuần dài đằng đẳng. Cô không thể nào chờ đợi anh nói nữa. Nếu vậy, cô sẽ tự mình tìm hiểu vậy

Cuối cùng, thời khắc đó cũng đến, Anna rời khỏi chỗ. Hạ Phong liền lặng lẽ đi tới. Càng đi gần cánh cửa, cô càng thấy tim mình đập mạnh. Cô đang rất căng thẳng. Cả người như đeo chì, nhích từng bước về phía trước. Hạ Phong đẩy nhẹ cánh cửa. Mở rồi! Cô chậm chậm hé mắt. Là 2 người đang đứng đó, đang nói gì đó với nhau

- Anh không định nói với cô Triệu về mối quan hệ giữa chúng ta sao? - Kì Thiên Ân tựa thân hình quyến rũ của mình lên thành ghế

- Mối quan hệ? Giữa tôi và cô chả có mối quan hệ nào cả

- Anh chắc chứ? - cô ta nhướn mày, kẻ sát mặt cô và anh hơn - thời đại học chỉ ít chúng ta cũng rất mặn nồng. 4 năm quen nhau, nhìn cũng biết nhiều hơn mấy tháng của 2 người rồi - 4 năm???!!! - hơn nữa tối đó....

- CÔ CÂM MIỆNG!!! - Từ Thiên đập ghế, trợn mắt nhìn cô ta. Thiên Ân cười nhạt, nhòm người hôn lên đôi môi đang mím chặt của anh, điều luyện luôn lách trong khoang miệng

Đây là lần đầu tiên trong những năm gần đây, anh hôn lại Kì Thiên Ân. Mặc dù ngày xưa là bị cô ta ruồng bỏ nhưng cảm giác trên đầu môi hình như vẫn còn. Anh phải công nhận, cô ta hiện tại đã hôn rất điều luyện, không phải như ngày xưa hôn còn tuổi trẻ. Từ Thiên nghe ra mùi khó chịu, hơn nữa anh cũng miễn man hình ảnh của tiểu Phong trong đầu

Từ Thiên không cần nụ hôn của Thiên Ân. Được nước, cô ta càng say đắm hơn. Đắm chìm trong nụ hôn cùng anh. Đã lâu lắm rồi, cô ta đã đợi khoảnh khắc được anh nuông chiều như xưa lắm rồi. Hạ Phong đứng chết trân nhìn họ đắm đuối hôn nhau. Đáng sợ hơn nữa, là anh cũng hôn đáp lại. Tại sao?

- Tiểu Phong!! - nghe tiếng tiếng đồ đồ vỡ ngoài cửa, Từ Thiên liền giật mình đẩy Thiên Ân ra, trên môi vẫn còn chút màu son đỏ. Anna run run làm vỡ cốc nước trên tay khi thấy cô đứng trước cửa phòng giám đốc

Hạ Phong tức giận nhìn Anna. Đúng vậy, ánh mắt của cô hiện giờ đang rất tức giận, tròng mắt cũng đã đỏ hoe từ lúc nào, gương mặt nước mắt nước mũi tèm lem. Cả người cô run run đến không kiềm chế nổi. Từ Thiên và Thiên Ân từ trong chạy ra. Thấy cảnh tượng trước mặt thì anh không khỏi lo sợ. Anna che miệng đứng nép sang một bên, trong khi đó thì Hạ Phong đang gồng cứng cả người lên, đôi mắt vô định nhìn xuống đất

Cô không thể tin nổi. Không thể tin nổi là anh và Kì Thiên Ân đã từng yêu nhau lâu đến như vậy. Anh không nói với cô đã đánh lại còn, lại còn.....làm chuyện kinh khủng đó nữa. Biết bạn trai mình cùng người yêu cũ, dù là đi công tác đi chăng nữa, nhưng những một tuần, có ai mà không lo lắng cơ chứ? Đặc biệt là người như cô. Làm sao anh có thể nói dối cô trong khoảng thời gian dài như vậy

Hơn nữa, lúc này 2 người hôn nhau, dường như vẻ mặt anh rất thỏa mãn. Quay lại với bạn gái cũ có phải rất tốt hay không? Đúng rồi, vài tháng của cô làm sao có thể sánh được với 4 năm của 2 người kia. Vóc dáng, nhan sắc, tài năng, thậm chí tiền bạc, tất cả, cô chẳng thể nào so sánh được với Kì Thiên Ân. Vì vậy nên anh mới muốn chọn cô ta, vì vậy anh mới hối hận khi phải quen cô

Có phải vậy không? Anh muốn quay lại với Kì Thiên Ân. Anh cứ nói dối, nói dối rồi lại nói dối. Rốt cuộc là còn bao nhiêu bí mật nữa mà cô không biết. Giữa 2 người, giữa anh và Kì Thiên Ân. Tất cả. Còn muốn nói dối cô đến bao giờ đây. Nếu không phải hôm nay cô tận mắt chứng kiến, tận tai nghe thì liệu cô sẽ sống như người ngốc suốt cả đời hay không?

Không, cô chịu đủ rồi. Cô không muốn sống như thế này nữa. Cô đã quá mệt mỏi rồi. Bây giờ, cuộc đời của cô, cảm xúc của cô, cô sẽ làm chủ. Nghe theo trái tim quá nhiều rồi, chỉ chúc lấy tổn thương mà thôi. Bây giờ lí trí sẽ giúp cô được thỏa mãn một lần, 1 lần lấy lại công bằng cho mình đi

Bạn đang đọc truyện *Hận Không Thể Ngừng Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Phát giác

- Có chuyện gì? - Minh Triết nghe tiếng động cũng nhanh chóng chạy tới. Woa, cảnh tượng trước mặt thật không thể ngờ tới. Cuối cùng cũng có ngày hôm nay rồi sao?

Hắn giật mình đứng nép sang một bên, linh cảm là sẽ có một cuộc cãi vã rất lớn. Hắn chưa từng nhìn thấy bộ mặt này của cô, hẳn là cô đang rất tức giận. Anna hoảng sợ thụt lùi. Cô chỉ mới đi vệ sinh một chút mà đã để tiểu Phong phải.....mà đã có tình huống này xảy ra. Thật là đáng trách mà

Kì Thiên Ân khoanh tay thú vị. Cuối cùng cũng đến, kết cục mà cô ta luôn mong đợi chính là đây. Là về mặt đau khổ của anh cũng như về mặt đau đớn của cô. Có lẽ cô đã nhận ra vị trí của mình, rằng lúc nào nên đến, lúc nào nên rời đi

Trong đầu anh bây giờ, trống rỗng. Anh không biết nên bắt đầu giải thích với cô từ đâu. Nhìn cô khóc, chắc hẳn đã nghe và nhìn thấy hết mọi chuyện. Không biết bây giờ cô đang nghĩ gì, cũng không biết nói với cô ra sao. Bởi vì người có lỗi với cô từ lúc đầu luôn là anh rồi

- Tiểu Phong..... - anh đưa tay nắm lấy tay cô nhưng Hạ Phong cự tuyệt. Anh sưng sốt nhìn cô nhích người sang một bên, tránh cái đụng chạm của anh. Từ Thiên đau lòng nhìn cô

- Em hỏi anh lại một lần nữa.....anh..... - Hạ Phong che miệng để bản thân không phát ra tiếng nấc khó nghe. Những lời muốn nói cứ nghẹn lại trong cổ, những âm thanh phát ra cũng chỉ là tiếng ư ư - anh có chuyện gì muốn nói với em không? - cô bật khóc, tiếng khóc không thể nào kiềm chế trong người mãi được. Bây giờ cô đã cố gắng lắm mới dừng cảm đứng đây nghe anh giải thích một tiếng

- Anh..... - Từ Thiên rất muốn đưa tay lau đi nước mắt của cô, nhưng chỉ sợ cô sẽ lại bỏ đi - xin lỗi, anh chưa nói với em chuyện Thiên Ân là bạn gái cũ của anh. Hơn nữa, cái hôn đó chỉ là nhất thời.....nhưng nó không quan trọng, vì bây giờ người anh yêu là em mà, em biết mà tiểu Phong - anh ngoài những lời tầm thường này chẳng thể nói được cái gì cao siêu khác cả. Chỉ mong, chỉ mong cô hiểu cho tấm lòng của anh

- KHÔNG QUAN TRỌNG TẠI SAO ANH LẠI KHÔNG NÓI VỚI EM?? - cô chịu không nổi thái độ úp mở này của anh nữa. Anh không rõ ràng, anh không dứt khoát tình cảm của mình làm cô tổn thương. Hôm nay cô không giải quyết được chuyện này, thì cô sẽ không xứng đáng làm bạn gái của anh rồi

Xem ra tình hình rất căng thẳng. Minh Triết đứng đó cũng đau cả tim. Lần đầu tiên Hạ Phong lớn tiếng với Từ Thiên như vậy. Cô cũng nhìn thẳng vào mắt anh luôn, quả là một nhất đao lớn với anh. Từ Thiên thất kinh nhìn cô. Anh không cố ý như vậy đâu. Nhìn ánh mắt đầy thất vọng của anh cũng không thích. Anh nghĩ chuyện đó sẽ ảnh hưởng đến cô mà

Anh tưởng, nếu cô không biết thì sẽ tốt hơn. Thật không ngờ, cô lại muốn biết sự thật đến vậy. Nếu biết cô sẽ tức giận, anh sẽ nói với cô. Thấy anh im lặng, coi như cô đã đúng

- Hết rồi à? - cô mím môi chờ đợi anh. Từ Thiên cúi đầu im lặng. Cô thì đứng chờ, chờ anh một lần nói ra chuyện đó, vậy mà, anh.....anh đã không nói. Là cô đã làm rồi hay sao? - vậy đến lượt em, em sẽ hỏi anh - Từ Thiên ngược đầu nhìn cô. Hạ Phong ngửa đầu lên trời cho nước mắt đừng rơi nữa, nhưng vô ích - tại sao anh lại nói dối là đã ăn hết thức ăn em nấu?- Chuyện đó..... - làm sao cô biết chuyện đó. Không phải anh chỉ dẫn dò người làm là đã nói anh ăn hết sao? Không đúng, chuyện đó chỉ mỗi anh biết, anh chỉ nói với người làm, bọn họ không thể nói dối được. Từ Thiên siết chặt nắm tay. Chuyện đó không quan trọng nữa, quan trọng là cô đã biết

- Anh muốn biết làm thế nào em biết không? - cô nhìn anh đầy mỉa mai - bởi vì trên bánh kem có viết 6 chữ “chúc mừng sinh nhật Hạ Phong“.....

- Tiểu Phong..... - khóe mắt ươn ướt, anh gọi tên cô. Anh thật sự không biết hôm đó là sinh nhật cô. Nếu biết, anh sẽ không cư xử thiếu suy nghĩ như vậy. Hôm đó là sinh nhật cô, hôm đó là sinh nhật cô. Vậy mà anh đã hứa sẽ về nhà, lại lêu lổng ngoài đường cùng Kì Thiên Ân, hại cô ở nhà chờ đợi đến khuya. Anh quả thật là một kẻ tồi tệ!

Minh Triết không ngờ sự việc lại tiến triển theo chiều tiêu cực như vậy, Từ Thiên thật sự không hay rồi. Là sinh nhật cô, sinh nhật cô mà anh không hay biết, tại còn làm tổn thương cô. Tại sao những ngày hôm sau cô không nói gì hết. Cô là bạn gái anh mà, đứng ra phải nung nấu đòi hỏi anh chứ. Tại sao cô cứ im lặng mà chịu đựng, để rồi khi biết, anh giống như trở thành kẻ bạc bẽo

Từ Thiên tiến tới một bước, cô lại thụt lùi ra sau. Ánh mắt chùng xuống. Chuyện sinh nhật vốn chẳng còn quan trọng. Với cô mỗi năm nó đều như nhau, chỉ là năm nay cô muốn thử cảm giác sinh nhật ở cạnh anh mà thôi. Không được cũng chẳng sao cả, nhưng mà tại sao.....

- Tại sao anh lại nói dối? Anh không nói cũng không sao mà - đột nhiên giọng điệu cô nài nỉ giống như, giống như cầu xin anh đừng nói dối nữa, đừng làm cô đau lòng thêm nữa

- Đó là vì anh không muốn em buồn thôi, tiểu Phong - cứ cho là như vậy, nhưng hình như điều đó còn làm tổn thương cô nhiều hơn nữa

- Vậy.....tại sao anh lại không nói.....không nói rằng anh qua đêm với người khác?

Tìm anh thất lại rõ đau. Tại sao cô lại biết? Tại sao cô lại biết.....chuyện mà anh có chết cũng không muốn nói ra? Từ Thiên nhìn cô không dứt. Tìm kiếm câu trả lời trong đôi mắt đầm nước của cô nhưng anh hoàn toàn chỉ thấy nỗi thất vọng. Không phải....không phải đâu mà.....Kì Thiên Ân đã hứa sẽ không nói, chuyện này chỉ có cô ta và Minh Triết biết thôi. Không phải cô ta nói thì là ai

Nhưng bây giờ, anh không quan tâm đến ai nói nữa, anh chỉ biết cô đang vì chuyện đó mà ngủ không yên. Từ Thiên rất muốn tìm cái lí do chính đáng nào đó giải thích cho hành vi sai trái của anh. Nhưng tất cả những gì anh nói chỉ có thể là rượu mà thôi. Nghe ra lại càng biện hộ hơn nữa, có lẽ cô nghe xong cũng sẽ không tin nổi

- Là vì....vì rượu, vì anh uống rượu say mà thôi.....không phải anh không nói với em mà.....mà là.... - Từ Thiên nói đến thờ không nổi, anh luống cuống tìm từ để giải thích với cô. Ánh mắt cầu xin cô ngăn vạ lần đừng nói những lời anh đang nghĩ đến. Anh không thích nghe - chính là sợ em sẽ như bây giờ.....

- Anh làm rồi Từ Thiên - Hạ Phong nghẹn ngào nói. Từ nãy đến giờ cô cũng bình tĩnh được một chút, nên đã lấy lại nhịp nói - là anh không nói với em nên em mới như vậy. Em đã chờ anh, chờ anh lâu lắm, chờ anh đủ dũng khí nói với em nhưng mà.....anh không có.....anh không có nói.....anh không nói..... - cô lắc lắc đầu, miệng cứ lẩm bầm câu “anh không nói”

- TIỂU PHONG, TIỂU PHONG, nghe anh nói..... - Từ Thiên ghì chặt bả vai của cô, đưa cô bình tĩnh trở lại, đừng có như vậy nữa, như vậy anh sợ mình sẽ ghê tởm chính bản thân mình mất

- TÔI KHÔNG NGHE!! - Hạ Phong dùng lực vùng khỏi tay anh. Đủ rồi! Cô đã chịu đủ rồi. Tiếng hét của cô giống như là phản thưởng cho Kì Thiên Ân. Cô ta hải lòng cười mỉm

- Thế nào, tôi nói đúng chứ. Ài, tối đó.....anh ấy ngủ mà vẫn còn lẩm bầm “Anh yêu em Thiên Ân, nhiều lắm.....”, xem ra anh ấy vẫn còn yêu tôi nhiều lắm

- KÌ THIÊN ÂN!! - đã lúc nào mà cô ta còn xía mũi vào chuyện này nữa, giống như đổ dầu vào lửa. Từ Thiên tức giận la lớn. Nhưng làm sao Kì Thiên Ân kia sợ hãi được chứ, cùng lắm cũng chỉ nhếch môi mà thôi

Bạn đang đọc truyện *Hận Không Thể Ngừng Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.